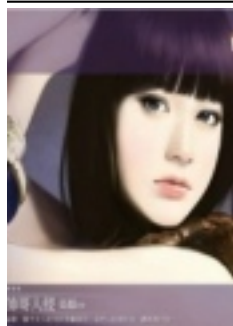

Mỹ Nữ Là Dã Thú

Contents

Mỹ Nữ Là Dã Thú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	30
6. Chương 6: Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	59

Mỹ Nữ Là Dã Thú

Giới thiệu

Cô là Lí Thi Mạn, một thiên kim tiểu thư nhà giàu xinh đẹp rạng ngời. Không những thế, mà còn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nu-la-da-thu>

1. Chương 1

Lời mở đầu

“Hạ Tuấn Bình, chúng tôi đang ở nhà anh....Sao tôi lại ở nhà anh? Tôi nghĩ anh hiện tại cũng không rảnh để trả lời những câu hỏi này, nhưng cô gái khó bảo của anh đã ở đây, tôi vừa nghe thấy cô ấy nói chuyện với bá bá, cô cự tuyệt không cho bất cứ ai đưa cô về nhà, rồi một thân một mình thương tâm khóc lóc rời đi...”

Điện thoại bên kia không có tiếng động, xem ra có người đang khẩn trương đến đón cô gái kia.

Cầm di động, Lí Thi Mạn cong môi cười chậm rãi, sau đó nắm tay hô: “Ya! Tác chiến thành công!”

Hoàng tử tới đón công chúa, từ nay về sau hai người đó hạnh phúc sống ngày qua ngày. Câu chuyện cổ tích ngày xưa cũ rích nào cũng đều có cái kết cục như thế, a ha ha ha ha!!!

Cô bỏ điện thoại vào túi da. Hạ Tuấn Bình là đối tượng kết hôn mà cha cô đã sắp đặt sẵn, xem ra ông phải thất vọng rồi, bởi vì cuộc hôn nhân đại sự này không lâu sau chắc chắn sẽ thất bại. Nhưng kể từ đó, cô có thể tiếp tục cuộc sống độc thân của cô một cách tiêu điều tự tại.

Quay người lại, cô bị người đàn ông cao lớn đứng sau lưng làm cho hoảng sợ. Là Hạ Nhĩ Bình, một thiếu gia ngang tàng lêu lổng, cô nghe mọi người nói thế.

“Anh dọa người nha.” Thật là, nếu ánh đèn tối đi một chút, cô chắc chắn sẽ nghĩ rằng mình gặp phải quỷ.

“Cô làm cái gì xấu sao? Trông bộ dạng có vẻ chột dạ vậy?”

Anh chàng này rốt cuộc đang nói cái gì? “Tôi chẳng làm chuyện gì xấu hết, nếu không phải có người giống quỷ, đi đến phía sau lưng tôi mà không một tiếng động vang lên thì tôi đã không bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên như thế.” Muốn cùng cô đầu mồm sao, không có cửa đâu! Không biết Lí Thi Mạn biệt danh siêu cấp đã man cô đây là ai ư?

“Tại sao lại gọi điện cho Hạ Tuấn Bình, cô không phải là rất muốn được gả cho anh ta sao?”

“Ai thèm gả cho hắn? Bản đại tiểu thư đây hiện tại còn chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình.” Hừ!

“Vậy có nghĩa là cô không muốn cưới Hạ Tuấn Bình?”

“Chính xác.” Hạ Nhĩ Bình làm sao có thể can rờ được cô, anh ta chỉ là một người bình thường thôi!

“Không muốn gả, nhưng lại bí mật tiết lộ với báo chí rằng Hạ Tuấn Bình có một lời hứa kết giao từ khi còn mười tuổi với một cô gái, còn tự mình đi điều tra tài liệu, cung cấp ạng lưới truyền thông, tôi nói có sai không?” Hạ Nhĩ Bình khẽ cười, nụ cười có mang chút tà ác, tự tin lại đặc ý.

Lí Thi Mạn không ngừng kinh hãi, cô muốn nhìn rõ ý đồ của chàng trai kia, nhưng hai con ngươi đen hơn cả bóng tối kia, căn bản làm cho người ta không thể đọc được ý nghĩ! “Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy? Tôi nói cho anh biết, cơm có thể ăn bữa, nhưng nói năng thì tuyệt đối không được phát ngôn linh tinh.”

“Thật xin lỗi, tôi chưa bao giờ ăn cơm bữa cả, hơn nữa, tôi thích ăn cơm Tây.”

“Không được cười.” Giọng điệu của anh ta lạnh từ điệu cười đến lời nói.

“Cô chắc chắn biết nguyên do vì sao tôi cười, xem ra chúng ta rất ăn ý.” Hạ Nhĩ Bình nhìn cô gái trước mặt bị kích động thì làm ra vẻ trấn tĩnh. Nói thật, không những hình dáng cô rất được, hơn nữa, còn rất thú vị.

“Hạ Nhĩ Bình, tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng có nói năng lung tung nữa!”

Lí Thi Mạn cảm thấy tim cô thực sự đang đập rất nhanh.

“Cô biết không? Tôi cảm thấy công việc viết báo vô cùng thú vị, chỉ cần khả năng bịa chuyện, vô cùng nhàn nhã. Ngay cả chuyện gia tổ Vũ Tâm Lăng hồi mười tám tuổi đi chơi ở quán bar là một vấn đề nhạy cảm mà cũng bị lôi ra, tất cả chỉ để một cái tiêu đề giật tít.” Anh nhếch miệng cười, “ảnh chụp trang bìa cũng chỉ có 3 nhân vật chính, tiêu đề là cuộc sống của một sinh viên, giống như viết một cái gì đó để đánh giá cao tiêu chuẩn về một cái chết bi thảm, tôi vẫn nhớ một vài chi tiết đặc biệt lớn.”

Lí Thi Mạn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng vậy, là cô cùng bạn bè đi điều tra về việc này, tư liệu của Vũ Tâm Lăng cũng là cô cung cấp, điều kiện duy nhất chính là giấu tên cô, dụng ý chính là để phụ thân nhìn thấy, sau đó sẽ một mực hủy bỏ đám cưới.

Anh ta rốt cuộc làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ hắn chỉ từ một bức ảnh mà suy luận ra? Con người này không đơn giản như cô hình dung, căn bản chính là một con quỷ, và cô ghét quỷ!

“Anh muốn thế nào?”

“Tôi đang tự hỏi xem cô làm thế nào? Có hay không nên ngăn chặn cái miệng của tôi, không cho tôi đi đâu nói lung tung?”

“Được, anh muốn bao nhiêu tiền?”

Cô vừa nói xong, bỗng dưng bị Hạ Nhĩ Bình đi qua kéo lại, “tôi nói cho cô, muốn chặn miệng của một người, không nhất thiết phải dùng tiền, chỉ cần một cái hôn là đủ!”

Ngọn đèn mờ nhạt, một chàng trai vô cùng tuấn tú hôn một mỹ nữ, xa xa nhìn lại, như một đôi trai gái xinh đẹp đang chìm đắm dưới ánh trăng với nụ hôn hoàn mỹ.

Nhưng đương nhiên, không nhìn thấy bộ mặt của cô gái đang biểu tình thay lời nói...

Đọc xong đoạn này thấy truyện này có vẻ khá là BT cả nhà ạ!!! Hó hó *xoay vòng* ^^

Phần 1:

“Thực xin lỗi, nhờ một chút.”

Chạng vạng vào giờ cao điểm, giữa ngã tư đường phố rộn ràng, một cô gái mặc đồng phục màu bạc, đôi chân xinh đẹp mang đôi giày thể thao thời thượng nhanh chóng di chuyển, trên lưng đeo một chiếc ba lô to, mái tóc dài đen nhánh bay bay trong gió theo từng bước chân. Nhóm người qua lại ở con đường Định Thiểm này rất nhiều, ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn cô, mặc kệ đàn ông, phụ nữ đang lộ vẻ kinh ngạc, nhin không được thốt lên vài tiếng. Nhưng cuối cùng cũng chỉ biết nhìn hình dáng của cô gái kia rồi đi, không ngớt miệng khen ngợi.

Đó mới là mỹ nữ!

Lí Thi Mạn không để ý tới ánh mắt của người đi đường đang nhìn cô, vẫn nhanh nhẹn bước đi về phía trước, bởi vì cô đã bị muộn giờ.

Một tiếng trước, khi cô đang vận động tại một phòng tập thể thao thì nhận được điện thoại của bạn tốt Phương Dung Chân, hai người vẫn thường xuyên đi uống cà phê cùng nhau. Cô vội vàng tắm rửa, sau đó gọi một chiếc tắc xi. Thứ Bảy là ngày cuối tuần, xe cộ di chuyển trên đường cái đặc biệt nhiều, cô từ phòng tập thể thao đi được tới đây thì lại tắc đường, phía trước có một cái cửa khẩu, bắt buộc các xe phải đi theo một tốc độ nhất định. Không chịu nổi tắc đường, cô quyết định xuống xe, chạy thẳng đến nơi hẹn.

Cô thấp thỏm vội vàng đến nỗi phải chạy bộ như vậy, bởi vì xe của cô vừa vận đang trong kì hạn bảo dưỡng, đã thế lại tắc đường, và nguyên nhân chủ yếu chính là buổi chiều, bạn tốt của cô nhận được thư từ bên Mỹ, tác phẩm do cô thiết kế đã bị trả lại.

Xong thẳng vào quán cà phê, cô đã ngồi xuống một hồi lâu mà vẫn còn thở hổn hển.

“Sao mà cậu phải chạy, tối nay không đến cũng đâu có sao.” Phương Dung Chân chờ cô tới mới cùng cô chọn đồ uống, cả hai người đều chọn cà phê Capuccino.

“Tớ không nghĩ là cậu phải chờ tớ lâu lắm, cậu không định quay trở về ở viện mồ côi hay sao?” Vừa xong cô có nghe thấy Dung Chân nhắc tới chuyện đi mua vật dụng hằng ngày.

Phương Dung Chân lớn lên từ nhỏ ở cô nhi viện, đến khi học đại học thì rời khỏi viện, tốt nghiệp xong cũng chưa thấy quay lại. Bởi vì trẻ em ở viện mồ côi càng ngày càng tăng, nên Lí Thi Mạn quyết định làm từ thiện ở đó. Ban ngày đi làm, buổi tối còn đảm nhiệm chức vị cô giáo, dạy dỗ bọn trẻ nên người, hỗ trợ hiệu trưởng quản lí hơn một trăm đứa trẻ.

“Không cần gấp như vậy, cuối tuần này tớ đang định trở về một chuyến, khi đó cũng đâu có muộn.” Chức vị hiện tại của Phương Dung Chân là một công tác viên ở ngân hàng địa phương, từ đầu đến cuối mang một dáng vẻ chính tề, mái tóc ngắn gọn gàng, trông tương đối là thanh tú.

Đúng lúc này, người phục vụ mang cà phê đến, cuộc nói chuyện giữa cô và anh tạm thời bị gián đoạn. Nhìn người phục vụ kia rồi đi, Lí Thi Mạn vội vàng xao động hỏi: “Thứ đó đâu?”

“Ở trong này.” Phương Dung Chân dựa vào ghế, rút ra một tập giấy đưa cho cô. Đó chính là bản thiết kế nội y hàng mẫu, mà nhà thiết kế chính là Lí Thi Mạn.

“George nói, chính sếp lớn đã tự thử nghiệm, cảm thấy thiết kế lần này của cậu không đủ gọi cảm, không dậy nổi dự vọng của đàn ông, cần phải sửa chữa.” George là người phụ trách cùng cô bàn bạc chuyện làm ăn, anh ta là trợ lý của tổng tài tập đoàn Đế Nhĩ.

Tập đoàn Đế Nhĩ ở khu vực Âu Mỹ có hơn hai mươi câu lạc bộ cao cấp, hội viên không phải là phú hào thì cũng là quý tộc. Các câu lạc bộ này hàng tháng đều tổ chức một “lễ hội” nội y, từng người phục vụ đều được mặc những bộ nội y gọi cảm mê người, vì hội viên mà phục vụ. Đó cũng được biết là một loại quan hệ tình dục, là nơi để đàn ông được hưởng khoái lạc, chẳng qua là có hệ thống an ninh cao cấp hơn mà thôi.

Lí Thi Mạn cầm lấy tập giấy, khuôn mặt xinh đẹp mang chút hờn giận chu miệng lên, “Đúng là cái đồ sếp lớn biến thái, còn muốn gọi cảm khiêu khích thế nào nữa, không mặc gì có phải nhanh hơn không?” Nghe nói người chủ trì Đế Nhĩ là một tầng lớp cũ của quý tộc Châu Âu, vậy mà lại tự mình thử nghiệm, xem ra ông ta kinh doanh câu lạc bộ không những chỉ muốn kiếm tiền, mà là chính bản thân ông ta mê muội cái trò “lễ hội” nội y đó.

Đối mặt với giọng điệu oán giận của Lí Thi Mạn, Phương Dung Chân an ủi cô: “Thi Mạn, phải chăng lần này phong cách của bộ nội y có chút vấn đề, sửa chữa lại một lần nữa xem, cũng đâu có làm sao?”

“Làm gì có vấn đề gì, lần này tớ nhất định phải sửa đến khi nào ông già kia nhìn thấy liền phun máu mũi tới tấp thì thôi!” Lí Thi Mạn không liếc mắt đến tập giấy một lần, trực tiếp bỏ luôn vào ba lô phía sau lưng, ngẩng cao đầu, hùng hực ý chí chiến đấu.

“Cứ biết là cậu nói vậy.” Phương Dung Chân không hề kinh ngạc khi nghe được bạn tốt trả lời đầy dũng khí như thế.

Cô làm bạn với Thi Mạn đã lâu, nên cũng nhận thức được. Thi Mạn hình dáng xinh đẹp, ngay cả cái tên cũng rất mộng ảo, nhưng cái cá tính ngay thẳng lại khác xa so với cái tên cùng hình dáng mỹ nữ kia. Có đôi khi chỉ nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, nhưng ngay sau đó, chỉ cần nghe cô nói chuyện thì tất thấy mọi người đều không nhìn được cười. Nếu người khác biết rằng cô chính là cô con gái nổi tiếng của hãng thực phẩm Long Hoa, người vẫn mang biệt danh là thiên kim của lưu danh viện, chỉ sợ sẽ càng có nhiều tiếng kêu kinh ngạc phát ra.

“Thi Mạn, tớ thay mặt lũ trẻ ở cô nhi viện, cảm ơn cậu, cậu vì viện mồ côi mà làm rất nhiều chuyện tốt.” Không những hai người đã làm bạn hảo hữu với nhau hơn mười năm, Phương Dung Chân nhìn Lí Thi Mạn vì viện mồ côi mà hết lòng hết dạ giúp đỡ thì vô cùng cảm động.

Mấy năm nay nếu không có Thi Mạn hỗ trợ và số tiền quyên góp của cô, thì viện mồ côi chỉ sợ không thể chống đỡ nổi đến bây giờ. Còn chưa nói đến vài năm trước, chính Thi Mạn đã thuyết phục cha cô ký hợp đồng cho xây lại khu kí túc xá, mà cô làm việc đó một phần do là tình yêu của cô với công việc trang trí nội thất, coi như cô cũng được lợi.

Hai năm trước khi tốt nghiệp đại học, cô mặc dù đã sẵn sàng có được công việc ổn định tại một ngân hàng, nhưng cô lại không thích, cố tình kéo dài thời gian. Cho đến khi nhìn thấy trang web của Đế Nhĩ tuyển người thiết kế nội y, chỉ cần bộ nội y đó được chọn dùng, phí thiết kế và tiền thù lao sẽ phải lên tới hàng vạn khối Mỹ kim, khoản tiền kékê xù đã khiến cô thiết kế và gửi đi rất nhiều bản mẫu, nhưng chưa bản nào được chọn.

Khi đó Thi Mạn vừa vặn từ Mỹ du học trở về, cô nói bạn cùng phòng ở Mỹ của cô tên Hy Lạp là nhà thiết kế nội y, cô cũng học được đôi chút. Bởi vậy những thiết kế của đều có hình thức khá đẹp, bản nào cô cũng hỏi ý kiến Phương Dung Chân. Cô bảo, nếu cha cô mà biết cô đi thiết kế thứ này, nhất định sẽ mắng.

Kết quả tác phẩm của Thi Mạn cũng được chọn, từ đó, Thi Mạn trở thành nhà thiết kế chuyên dùng của Đế Nhĩ, tất cả số tiền thù lao mà cô giành được từ việc thiết kế cô đều dùng để cải tạo cuộc sống cho những đứa trẻ ở viện mồ côi.

“Tớ chẳng phải đã nói không phải cảm ơn sao? Chẳng qua cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi mà.” Dù sao ngoài thời gian đi làm ban ngày ra, cô cũng rảnh rỗi, công việc này nọ quả thật rất đơn giản.

Phương Dung Chân nở nụ cười, “Tớ biết rồi, tớ sẽ không phải câu nệ với đại tiểu thư đây nữa.”

“Là cậu lễ phép quá đáng.” Lí Thi Mạn cũng nở một nụ cười theo.

Cô với Phương Dung Chân thực ra mà nói có thể là không hòa thuận. Tiểu ngũ năm ấy, cô đang học Taekwondo, Dung Chân từ một nơi khác chuyển tới đây, tuổi bằng cô, cả thời gian luyện tập Taekwondo đã hai năm cũng giống cô. Vào thời điểm đó, Dung Chân đều bị mọi người nói rằng từ trại mồ côi chuyển đến, ai cũng thấy đáng thương thay Dung Chân, vì vậy không thu tiền học phí.

Cô mặc kệ Phương Dung Chân là từ đâu đến, cô chỉ biết rằng trong lớp học này chỉ có thể có một nữ sinh mạnh nhất là cô, nên đã tìm đến Phương Dung Chân đòi một đấu một, từ đó trở thành bạn tốt của nhau.

Hai người uống cà phê, Phương Dung Chân hỏi: “À đúng rồi, hôn lễ giữa cậu và Hạ Tuấn Bình bị hủy thật sao?” Hạ Tuấn Bình là thiếu gia của tập đoàn Bảo Lai, cũng là người mà cha Lí Thi Mạn đã sắp xếp sẵn cho kết hôn.

“Đương nhiên là hủy.” Lí Thi Mạn đắc ý cười.

Nhìn thấy bạn tốt nở nụ cười, Phương Dung Chân bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài, “Aizz, Hạ Tuấn Bình điều kiện tốt như vậy, tương mạo lại tuần tú, cậu rút cuộc vì sao lại không thích hẳn vậy?” Cô biết việc hôn lễ lần này thất bại, Thi Mạn nhúng tay vào không ít.

Chủ ý muốn phá hỏng cuộc hôn nhân này.

“Tớ không phải là không thích hẳn, mà chỉ là đối với hẳn tớ không có một chút cảm giác, với lại tớ cũng chưa có ý định lập gia đình bây giờ.”

Cô và Hạ Tuấn Bình trước kia có quen biết nhau, nhưng chỉ là xã giao sơ qua, không ghét cũng không thích nhau. Huống hồ, anh ta đã có một lời hứa kết giao với một cô gái từ khi còn mười tuổi, cô đối với cặp đôi uyên ương kia một chút hứng thú cũng không có.

“Nếu như hôn sự đã bị hủy, vậy tại sao tâm tình của cậu lại không tốt?” Khi này gọi điện thoại cho cô, cô có nói rằng do tâm tình không tốt nên mới tới phòng tập thể thao.

“Đó là bởi vì cha ta, ông ấy...” Tưởng như đã làm cho Lí Thi Mạn phun hết tất cả mọi chuyện, tiếng chuông di động của Phương Dung Chân đột nhiên vang lên.

Là một vị đại sư ở viện mồ côi gọi điện thoại đến, có một cậu nhóc trong người không được thoải mái, phải đưa đi bệnh viện, cuộc nói chuyện giữa Lí Thi Mạn và Phương Dung Chân hôm nay đành phải chấm dứt tại đây.

“Buổi tối tớ không rảnh rồi, để mai tớ gọi điện cho cậu, rồi chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Được, cậu đi nhanh đi rồi còn về.”

Phần 2:

Đi ra khỏi tiệm cà phê, cô bước vào xe của Phương Dung Chân, hai người không muốn lãng phí nhiều thời gian, bởi vậy chưa nói cụ thể khi nào gặp lại. Phương Dung Chân nhanh chóng lái xe rời đi.

Lí Thi Mạn nhìn theo chiếc xe của cậu bạn tốt vẫy vẫy tay, cũng không bắt taxi về nhà ngay. Gây đây tất cả mọi việc đều không thuận lợi theo ý cô, cô nhớ rõ rằng hình như gần đây có một quán bar thì phải?

Đi đi lại lại, cô quyết định vào quán bar kia.

Nếu hiện tại có ai nói cho Lí Thi Mạn thấy tướng số nào lợi hại, cô nhất định sẽ toàn tâm toàn ý lấy tiền của mình, thỉnh cầu đại sư giúp cô tính toán, nhìn xem rốt cuộc gần đây cô làm sao mà lại đen đui như vậy. Cô phạm tội tày trời gì sao? Vẫn là phạm phải cái gì cơ chứ???

Cô đoán, hình như cô lại mới phạm phải tội rồi. Bằng không thì cái thành phố Đài Bắc này ít nhất cũng phải có hơn một trăm quán bar, vì sao mà cô vừa mới bước vào cái quán bar này, liền gặp gỡ người mà suốt đời này cô không muốn nhìn nhất – Hạ Nhĩ Bình.

Nhưng ma sai quỷ khiến thế nào mà anh ta cũng nhìn thấy cô, bởi vì anh đang đứng ở gần cửa ra vào, hình dáng tuần tú, thần thái ngạo nghễ nhìn cô.

Dù sao cô vẫn đứng ở cửa, cứ như vậy trực tiếp xoay người định đi ra ngoài, nhìn thấy anh ta thì kẻ cả không cần uống rượu cô cũng cảm thấy khó tiêu hóa. Mà Hạ Nhĩ Bình dường như nhìn thấu ý nghĩ muốn

rời đi của cô. Lí Thi Mạn bắt gặp con người đen láy tà mị để lộ ra ánh nhìn cười nhạo của anh, giống như là đang nói cho cô, anh đang xem cô cầm cái đuôi của mình bỏ chạy như thế nào.

Bỏ chạy? Đùa giỡn cái gì thế! Lí Thi Mạn quay khuôn mặt xinh đẹp, hung hăng trừng mắt nhìn anh, muốn làm cho anh hiểu được: Cho dù có người muốn bỏ chạy, thì chắc chắn đó là anh, chứ không phải cô!

Đã đến đây, vậy thì uống thôi! Lí Thi Mạn quyết định ngay mặt nghênh chiến.

Cô đi vào quán bar, tìm được một cái bàn trống, đặt mông thật mạnh xuống, ném chiếc túi sang một bên ghế. Sau đó vẫy tay cho bồi bàn gọi rượu, tuy rằng phát hiện ánh mắt mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn mình, cô vẫn mặc kệ. Cho dù có một vài người muốn đến gần cô nhưng vẫn cảm thấy trang phục của cô có phần không phù hợp, cô uống rượu của cô, không liên quan đến họ, cũng đâu có ai quy định rằng mặc đồng phục thì không thể đến quán bar uống rượu đâu.

Cảm giác được ánh mắt của các chàng trai trong quán vẫn chưa thu hồi, cô quay đầu đi, không để ý. Không biết có phải cô đem cái bụng rỗng đi uống rượu vì sự tồn tại của tên ác quỷ chán ghét kia không, cô cảm thấy có phần không thoải mái, quả nhiên là không thể tiêu hóa nổi, làm cho tâm tình của cô càng phiền.

Kỳ nghỉ hè năm cô mười tám tuổi, cô rời nước Mỹ trở về Đài Loan, đúng lúc đó có một cơn bão đi ngang qua. Bão hết, cô liền chạy tới viện mồ côi tìm Phương Dung Chân, mới biết được kiến trúc của cô nhi viện đã quá cũ, đâu đâu đều ỉu dột, căn bản là không thể tu bổ. Bởi vậy cô đi năn nỉ cha cô quyên góp tiền cho viện mồ côi.

Cha cô đồng ý đáp ứng, dựng lên hai nhà kí túc xá mới và một trung tâm hoạt động cho cô nhi viện, Nhưng với điều kiện, cô phải đồng ý với đối tượng kết hôn mà ông đã sắp đặt sẵn. Nếu đến hai mươi lăm tuổi mà cô vẫn chưa có bạn trai, thì sẽ nghe theo lời ông, ngoan ngoãn cùng người kia kết hôn.

Lúc ấy, cô cũng đâu có cách nào để cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng. Mà kể cả hôm nay cha cô nói với cô như vậy, thì cô cũng vẫn phải làm theo.

Cô vẫn tưởng rằng cha cô rất luyến tiếc vì làm cho cô lập gia đình quá sớm, nhưng không ngờ rằng năm nay cô vừa tròn hai mươi lăm tuổi, cha cô thật sự vì cô mà tìm đối tượng kết hôn. Chính là Hạ Tuấn Bình, nhưng hôn sự lần này không suôn sẻ như cha cô mong muốn. Nửa tháng trước, Hạ Tuấn Bình vì tình yêu của mình mà không muốn kết hôn, thậm chí còn bị đuổi ra khỏi nhà.

Nghĩ đến chuyện Hạ Tuấn Bình bị đuổi ra khỏi nhà, trong lòng cô lóe lên một tia xin lỗi.

Nói thật, cô không phải cố ý làm to đến nỗi khiến cha con người ta bất hòa, đơn giản chỉ là cô không muốn gả cho anh ta. Nhưng cô nào biết được tên Hạ Tuấn Bình kia vì bảo vệ tình yêu của chính mình mà làm ầm lên, nhưng cô chắc chắn rằng anh cùng với cô gái kia sau này nhất định sẽ hạnh phúc, bởi vì bọn họ quá yêu nhau (câu này mình thấy sến sến ==), điều này làm cho người ta cảm thấy vui mừng.

Vốn tưởng rằng hôn sự thất bại, cô lại có thể tiếp tục nhàn nhã sống, không ngờ chiều nay cha cô lại bảo, ông sẽ vì cô mà tìm một người khác để kết hôn. Cô nhất thời hờn dỗi, đành phải chạy tới phòng tập thể thao để vận động bạo lực, phát tiết cảm xúc.

Ngay lúc cô hạ chén rượu thứ ba xuống, người mà cô ghét nhất đã đi tới, cô quay mặt sang phía bên kia, không nhìn thấy, không nhìn thấy.

“Cô biết không? Cô uống hăng như vậy, rất dễ bị lạm dụng đấy.” Hạ Nhĩ Bình vừa nói vừa ngồi xuống phần ghế trống bên cạnh, không mời tự ngồi.

Cứ tưởng anh chỉ đi ngang qua cô, không ngờ lại tự nhiên ngồi xuống. Điều này làm cho Lí Thi Mạn quay mặt lại, mắt hững hờ trừng mắt nhìn anh, “vị tiền sinh này, hình như tôi đâu có mời anh ngồi xuống?”

Anh đương nhiên hiểu được ý muốn đuổi đi trong lời nói của cô, hướng chỉ, khuôn mặt xinh đẹp kia đang hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trừng mắt nhìn anh... Hạ Nhĩ Bình nhìn cô, trong ánh mắt anh luôn luôn không thể kiềm chế được sự thưởng thức khi tiếp xúc với Lí Thi Mạn. Anh với cô thực sự càng lúc càng hứng thú!

Cô giống như một con thú nhỏ, chỉ cần có người chạm vào, cô lập tức lộ ra bộ dạng như sắp cắn. Bộ dạng đó thật sự đáng yêu đến khó có thể hình dung, đặc biệt là kiểu xinh đẹp của một tiểu dã thú, làm cho người

ta chỉ muốn chiếm đoạt.

Thấy cặp mắt đen láy tà mị kia đang nhìn chằm chằm mình, trong lòng Lí Thi Mạn thắc mắc xen chút ngại ngùng, cô liền dùng tức giận để che giấu cảm xúc. “Anh nhìn cái gì?”

“Tôi cảm thấy hình như cô không có thiện cảm với tôi.” Hạ Nhĩ Bình cố tình nghiêng người sang phía cô, âm giọng trầm trầm nói: “Thế nào? Dem nụ hôn đầu tiên trao cho tôi như vậy, cảm thấy không cam lòng sao?”

Không biết là tại đột nhiên anh tới gần, hay là tại lời nói của anh, hai má Lí Thi Mạn nóng lên, kích động quay ngoắt sang bốn hướng nhìn đi chỗ khác, cũng may là tiếng nhạc trong quán bar mở rất to, bởi vậy cũng không có ai khác nghe được, cô vừa tức vừa then kêu: “Hạ Nhĩ Bình, chẳng phải tôi đã bảo là anh hãy quên chuyện đó đi sao?”

Này tên khốn, anh quả thật làm người khác chán ghét đến kinh khủng!

Đêm đó, ngay trong Hạ gia, mưu kế của cô đã thành công, hôn sự chắc chắn sẽ thất bại, nhưng cao hứng của cô chỉ lên được đến một nửa, ngay sau đó đã bị chàng trai đáng ghét này uy hiếp rằng sẽ nói những chuyện cô làm cho người khác, làm cho cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh đột nhiên lao đến, hôn cô như đang muốn dùng đôi môi cô để ngăn chặn đôi môi anh, làm cho cô hoảng sợ, bởi vì đó chính là nụ hôn đầu tiên của cô!

Không thở được, cô lớn tiếng kêu lên, nhưng ngay lập tức liền hối hận, lời đã nói không thể thu hồi. Cô đã cảnh cáo anh, nếu cô đáp ứng theo như đúng anh yêu cầu, thì sau này cô và anh sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Khi Lí Thi Mạn hai mươi tuổi, còn đang du học bên Mỹ, cô đã từng có bạn trai, cũng từ Đài Loan tới nhưng anh là nhờ học bổng nên mới có thể xuất ngoại. Hai người quen nhau cũng không được bao lâu, không hiểu tại sao cha cô lại biết cô có bạn trai, liền gọi điện yêu cầu cô chia tay, bởi vì anh chàng kia điều kiện quá kém.

Tuy rằng cô tức giận, nhưng cũng không quên lời hứa giữa cô và cha. Sau đó cô không còn yêu ai nữa, từ khi ra nước ngoài, cô cũng chẳng còn quan tâm đến đối tượng kết hôn gì gì của cha cô. Dù sao thì tính tình của cô cũng không tốt lắm, chỉ sợ không có mấy người chịu đựng được.

“Ngoan, đừng nóng giận, sự việc về Tuấn Bình của cô tôi sẽ không nói ra ngoài cho ai biết hết.” Giống như đang vỗ về an ủi một con thú nhỏ đang dựng đứng lông, bàn tay to của anh vuốt ve đầu cô, nhưng lại bị cô gạt phất xuống.

“Đừng động vào tôi!” Này, sao anh cứ thích động chạm đến tôi là sao hả? Không muốn bị anh cuốn vào người, cô tức giận phân rõ giới tuyến: “Hạ Nhĩ Bình, tôi cảnh cáo anh, lần sau tốt nhất cách xa tôi mười mét, nếu không đừng trách tôi đối với anh không khách khí.”

Đối mặt với lời cảnh cáo của cô, Hạ Nhĩ Bình thái độ bình thản, lúc này tiếng chuông điện thoại của anh đột nhiên vang lên. Anh nhìn xuống màn hình, đứng lên. “Tôi ra ngoài trước nói chuyện điện thoại, lúc sau sẽ quay lại đây, nhớ kỹ, nếu có ruồi bọ dính lại chỗ này, nhớ phải đánh đi đấy!” Anh mờ ám nhìn hướng cô cười cười, đi ra khỏi quán bar.

“Anh thử xem!” Lần sau, cô sẽ không khách khí với anh ta nữa.

Đúng lúc này người phục vụ mang rượu tới cho cô, cô cầm li rượu lên, nghĩ rằng nếu mang lên sớm hơn một giây, chắc chắn cả li rượu này đã bị cô hất vào mặt con người đáng ghét kia.

Cô không muốn uống thêm, cũng chẳng muốn gấp lại tên tiểu tử thói vừa nãy, nếu không thì chắc chắn đêm nay cô sẽ mất ngủ vì khó chịu! Lí Thi Mạn uống một hơi hết sạch li rượu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cúi người xuống, cô muốn lấy chiếc ba lô treo bên kia ghế thì bỗng nhiên thấy hoa mắt, nhất thời choạng vạng. Cô nhanh nhẹn bám vào chiếc bàn để ổn định, suýt chút nữa cô đã mất thăng bằng mà ngã lăn quay ra đất.

Lúc ngồi cô vẫn còn bình thường, tại sao bây giờ khi vừa đứng dậy lại cảm thấy choáng váng? Chẳng lẽ là cô say sao?

Khó khăn lắm Lí Thi Mạn mới có thể đứng vững, ngẩng đầu lên thì thấy trước mặt xuất hiện hai người đàn ông. Ngoài khuôn mặt dữ tợn ra, cô còn thấy trên cánh tay của họ đều có hình xăm, quả nhiên là người giang hồ, làm cho người ta vừa thấy đã biết ngay không phải người lương thiện.

Một người trong đó mở miệng, “a, người đẹp, Hào ca của chúng tôi muốn mời cô qua uống một li.”

“Cái gì? Hào ca?” Lí Thi Mạn thiếu chút nữa thì bật cười lớn. Không phải là diễn viên điện ảnh, vậy mà cũng dám tới đây làm quen với cô sao?

Nếu cô không uống rượu, có lẽ sẽ tỉnh táo hơn mà để ý đến đối phương, cho dù cô từng luyện tập vài năm Taekwondo, nhưng cũng không ngờ đến nỗi đi đắc tội với mấy người này.

Nhưng cô đã uống vào mấy li rượu, lúc này cho dù không có năm phần, thì cũng có ba phần là cô đã say, hơn nữa còn bị hai người đàn ông này trêu ghẹo. Tâm trạng không tốt, cô không khách khí quát: “Tránh ra, đừng làm phiền đến tôi.” Thật đúng là bị tên Hạ Nhĩ Bình kia nói trúng, có mấy con ruồi bọ đáng ghét bay đến.

“Người đẹp, đừng không phân biệt tốt xấu thế chứ. Cô không biết Hào ca là ai sao?”

“Tôi không có hứng thú muốn biết.”

“Hào ca của chúng tôi, chính là người nắm giữ Hồ Bang Hồng. Hào ca gọi cô qua uống rượu, là vinh hạnh cho cô, thế nên hãy ngoan ngoãn mà nghe lời đi.”

Đã nói là không có hứng thú muốn biết, tại sao còn lăm nhăm dài dòng như vậy chứ? “Mặc kệ các anh là ai, là chó là mèo gì cũng tốt, không liên quan đến tôi. Tôi hiện tại phải đi về, cho qua nhờ.” Bọn họ đứng chắn trước mặt cô, biết ngay hai người này không phải là dạng có lễ phép, nhưng không sao, cô sẽ không chấp nhặt bọn chúng.

“Này con ranh kia, dám nói bọn tao là chó là mèo sao? Đúng là không giáo huấn ày thì thật là ngứa chân ngứa tay.” Lời nói của Lí Thi Mạn đã chọc giận đến hai người đàn ông trước mặt, chỉ thấy bọn họ hung tợn tiến đến. Ngay tại lúc bọn họ bắt được cô, phía sau có người lên tiếng.

“Các người mau chóng dừng lại, đừng dọa đến người đẹp.”

Lí Thi Mạn đưa ánh mắt có chút men rượu say say nhìn, thấy nguyên bản hai người đàn ông vừa xong còn đang hung tợn giữ lấy mình lùi xuống, từ giữa hiện ra một người đàn ông khác tầm bốn mươi tuổi, để đầu húi cua, vóc dáng béo ục ịch, còn cái bụng to như thùng bia. Sau đó cô nghe thấy hai người vừa nãy đang lui ở một bên kêu hân hân là Hào Ca.

Người này chính là Hào ca? Cô nhìn hân, cũng không khác với mấy loại người ven đường là mấy. (Hình như đoạn này chị ấy ám chỉ ông này giống ăn xin?)

Hào ca tiến lên phía trước, chỉ cách cô tầm hai, ba bước chân, một đôi mắt nhỏ hiện rõ sự mê đắm nhìn cô. “Tiểu thư mỹ lệ, thật là ngại quá, không biết các hạ thủ của tôi có dọa đến cô hay không?”

Bị một người đàn ông xấu xí như con cóc nhìn chăm chăm, cô lại cảm thấy càng khó chịu, tưởng như sắp nôn.

“Xin lỗi, tôi muốn về nhà.” Đến khi muốn tìm đường ra, cô mới phát hiện mình đang bị “giam” trong một vòng tròn, tất cả mọi người đều ở bên ngoài, cách xa vài mét.

Thân hình buồn bã của Hào ca cũng không có định lui ra, còn từng bước từng bước tiến lên, cười híp mắt, “từ khi cô mới bước vào quán, tôi đã cảm thấy cô rất đẹp. Hiện tại nhìn gần như thế này, lại càng hấp dẫn, hơn nữa tính tình cô lại nóng bỏng như vậy, đáng người tuyệt vời như vậy, làm cho tôi càng nhìn càng thích.”

Thật là hạ lưu, cái dạng người gì thế này? Lại còn cả nộ cười dâm dăng buồn nôn kia nữa, làm cho cô thật sự rất muốn đá cho hân một phát vào bụng. Nhưng cô còn chưa kịp đá, thì đã nhìn thấy cánh tay phát phì toàn hình xăm của ai kia dúi vào mặt mình. Nhất thời hoảng sợ, hoàn toàn chỉ là một động tác phản xạ, cô đưa hai tay lên dùng sức đẩy người đàn ông béo ú kia ra.

Nhưng, không biết là lực của cô quá lớn, hay là cái người được gọi là Hào ca kia quá yếu, bị cô đẩy như vậy, cả thân hình béo tròn đổ ra phía sau ngã, hai người đàn ông bên cạnh không kịp đỡ lấy hắn, chỉ thấy hắn lăn một vòng trên mặt đất, cả người hướng đến một cái bàn. Một vị khách đứng bên sợ tới mức hét chói tai né tránh. Hào ca đã va phải cái bàn, trên mặt bàn loạng choạng rơi xuống một bình rượu thủy tinh, rơi thẳng xuống trán hắn, phanh một tiếng, máu chảy xối xả.

Sự việc phát sinh quá đột ngột khiến cho người ta nhất thời đứng im bất động. Nghe được tiếng rên rỉ của Hào ca, thấy máu loang đầy mặt hắn, Lí Thi Mạn kinh ngạc mở to mắt, rượu cũng tỉnh. Cô chỉ đẩy nhẹ hắn một cái thôi mà...

“Hào ca!” Hai người hạ thủ, một người nâng Hào ca dậy, còn một người khác lớn tiếng chửi một câu thô tục, lập tức cầm một vỏ chai rượu trên bàn, hướng mặt cô chuẩn bị ném.

“A, nguy hiểm!”

Tiếng kêu của nam nữ bốn phía vang lên thất thanh, Lí Thi Mạn quay sang, chỉ thấy một bình rượu đang bay về phía mình, cô hoàn toàn không kịp né tránh...

Cứ tưởng sẽ bị bình rượu kia đập trúng đầu, bỗng nhiên một cánh tay rắn chắc xuất hiện trước mặt cô, động tác rất nhanh bắt được bình rượu kia. Anh kéo cô ra phía sau hình dáng cao lớn ưu thế của mình, quay mặt về phía hai tên hạ thủ đang giúp Hào ca đứng dậy. Nhất thời ba người của Hồ Bang tùm lại thành một khối.

Nhìn Hạ Nhĩ Bình đột nhiên ra tay cứu giúp mình, Lí Thi Mạn không còn kịp nói cái gì, chỉ thấy anh hơi tức giận nhìn cô hô to, “Đồ ngốc, đi mau!”

Hạ Nhĩ Bình tức giận, bởi nếu anh vào quán bar chậm trễ một bước, thì hậu quả thật sự sẽ không thể tưởng tượng nổi. Kêu cô đánh ruồi bọ, cô thật ngoan ngoãn nghe lời đánh, nhưng cũng đừng có chọn con to nhất mà đánh như thế chứ!

Lí Thi Mạn bị quát thì cảm thấy rất vô tội, cô cũng đâu có nhờ anh đến cứu cô...

Đột nhiên phía sau có người ùn ùn kéo tới. Cô một tay cầm ba lô của mình, còn tay kia là bị anh cầm, sau đó kéo cô chạy ra cửa.

“Này, anh...” Làm gì mà giữ tay cô chặt như thế chứ?

“Đằng sau sắp đuổi kịp rồi.”

Cô quay đầu lại, thấy Hào ca, thủ hạ, trong đó còn có một người đang bẻ cơ rắc rắc, còn người kia thì đang đuổi theo. Bởi vậy khi cô và Hạ Nhĩ Bình sắp sửa chạy ra khỏi quán bar thì thấy người phía sau phần nộ hết to:

“Chúng mày không trốn thoát được đâu, bên ngoài đều là người của bọn tao hết.”

2. Chương 2

Vừa chạy ra khỏi quán bar, Lí Thi Mạn nhìn thấy bên ngã tư đường đã có một vài người chạy tới. Cô sợ hãi đến nỗi chỉ muốn ngồi lên xe trốn thoát khỏi cái nơi quái quỷ này.

“Gọi tắc xi nhanh lên!”

“Phía sau như thế kia mà còn muốn ngồi tắc xi? Đang tắc đường đông nghịt người, chỉ cần ngồi lên xe thôi là bọn họ đã có thể dễ dàng chặn đầu chúng ta.” Hạ Nhĩ Bình cầm chặt cánh tay nhỏ bé hơi run run, “chạy theo hướng này.”

Nhìn anh kéo cô chạy vào một con ngõ nhỏ, Lí Thi Mạn thắc mắc khấn trương vùng vẫy, có thể nói đầu cô bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo. “Sao lại chạy vào con ngõ nhỏ này làm gì? Chạy đến nơi đông người cầu cứu không phải tốt hơn sao?”

“Nơi đông người thì làm sao mà chạy được chứ, hơn nữa tôi đảm bảo, chỉ cần nhìn thấy người truy đuổi chúng ta là một đám lưu manh, thì tuyệt đối sẽ không có một ai chịu ra tay cứu giúp.”

Con đường vòng vo, ánh đèn chớp choạng chiếu lên thân hình của một nam một nữ đang ra sức chạy.

Mặc dù hai người không hợp nhau nhưng Lí Thi Mạn biết Hạ Nhĩ Bình không hề lừa cô. Bởi lúc ở quán bar khi này, đối mặt với sự quấy rầy của Hào ca, quang minh chính đại như vậy mà dường như không có một ai dám giải vây cho cô, ngược lại còn lui rất xa.

Chạy theo anh, cô nghĩ mình thật là may mắn vì hôm nay đi giày vải, bằng không thì chắc chắn cô đã tê liệt chân từ lâu. Chính lúc này đây thì cô cảm giác đám người đằng sau đã đuổi kịp đến nơi, bởi những tiếng kêu gào thô tục, chửi bới càng lúc càng to.

“Mẹ kiếp, chúng mày đứng lại, cấm được chạy nữa!”

“Chúng mày chết chắc rồi!”

Tuy rằng bình thường cô có thói quen vận động nhiều ở phòng tập thể thao, nhưng đột nhiên chạy nhanh như vậy, thực sự khiến cô không thể thở nổi.

“Vù vù ~~ mau gọi điện thoại báo cảnh sát...” Lí Thi Mạn thở gấp gấp vừa chạy vừa hô. Đài Loan là một quốc gia có pháp luật mạnh mẽ, làm sao có thể để cho đám lưu manh hoành hành như thế này được.

Liếc mắt nhìn cô gái vô duyên vô cớ gây chuyện đang chạy phía sau mình, Hạ Nhĩ Bình nói: “Cô gọi cảnh sát, bọn họ cũng sẽ bắt đám lưu manh kia đi, nhưng nhanh nhất thì cũng phải nửa tiếng sau. Cô có biết nếu bị đám người kia tóm được, chỉ trong nửa giờ thôi, cô và tôi sẽ bị bọn chúng đánh đến như thế nào không?”

“Tôi...” Tưởng tượng đến kết cục của cô khi bị đám xã hội đen kia bắt, nhất thời sợ hãi, cô cảm thấy tay chân mình như đang nhũn ra, sắp không thể chạy được nữa rồi.

“Đừng nói gì nữa, cố giữ sức đi.” Hơi thở của anh cũng bắt đầu không đều và dồn dập, chứng tỏ anh đã mệt.

Rẽ vào một chỗ tối, tứ chi của Lí Thi Mạn mềm nhũn, chiếc ba lô trên tay rơi bịch xuống đất. Tất cả giấy tờ bên trong cũng rơi ra theo, một bộ đồ màu hồng, nói đúng hơn là một bộ nội y có điểm một vài chiếc lông chim nhỏ màu hồng đang nằm chiếm chệ trên mặt đất.

Liếc chiếc ba lô của cô, Hạ Nhĩ Bình khê ngừng lại, nhân lúc cô đang nhặt các giấy tờ văn kiện khác, anh cầm bản thiết kế bộ nội y kia lên nhìn.

“Hóa ra là cô đam mê với những thứ như thế này.”

Hai gò má Lí Thi Mạn ửng hồng, nhanh chóng giật lại bản thiết kế từ tay anh, “không phải, bộ nội y này là do tôi thiết kế.”

“Cô là nhà thiết kế?” Hạ Nhĩ Bình nhướng mày, vẻ mặt nghi hoặc, “thật vậy sao?”

“Anh đừng nói đến vấn đề này nữa, bây giờ không thích hợp.” Cô không nghĩ anh và cô lại cùng nhau bàn luận về nội y, làm cô cảm thấy có phần mất tự nhiên. Hơn nữa anh không nghe thấy phía sau có người vừa rống lên một tiếng sao?

Hạ Nhĩ Bình cũng nhận thức được, đồng ý, lại một lần nữa nắm lấy bàn tay non mịn nhỏ bé của cô, tiếp tục chạy về phía trước.

“Anh không cần nắm tay tôi như vậy, tôi có thể tự chạy mà.”

Anh làm như không nghe thấy, cũng không buông tay, vẫn gắt gao nắm lấy bàn tay của cô.

“Anh có nghe thấy tôi nói...”

“Nếu lần sau rảnh, mặc cho tôi xem.”

Cái gì? Hai vành tai của cô trong nháy mắt đã đỏ ửng lên, “biến thái! Ai thêm đi mặc mấy thứ đó cho anh xem chứ?”

“Hai đứa chúng mày dừng lại!”

“Mau chia nhau ra bắt tụi nó!”

Lí Thi Mạn nghe tiếng gào thét ở phía sau lưng mình, thấy được kế hoạch của bọn chúng, cô cực kì sợ hãi, đồng thời cảm thấy chính mình cũng đã hết sức lực.

Bước chân của cô chậm lại, “hù hù, thật xin lỗi... nhưng quả thật tôi không chạy được nữa rồi...hồ...”

Hạ Nhĩ Bình dừng lại trước đoạn giao nhau giữa các đầu ngõ, nhìn sang Lí Thi Mạn đang thở hổn hển, cảm giác đám người phía sau đã đến gần, anh nhìn xung quanh, nói: “Đi hướng này!”

Cô hoảng hốt, cũng có phần sợ hãi, chỉ có thể để mặc anh tùy ý lôi cô đi, sau đó cô mới phát hiện anh lại kéo cô vào một con hẻm vô cùng hẹp.

“Đại ca, con hẻm này hẹp quá...”

“Câm!”

“Nhưng...”

“Im mồm! Chúng mày cứ xông vào con hẻm này bắt bằng được hai đứa kia cho tao!”

“Nhưng...”

Hạ Nhĩ Bình khẽ cười nhẹ, cúi đầu xuống hôn cô gái hai má còn đang đỏ ửng vì chạy. “Bảo bối, đừng vội, tôi sẽ không để cho em bị tổn thương đâu.”

Đôi môi bị phủ kín bất ngờ không khỏi làm cô kinh ngạc, hơn nữa, ai là bảo bối của anh ta chứ! Khi Lí Thi Mạn định bắt anh sửa lại câu nói vừa xong thì anh đột nhiên ôm lấy eo cô, đem cô ghì chặt vào trong lồng ngực rắn chắc, sau đó nhanh chóng trốn vào một góc tường. Thân hình hai người nhất thời biến mất trong bóng tối.

“Tên đại sắc lang chết tiệt, anh buông tôi ra ngay lập tức.”

Trốn chạy rồi lại trốn chạy, tất cả chỉ vì anh ta muốn ôm cô? Lí Thi Mạn suy nghĩ, giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh.

“Hư! Bọn họ đuổi tới nơi rồi!”

Lí Thi Mạn dừng động tác, nhìn về phía chỗ cô vừa đứng, do trời quá tối nên cô không thể thấy gì ngoài năm đầu ngón tay của mình. Mãi cho đến khi mắt cô thích nghi được thì mới thấy nguyên bản một đám lưu manh đông nghịt đang đứng chắn đường ở con hẻm nhỏ xíu.

Một đám lưu manh ở kia, ít nhất cũng phải có mười, hai mươi tên. Cô nhìn thấy có người trên tay còn cầm gậy gộc linh tinh gì đó, hung thần ác sát, thoạt nhìn rất đáng sợ. Cô thật sự không thể tưởng tượng, nếu mình bị bọn họ tóm được thì kết cục sẽ ra sao.

Cảm thấy thân hình trong vòng tay mình đang run lên, Hạ Nhĩ Bình càng ôm chặt cô hơn: “Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em.” (OMG!!! Đoạn này mình edit có SÉN quá không?)

Người này đang làm cái gì vậy, bảo anh ta buông ra thì lại ôm càng chặt? Cơ thể của hai người hiện giờ đang hoàn toàn dính vào cùng một chỗ, anh ta lại còn thì thầm vào tai cô. Lí Thi Mạn có thể cảm nhận được rõ hơi thở có chút dồn dập nóng rực của anh, làm cho nhịp tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn hẳn, không biết là do đám lưu manh ngoài kia, hay là do tên đại sắc lang đứng sau lưng mình.

“Anh buông tôi ra mau!” Cô nhỏ giọng nói xong thì bắt đầu giãy dụa, dọa dẫm. “Chẳng phải tôi đã cảnh cáo anh cách xa tôi 10 mét sao?” Hiện tại, đừng nói là 10 cm, giữa hai người lúc đó dường như không có khe hở.

“Không cần nói chuyện lớn tiếng như vậy đâu, nếu bị bọn họ tìm được, chúng ta khả năng sẽ bị thân tàn ma dại.” Hạ Nhĩ Bình xoay người, ấn cô về phía anh vừa đứng, chỉ muốn nhanh chóng lại ôm cô vào lòng.

“Nếu anh không buông tôi ra, tôi sẽ làm anh thân tàn ma dại trước đây!” Lí Thi Mạn vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy trong đám lưu manh phía trước có người hô:

“Mấy đứa chúng mày qua bên kia tìm, bọn mày tìm ở chỗ này, tất cả các ngõ nhỏ đều phải tìm thật cẩn thận rõ ràng. Tuyệt đối phải bắt được con nha đầu làm tổn thương Hào ca lại đây, rõ chưa?”

“Rõ!”

Nghe được bọn chúng muốn tìm ở các ngõ nhỏ, cô thấp giọng nói: “Hay là chúng ta cứ chạy đi?”

“Không được, nếu bây giờ ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa, chẳng phải cô đã hết sức để chạy rồi sao?”

Cứ như vậy, thỉnh thoảng Lí Thi Mạn lại muốn lao ra ngoài, nhưng cô cứ nhìn thấy đám lưu manh cầm dao búa kia là lại sợ hãi, cả người con trai đứng sau lưng cô cũng làm cô cảm thấy nguy hiểm. Tổng kết lại, cô thấy mình cùng Hạ Nhĩ Bình mặc dù trong hoàn cảnh này nhưng không khí lại có chút gì đó mờ ám, đặc biệt là hiện tại thân hình hai người họ còn đang dính chặt vào nhau.

Cô có thể chắc chắn rằng trong năm nay cô đã rất nhiều lần phạm phải tội tày trời. Nếu không thì tại sao cô chỉ vào quán bar uống rượu thôi mà cũng bị xã hội đen truy đuổi, đây là còn chưa tính đến cái con người đáng ghét sau lưng cô, vừa mới ra tay cứu giúp thì đã trở thành kẻ thù, ôm siết lấy cô.

Thấy năm tên lưu manh đang đi tới con ngõ nhỏ mà họ trốn, Lí Thi Mạn vội vã muốn chạy. Dù sao nếu bị tìm được, thì chắc chắn bọn chúng sẽ bắt cô thành thịt vụn, nhưng người ở phía sau lưng lại kéo cô lại, ôm vào lòng. “Đừng cử động, bọn chúng đang tới.”

Tuy rằng rất muốn né tránh Hạ Nhĩ Bình ôm ấp, nhưng thấy năm tên kia càng lúc càng tới gần, trên tay còn cầm gậy gỗ. Cô cố gắng để giữ bình tĩnh, tự trấn áp sự sợ hãi đang dâng cao trong lòng, chỉ có thể tạm thời để cho anh tùy ý ôm, không dám cử động.

Tiểu dã thú xinh đẹp mê người lúc nào cũng tức giận, vậy mà bây giờ đây lại đang run rẩy trong lòng anh, bộ dáng vừa đáng thương. vừa đáng yêu. Làm cho anh không thể nhịn được, chỉ muốn nhanh chóng ôm cô vào lòng, yêu thương và nuông chiều.

Vì sao trước kia anh lại không phát hiện ra rằng cô đáng yêu đến mức này nhỉ?

Giới thượng lưu ở xã hội Đài Loan quả thật không lớn, chỉ có một vòng luẩn quẩn, anh cùng Lí Thi Mạn đã từng gặp mặt nhau vài lần ở các buổi tiệc sinh nhật bạn bè. Cô làm cho người khác có cảm giác cô chính là một đại thiên kim tiểu thư cao ngạo, bốc đồng và xinh đẹp. Như vậy có thể nói, anh và cô có chung một cá tính.

Có lẽ cô không biết, ngay từ đầu, đối tượng kết hôn với cô không phải là Hạ Tuấn Bình, mà chính là anh.

Phụ thân đã từng nói với anh, khi cha của Lí Thi Mạn đưa ra yêu cầu muốn kết làm thông gia, phụ thân lập tức nghĩ tới anh chứ không phải là Hạ Tuấn Bình. Không quan trọng việc hợp tác giữa hai tập đoàn, mà chỉ đơn giản là do cá tính của anh với Lí Thi Mạn quá giống nhau, cho nên phụ thân nghĩ anh và cô có vẻ sẽ thích hợp. Phụ thân của anh sợ rằng với cá tính lạnh lùng của Hạ Tuấn Bình sẽ không thể trị được cô nha đầu dã man kia. Nhưng cuối cùng, cha của Lí Thi Mạn lại chọn Hạ Tuấn Bình là đối tượng kết hôn cho con gái.

Nghĩ lại, phụ thân anh quả thật đã có dự kiến trước, đúng là không thể trị được. Hôn lễ còn chưa tiến hành, cô đã trở thành kẻ thù cho Hạ Tuấn Bình vì bảo vệ người con gái mình yêu thương mà không tiếc cùng phụ thân tranh cãi. Mà ở quán bar khi này, chẳng phải cũng là do cô gây chuyện đó sao?

Đêm hôm đó, ngay khi cô gọi điện cho Hạ Tuấn Bình bảo đi đón Vu Tâm Lăng thì đã bị anh vạch trần quỷ kế. Cô chẳng những không nhận sai, mà còn muốn dùng tiền để bịt miệng anh. Buồn cười, cô không biết Hạ Nhĩ Bình anh là người như thế nào, thì quả thật quá ngây thơ rồi.

Cô là một người rất thú vị, không phải sao? Thật là làm anh tò mò và hứng thú quá.

Hơn nữa, khi vừa hôn xong, xem khuôn mặt xinh đẹp của cô thở phì phì, muốn anh về sau đừng tới gần cô. Nói thật, nếu không phải cô nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay anh, thì có lẽ anh sẽ lại một lần nữa áp sát môi mình lên môi cô, bởi vì khuôn mặt cô đỏ bừng, xinh đẹp phi thường đến mê người.

Hạ Nhĩ Bình cúi đầu, đôi môi khô gợt hơi hơi cắn vào vành tai cô, giọng trầm trầm nói: “Cô biết không? Bộ nội y khi này, tôi đã nhìn qua. Nói thật, nó có gần quá nhiều lông chim, không hề quyến rũ một chút nào!”

Này, anh không nói thì không sao, hễ cứ nói là khiến cho người ta bực mình, lại còn dám bình phẩm về thiết kế của cô? Hơn nữa, bây giờ là thời điểm như thế nào mà anh còn có thể nhàn hạ nói chuyện vậy chứ? Tuy rằng tức giận nhưng đôi môi anh cứ mơn trớn nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, sự đụng chạm da thịt này kích thích cơ thể khiến Lí Thi Mạn tê dại, run lên một hồi, tức giận lại càng tức giận.

Đang muốn mở miệng mắng chửi anh, đột nhiên Hạ Nhĩ Bình không hiểu là cái gì đã chặn mồm cô khiến cô im re. Cúi xuống, hóa ra là cái caravat trước ngực anh. Khi cơn tức giận sắp bùng nổ thì cô nhìn thấy mấy tên lưu manh kia chỉ cách chỗ bọn họ đang đứng có vài mét, quá căng thẳng, cô đành ngậm chặt miệng cắn lấy caravat của anh.

“Bảo bối yên tâm, bọn họ không nhìn thấy chúng ta.”

Giọng nói của anh nghe không hề e ngại, thậm chí còn có phần càng ngày càng ngả ngớn, làm cho Lí Thi Mạn nhịn không được cắn chiếc caravat mạnh hơn, hận không thể trực tiếp cắn vào người anh.

Cô không biết từ khi nào Hạ Nhĩ Bình đã kéo khóa áo khoác gió của cô xuống. Cảm giác được bàn tay của anh đang lằn mò trên cơ thể mình, vuốt ve bộ ngực của cô, làm cô vội vã muốn thoát.

“Tay!” Cắn caravat, Lí Thi Mạn phát ra một giọng nói nhỏ. Này tên khốn chết tiệt kia! Nếu cô và anh không bị đám lưu manh kia chém thành thịt vụn, thì nhất định cô sẽ chém anh thành hơn cả thịt vụn.

“Bộ ngực của phụ nữ không nên được che phủ bằng lông chim, có lẽ dùng vải mỏng sẽ thích hợp hơn, như ẩn như hiện, chắc chắn sẽ mê hoặc lòng người.” Hạ Nhĩ Bình xoa xoa bộ ngực no đủ của Lí Thi Mạn. Cách một lớp quần áo, anh may mắn tìm được hai nụ hoa nhỏ đang dựng đứng của cô, sau đó lại cố tình xấu ý nhẹ nhàng túm lấy.

“A...” Khẩu khí của Lí Thi Mạn lập tức xuống dốc, giọng nói của cô bị ngắt đoạn như đang không thể thở nổi, nghe có chút mờ ám, còn kèm theo một tiếng rên rỉ. Từ trước tới nay, cô chưa từng trải qua cảm giác bị kích thích, vậy mà hiện tại lại bị anh trêu đùa như vậy, làm tim cô đập nhanh hơn, thân mình cũng có chút bồn chồn.

Người ở phía sau lưng cô không ngừng truyền đến hơi nóng của cơ thể anh, hơn nữa, anh còn cố tình cọ xát vào người cô, làm ột cảm giác khô nóng khác thường không hiểu vì sao cũng đang dần dần nổi lên trong cơ thể của Lí Thi Mạn. Phía trước có năm tên lưu manh đang càng ngày càng đến gần, bầu không khí tràn ngập sự sợ hãi xen lẫn khẩn trương làm cô hô hấp dồn dập, hỗn loạn đứng lên.

Hạ Nhĩ Bình nghe được tiếng cô gáy trong lòng mình đang rên rỉ như một con mèo nhỏ, dường như muốn thúc giục, kích thích dục vọng đang bùng cháy trong anh. Không nhịn được, anh khẽ liếm lên vành tai nhỏ của cô, bàn tay to nhanh nhẹn luồn vào trong lớp nội y, không hề ngại ngùng, bao trùm lên bộ ngực mềm mại đầy đà của Lí Thi Mạn.

Động tác của anh có chút thô bạo, không ngừng chà mạnh lên thứ tròn tròn non mịm mềm mại kia, bao phủ lấy. Da thịt chạm vào nhau, cọ xát còn kích thích hơn kiểu vuốt ve khi này vạn lần. Đặc biệt, anh còn mơn trớn cắn nhẹ vành tai nhỏ của cô. Chịu không được sự khiêu khích mãnh liệt như vậy, Lí Thi Mạn chỉ còn cách cắn chặt caravat để không phát ra tiếng kêu.

Cảm thấy được đôi nhũ hoa trong lòng bàn tay mình đang dựng đứng lên, Hạ Nhĩ Bình khẽ môi khẽ nhếch lên một nụ cười tuần mị xấu xa. “Xem ra cô đối với sự vuốt ve của tôi cũng có cảm giác.”

Đồ trời đánh! Ai thèm có cảm giác với cái hành động hạ lưu này của anh chứ! Chẳng qua là bởi vì cô đang...đang...đang...rất tức giận!!! Đúng, bởi vì tức giận nên bộ ngực của cô mới có phản ứng nhanh như vậy.

Không nghe thấy câu trả lời của Lí Thi Mạn, nhưng nhìn thấy cô lắc đầu, rõ ràng chính là đang phủ nhận lời nói của anh. Xem ra cô chưa được ai dạy dỗ thì phải, không những không nhận lỗi sai, mà bây giờ còn dám chối đây đẩy về cảm giác của mình. Có lẽ anh phải làm cho cô hiểu được cảm giác của chính cô.

Mang theo ý nghĩ muốn trừng phạt, ngón tay thon dài của Hạ Nhĩ Bình nắm lấy đầu đôi nhũ hoa đang nổi lên, sau đó bóp mạnh.

Sự đau đớn mãnh liệt mang theo một chút cảm giác kích thích khoái cảm làm cho thân mình Lí Thi Mạn run run, cái miệng nhỏ nhắn buong caravat của anh ra, bắt đầu rên rỉ. Hạ Nhĩ Bình nâng cằm cô lên, bắt ngờ hôn lên bờ môi cô để chặn tiếng kêu.

Anh hôn lên đôi môi mềm đỏ mọng, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua lướt lại.

Từ lúc cô định tiến vào quán bar, anh đã muốn ôm cô vào lòng, hôn cô. Bởi khi cô mặc đồng phục, toàn thân toát ra một luồng hơi thở nồng nàn cùng tinh thần phấn chấn, sự xinh đẹp của cô càng khiến mê hoặc lòng người.

Anh nói có hứng thú đối với cô, cũng không phải là nói đùa, cô quá quyến rũ. Anh chưa từng khát khao có một người phụ nữ nào đến vậy, cô là người đầu tiên.

Đôi mắt anh đen như bóng đêm nhìn mấy tên lưu manh đang lục đục rồi đi, sau đó chuyển ánh nhìn sang hướng khác. Đêm nay anh chỉ muốn ở cùng duy nhất người con gái đang ở trong lòng anh mà thôi.

Quán bar khi này là do Hạ Nhĩ Bình đã góp vào một lượng cổ phiếu rất lớn, có thể nói, anh mới chính là người quản lý thật sự, nhưng điều đó không được công khai theo ý muốn của anh. Xem ra, mấy tên lưu manh này căn bản không biết rằng đã gây chuyện trên địa bàn của ai. Nhưng may cho chúng, đêm nay tinh thần anh khá vui vẻ.

Khóe miệng nhếch lên cười yếu ớt, Hạ Nhĩ Bình hôn cô sâu hơn.

Lí Thi Mạn hoàn toàn không biết được rằng mấy người ở phía trước đã rời đi, đáp trả nụ hôn của anh. Hơi thở nóng rực đập vào mặt làm cô hô hấp dồn dập, trở nên càng hỗn loạn, loạn choạng đứng lên. Rõ ràng, cô không hề chạy bộ nhưng hai gò má lại đỏ ửng, bởi vì Hạ Nhĩ Bình vẫn đang vuốt ve, dao động từng milimet da thịt trên cơ thể cô.

Anh hôn cô mãnh liệt, dồn dập, hoàn toàn không cho cô cơ hội để thở. Lí Thi Mạn cảm thấy thiếu oxy, đầu óc không khỏi quay cuồng.

Đêm nay, quả thật cô chưa bao giờ trải qua... To gan lớn mật làm tổn thương đến đại ca của nhóm xã hội đen, sau đó bị đuổi giết, và giờ phút này đây, cô đang bị người đàn ông mà cô ghét nhất cưỡng hôn. Tức giận, khấn咒, sợ hãi, tim đập nhanh hơn,... chân cô nhũn ra như không thể đứng nổi nữa.

Sau khi Hạ Nhĩ Bình buong cô ra, Lí Thi Mạn chỉ cảm thấy trống rỗng như người mất hồn, cả người rã rời ngã bịch xuống, nhưng cô lại cảm thấy có người đã kịp thời đỡ cô.

Mất đi ý thức, thứ duy nhất cô đang nghĩ là, cô nhất định phải đem Hạ Nhĩ Bình ra băm vằm thành thịt vụn.

“Hạ Nhĩ Bình, tôi muốn chém anh ra làm trăm mảnh.”

“Vì sao muốn chém Hạ Nhĩ Bình làm trăm mảnh?”

A, đây chẳng phải là giọng nói của cha cô sao? Lí Thi Mạn mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường, còn cha cô đang ngồi lo lắng bên cạnh.

Nhìn cha mình, cô hoảng hốt: “Cha! Sao con lại về được nhà?”

“Xem ra đúng là con say nặng rồi.” Lí Long Nguyên mắt hứng nhìn cô con gái. “Một giờ trước, Hạ Nhĩ Bình lái xe đưa con về nhà, anh ta nói vào quán bar uống rượu, thấy con đang say bí tỉ nên đành đưa về.”

Lí Thi Mạn khẽ lắc đầu, chậm rãi ngồi dậy.

“Anh ta nói như vậy với cha sao?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Anh ta kể với cha cô như vậy, dường như anh ta mới chính là người tốt.

“Thế là như thế nào? Hạ Nhĩ Bình nói như vậy, chẳng lẽ không đúng?” Khi thấy Nhĩ Bình đưa con gái mình về, quả thật chính ông cũng cảm thấy hoảng sợ, không ngờ rằng bảo bối của ông lại dám tới quán bar uống rượu, hơn nữa còn uống đến bất tỉnh nhân sự.

“Anh ta không nói gì thêm sao?” Tên kia chắc không đến nỗi đem chuyện cô làm Hào ca bị thương và lũ anh em của hắn đuổi giết cô gần chết nói cho cha cô đấy chứ?

“Sao lại hỏi như thế? Hay là có chuyện gì rồi?” Lí Long Nguyên hỏi lại. Ông đang định trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng lại tiện đường, vào phòng của cô con gái để xem thế nào. Không ngờ cô tỉnh giấc nhanh như vậy, bộ dạng không hề giống như vừa uống rượu, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?

Lí Long Nguyên cùng vợ mình sinh được một cô con gái duy nhất là Lí Thi Mạn, bất hạnh thay, vợ ông lại mất sớm, ông thì sớm chiều lo nhiều công việc khiến Lí Thi Mạn không nhận được nhiều sự quan tâm từ cha, cũng vì như vậy mà tính cách của cô trở nên mạnh mẽ lạ lùng. Để bù lại những thua thiệt của cô con gái, ông quyết định sẽ tìm được một vị hôn phu thật tốt cho đứa con gái duy nhất của mình.

Nói thật, tuy rằng Lí Thi Mạn là một cô gái nghịch ngợm, nhưng lại là một đứa nhỏ vô cùng lương thiện. Hôn sự với Hạ gia thất bại, ông cảm thấy vô cùng hối tiếc, bởi vì Hạ Tuấn Bình là một người hoàn hảo, rất phù hợp với con gái ông.

Không thể kết thông gia với nhà họ Hạ cũng không sao, hơn nữa, để chấm dứt một số lời đồn đãi, ông nhất định sẽ giúp Lí Thi Mạn an bài. Ông biết con gái của ông đang buồn, vì vậy nên mới chạy đến quán bar uống rượu.

Thấy phụ thân hỏi lại, còn nhìn cả nét mặt, Lí Thi Mạn cảm thấy hình như cha cô chưa biết gì, nếu như biết rồi, thì chắc chắn cha cô sẽ rất tức giận. “Không có gì ạ.”

Lí Long Nguyên nhìn cô, hỏi lại lần nữa: “Thi Mạn, con vừa mới nói sẽ đem Hạ Nhĩ Bình ra chém thành thịt vụn, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?”

“À, cái đó...” Thật tình, cô không biết nên giải thích với cha cô như thế nào nữa, mặc dù cô rất muốn đem tội lỗi của tên dê già kia phanh phui trước ánh sáng. Nhưng việc này thật là khó mở miệng, cô không thể nói là cô cùng anh chạy trốn rồi mới xảy ra chuyện... kia được.

Nhất thời nghĩ đến tên tiểu tử thói không còn muốn sống kia sờ soạng người cô, hai má của Lí Thi Mạn lại nóng lên. Nếu không phải khi đó cô bị anh khóa chặt trong lòng, thì cô đã đập nát người anh rồi ném cho cá mập ăn.

Hình như con gái ông đang tức giận, thoát nhìn thái độ thì có vẻ là như thế, nhưng mặt lại đỏ ửng, đã có chuyện gì đây? Lí Long Nguyên không thể hiểu nổi tại sao tâm trạng Lí Thi Mạn lại thay đổi nhanh như thế, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy con gái mình lộ ra vẻ mặt thẹn thùng.

Chẳng lẽ cô cùng Hạ Nhĩ Bình có mối quan hệ nào đó. “Thi Mạn, con thích Nhĩ Bình sao?”

Nhà Hạ gia kia có 2 người con trai đều thật là hoàn hảo, nhưng sở dĩ ông chọn Tuấn Bình làm đối tượng cho Lí Thi Mạn bởi vì anh là con trưởng, hơn nữa, ông nghe nói, cậu con thứ hai Hạ Nhĩ Bình cá tính có vẻ tự cao tự đại, y hệt tính cách của con gái ông. Ông bạn già họ Hạ lại muốn Nhĩ Bình và Thi Mạn thành đôi, nhưng chính ông lại chọn Tuấn Bình làm con rể.

Giống như vừa nghe được một chuyện gì đó vô cùng kinh khủng, Lí Thi Mạn trợn tròn mắt, hét to: “Làm sao có thể!!! Con làm sao lại có thể thích tên đó!”

“Vậy tại sao con lại đỏ mặt?” Hơn nữa phản ứng còn rất gay gắt.

Mặt cô đỏ sao? Lí Thi Mạn đưa tay sờ soạng mặt mình. Cho dù cô có đỏ mặt thật đi chăng nữa, thì cũng chỉ là do cô không biết cách mở miệng nói chuyện với cha như thế nào mà thôi, tuyệt đối không liên quan đến Hạ Nhĩ Bình.

“Thi Mạn...”

“Cha à, con uống say rồi, con muốn ngủ. Nói tóm lại, con với Hạ Nhĩ Bình không có liên quan gì hết, cha đừng nghĩ lung tung nha!”

“Ừm, vậy con nghỉ sớm đi, ngủ ngon!”

“Cha cũng ngủ ngon!”

Nhìn Lí Long Nguyên đi ra khỏi phòng, Lí Thi Mạn nằm trên giường thở dài thườn thượt.

Cô nghĩ chuyện xảy ra đêm nay cứ như từ trong truyện hay trên phim ảnh bay vào cuộc sống của cô vậy, cô bị đại ca xã hội đen vây đánh đuổi giết, thật là đáng sợ, lúc ấy, nếu Hạ Nhĩ Bình không kịp thời ra tay cứu giúp, thì chắc cả chai rượu đã phi thẳng vào mặt cô.

Mặc dù cô rất biết ơn anh ta khi đã giúp cô giải vây khi ở quán bar, nhưng về sau, anh lại dám làm những chuyện vô lại với cô, làm cho cô ngay cả cảm tạ cũng không muốn.

Tưởng tượng lại tình cảnh khi cô cùng Hạ Nhĩ Bình nấp trong góc tối, đến tận bây giờ, bầu ngực của cô vẫn còn căng thẳng, dựng đứng. Anh ta, kể cả trong tình huống nguy cấp như vậy mà vẫn lợi dụng để động tay động chân với cô. Nhớ lại bàn tay to ấm áp của anh chạm vào, còn có cả nụ hôn nồng nhiệt khiến cô không thở nổi, không hiểu sao, cơ thể Lí Thi Mạn lại cảm thấy khô nóng, mặt đỏ bừng, tim đập nhanh hơn, bởi vì thứ cảm xúc khi này thật khó thể quên được.

Lấy hai tay úp kín mặt mình, Lí Thi Mạn tự nhủ cô không nên nhớ tới chuyện giữa mờ ám kia nữa. Quên rồi quên rồi, không nhớ một chút gì nữa!!!

Về sau, nếu cô còn gặp anh một lần nữa, chắc chắn sẽ phải duy trì khoảng cách 10 mét!

3. Chương 3

Thư kí thông báo, tổng giám đốc Hạ nộp đơn xin từ chức vừa quay lại công ty lần cuối để thu dọn đồ đạc. Nghe vậy, Hạ Nhĩ Bình liền đi vào văn phòng của anh ta, thấy anh đang cầm vật gì đó bỏ vào một chiếc thùng giấy to tướng.

Hạ Tuấn Bình, người anh em cùng cha khác mẹ với Hạ Nhĩ Bình, sinh sớm hơn anh một tháng, anh và Tuấn Bình từ nhỏ tới lớn đã luôn coi nhau là tình địch. Mà giờ phút này đây, anh ta đang từ bỏ cuộc chiến giành ngôi vị kế nghiệp, chỉ vì một người con gái?

Nhớ tới trước đây một thời gian, anh ta cũng đã đem hết công việc của mình đem cho người khác làm, như vậy là đã có dự định rời khỏi đây từ trước.

“Anh thật sự không thấy hối hận sao?”

Hạ Tuấn Bình nhìn người không thèm gõ cửa mà đã xông vào, hơn nữa còn hỏi anh y hệt hỏi tù nhân, dường đã thấy quen với hành vi kiêu ngạo của người kia, nụ cười trên gương mặt anh dường như có nét yếu ớt: “Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì để phải cảm thấy hối hận cả.” Nói xong, anh lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Hạ Nhĩ Bình định bước lên trên: “Vị trí tổng tài sẽ là của tôi.”

“Bảo Lai sẽ bàn giao lại công việc cho anh sớm thôi.”

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt.”

“Tôi tin là như vậy.”

Tình cảm không mấy thân thiện và gắn bó của hai người trước kia, đương nhiên là bây giờ cũng sẽ không nói lời từ biệt nào hết. Từ đầu đến cuối đều xưng “tôi” và “anh”, chính là điểm đối chọi gay gắt được che giấu của hai người.

“Tôi thật sự không thể ngờ rằng có người ngốc đến nỗi chỉ vì một cái cây mà bỏ lại cả rừng rậm xung quanh, đúng là không tưởng tượng nổi.” Hạ Nhĩ Bình không nhịn được vẫn nói đều vài câu.

Hạ Tuấn Bình đương nhiên biết rằng người ngốc mà Nhĩ Bình đang nhắc đến chính là anh. “Tâm Lăng không đơn giản chỉ là một cái cây hay ngọn cỏ gì hết, đó là người con gái tôi yêu. Nếu có nói cô ấy là hoa dại, thì cũng là bông hoa dại mà tôi không thể thiếu.” Khuôn mặt anh tuấn lạnh đạm, khi nhắc đến người con gái mình yêu, thì có đôi nét cười dịu dàng.

Anh có cả cha và mẹ, gia đình cũng rất nhiều tiền, nhưng trong tâm hồn thì lại vô cùng lạnh lẽo. Cho đến khi gặp được Tâm Lăng, cô mồ côi cha, gia cảnh thì bình thường, còn cả khuôn mặt “đa phong cách” khiến cho anh cảm thấy thích thú, nhận không được muốn nắm giữ trọn vẹn nụ cười xán lạn như Ngọc Bích xanh

kia. Yêu cô nhưng lại thích trêu đùa cô, muốn được cảm nhận nhục dục ngọt ngào từ cô. Anh muốn tất cả, miễn là từ cô.

Cô thực sự đúng là thứ quý giá nhất của anh, quen biết nhau đã được mười năm, nếu trên thế giới này không có cô, thì chắc chắn sẽ rất buồn tẻ. Đã có một bài báo từng nói, cuộc sống của con người chỉ là hai màu đen trắng.

Nhớ có lần cô đã đưa ra yêu cầu chia tay, làm cho anh tức giận vô cùng. Anh làm sao có thể buông tay cô chứ. Qua mười năm chinh phục cô, từng chút từng chút một anh xen vào cuộc sống của cô. Sau đó, tất cả hy vọng của cô và anh đã gộp chung làm một, tình yêu của cô và anh lớn hơn và nhiều hơn những gì mà người khác có thể tưởng tượng.

Thấy Hạ Nhĩ Bình đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình, Hạ Tuấn Bình lơ đãng, “Chờ đến khi người con gái mà cậu thực lòng yêu thương xuất hiện, thì cậu sẽ hiểu những gì mà tôi đang nói đến.”

Hạ Nhĩ Bình hừ lạnh nói: “Mặc dù anh với cô Tâm Lăng kia không thể tách ra được, thì cũng phải có biện pháp khác để giải quyết chứ, không thể để cứng đầu với cứng được.” Cha của anh tính tình cứng rắn như một khối đá thạch, đá mà đầu với đá thì kết quả như thế nào, hẳn Hạ Tuấn Bình phải hiểu.

“Cậu đang luyến tiếc khi tôi từ chức sao?” Hạ Tuấn Bình khẽ cười.

Anh hừ một tiếng: “Anh suy nghĩ thừa quá đấy, không biết tính tôi sao? Cái gì đến với tôi quá dễ dàng, thì còn gì là thú vị nữa.” Từ khi hai anh em họ đi du học ở Mỹ trở về, ngày đầu tiên bước vào công ty, cha anh đã tuyên bố, ông sẽ chọn người nào có thái độ và phong cách làm việc tốt nhất làm người kế thừa.

Hạ Tuấn Bình đem xấp giấy tờ cuối cùng bỏ vào trong hộp.

“Đồ đạc của tôi đều thu dọn xong rồi, xin được đi trước.” Ôm thùng giấy tờ, khuôn mặt anh không một chút lưu luyến. Nhưng đến khi đi qua Hạ Tuấn Bình thì dừng lại, hỏi: “Muốn tiễn tôi xuống dưới lầu sao?”

Không để ý đến anh, Hạ Nhĩ Bình xoay người, đi thẳng ra khỏi văn phòng.

“Nhĩ Bình, công ty tôi giao lại cho cậu.”

Anh quay đầu, khuôn mặt tuấn lãng mang điểm tà khí cười nhẹ một tiếng, “Nếu anh ở ngoài không kiếm được việc để kiếm sống, thì cứ gọi tôi một câu, tôi có thể âm thầm sắp xếp giúp anh một công việc ở công ty nhà xưởng, mặc dù không to lắm, nhưng cũng được một chức trưởng phòng nhỏ.”

“Vây thì cảm ơn trước.”

“Không cần khách khí.”

Hạ Nhĩ Bình bước nhanh ra ngoài, không phát hiện rằng Hạ Tuấn Bình ở phía sau đang nhìn anh đầy ẩn ý.

Đến khi trở lại, Hạ Nhĩ Bình nghe thư kí nói rằng nhị phu nhân vừa đến tìm anh, đang ngồi chờ ở bên trong.

Mẹ của anh tại sao lại đến công ty làm gì vậy? Cặp lông mày rậm khẽ nhướng lên, nhanh chóng tiến vào văn phòng của mình, bởi vì anh biết, mẹ của anh đến tận đây chắc chắn có mục đích.

Trên mình toàn trang sức cao cấp, túi xách hàng hiệu, trên cổ còn một chiếc vòng trân châu, trên tay có đeo hai nhẫn kim cương. Chu Dục Tú đã năm mươi tuổi, có thể coi là một hình tượng phụ nhân đẹp quý phái điển hình. Vừa nhìn thấy con trai bước vào, bà lập tức đứng dậy, hưng phấn hỏi: “Hạ Nhĩ Bình, mẹ hỏi con. Nghe nói Hạ Tuấn Bình bị đuổi ra khỏi công ty, là thật sao?”

“Mẹ vì chuyện này mà đến tận đây?” Hạ Nhĩ Bình trở về chỗ ngồi của mình.

“Con cứ trả lời mẹ đi, là thật hay giả?” Chu Dục Tú trong lòng bồn chồn không thể đợi đến lúc nghe con trai đáp lại.

“Là thật, con vừa từ văn phòng của anh ta trở về, vừa mới như thế mà đã đóng gói đồ đạc chạy lấy người.”

“Không thể tin được là thật.” Biết được Hạ Tuấn Bình thực sự đã rời khỏi công ty, Chu Dục Tú thở phào nhẹ nhõm, cao hứng nở một nụ cười.

Cha của Hạ Nhĩ Bình có tận ba bà vợ, mẹ của anh là bà thứ hai. Năm đó nếu không phải Tuấn Bình sinh non, thì con trai của Chu Dục Tú đã là con trưởng. Nhưng cũng không sao cả, hiện tại Tuấn Bình đã tự động rời khỏi công ty, như vậy trong tương lai thì toàn bộ tập đoàn Bảo Lai sẽ nằm trong tay Hạ Nhĩ Bình.

Nhiều năm như vậy trôi qua, tuy rằng tương quan hệ giữa các bà vợ vẫn bình an vô sự, nhưng ai mà không muốn con của mình trở thành người kế nghiệp tập đoàn cơ chứ. Hạ Nhĩ Bình con trai của bà vĩ đại phi thường, chắc chắn có đủ tư cách để trở thành tổng giám đốc. Về phần con trai của bà vợ thứ ba, Trọng Bình, không phải không có bản lĩnh mà là do tuổi còn nhỏ, lại đang đi học... Nghĩ đến chính mình sau này là mẹ của tổng tài tập đoàn Bảo Lai, thân phận địa vị sẽ được nâng cao lên một bậc, Chu Dục Tú không nhịn được cười toe toét.

Nhìn bộ dáng sung sướng của mẹ mình, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn bà lại đang tự nhủ trong đầu rằng Hạ Nhĩ Bình con trai bà nhất định sẽ trở thành người kế nghiệp. “Mẹ, mẹ có thể mừng vui mừng quá sớm như thế được không?”

Hai đôi đồng tử của bà Chu Dục Tú có phần tối sầm đi, thu hồi lại nụ cười, vẻ mặt bà cảnh giác, hỏi. “Con nói vậy là có ý gì?”

“Công ty cuối cùng là do ai kế thừa, vẫn chưa thể quyết định được.” Không phải Hạ Nhĩ Bình cố ý muốn hắt cả xô nước lạnh vào tâm trạng của mẹ anh, nhưng thực sự không thể chắc chắn được điều gì. Anh không muốn làm ẹ anh hy vọng quá mức, để rồi lại thất vọng càng nhiều. Tất cả cũng vì muốn tốt cho bà mà thôi.

“Làm sao mà chưa quyết định được!” Nghe con trai nói đến đây, bà đã thấy khó chịu. “Đứa con thứ 3 Trọng Bình thì đã sớm rời khỏi nhà, có khả năng sẽ không trở về, hiện tại đến cả Tuấn Bình cũng bỏ đi. Cha của con ngoài con ra thì làm gì còn ai nữa? Làm gì có ai đủ bản lĩnh để gánh vác trách nhiệm của công ty này bằng con trai mẹ chứ?”

Hạ Nhĩ Bình từ tốn, chậm rãi trả lời: “Chắc mẹ phải biết rõ hơn bất kì ai rằng con không muốn kế thừa công ty này mà.”

Chu Dục Tú vô cùng kinh hãi: “Con vẫn chưa từ bỏ cái ý nghĩ ngu xuẩn kia ra khỏi đầu sao?”

“Đúng.”

Nghe được câu trả lời của cậu con trai, lồng ngực của Chu Dục Tú phập phồng ngày càng mạnh. Nhìn khuôn mặt kiên định của Hạ Nhĩ Bình, bà thật không thể hiểu nổi, ngay đến bà cũng không thể thay đổi được quyết định của anh, vậy thì ai có thể đây? Hơi thở của bà dần bình tĩnh lại, đúng là như vậy, anh là do bà đứt ruột đẻ ra, vậy mà ý nghĩ giữa hai mẹ con bà hoàn toàn không có sự tương đồng!

Hạ Nhĩ Bình từ khi còn nhỏ đã có ý định tách ra khỏi gia đình để sống độc lập.

Một khi anh đã lựa chọn bỏ đi, quyền nắm giữ công ty này đã gần đến tầm tay, không lẽ cứ để nó bay mất? Không được, bà tuyệt đối không thể để việc này xảy ra!

“Nhĩ Bình, con nghe này. Mặc dù con không muốn kế nghiệp công ty đi chăng nữa, nhưng ít nhất cũng phải để lại cho em con chứ!” Người em mà bà Dục Tú nói đến ở đây chính là cậu con trai thứ 4 trong số 8 người con – Đạt Bình, là đứa con thứ hai của bà. Hạ Đạt Bình nhỏ hơn Hạ Nhĩ Bình một tuổi, đã làm việc trong công ty này được hai năm. Hơn nữa, Chu Dục Tú còn có một cậu con trai hiện nay hai mươi tuổi, đang đi du học ở Mỹ.

Nghe thấy câu nói của mẹ mình, Hạ Nhĩ Bình cảm thấy vô cùng nực cười: “Mẹ muốn thằng Đạt Bình ngu ngốc kia kế thừa công ty sao?” Bởi vì bọn họ đều là anh em với nhau, lại cùng một mẹ sinh ra, bởi vậy ai nấy đều không có thói quen xưng hô lễ phép.

“Đạt Bình là anh em thân thiết của con, con không được phép nói em con như vậy!” Bà thừa nhận rằng tư chất của Đạt Bình so với Nhĩ Bình có phần kém hơn một chút, nhưng cũng chưa phải là ngu ngốc.

“Mẹ, Đạt Bình là do mẹ sinh ra, chắc chắn mẹ phải biết rằng em ấy không phù hợp để tiếp quản công ty chứ!” Tính tình của Đạt Bình có phần hướng nội, một chút năng lực quản lí cũng không có, đương nhiên, là do anh ta không có đầu óc. Bởi vậy, mặc dù Đạt Bình và anh có chung một mẹ, nhưng không thích hợp thì vẫn là không thích hợp.

“Mẹ mặc kệ là có phù hợp hay không, mẹ chỉ biết, nếu như con không muốn, thì hãy nhường chức tổng giám đốc lại cho em con!” Nếu Hạ Nhĩ Bình chấp nhận kế thừa luôn mà không do dự, thì bà đã không phải ngồi đây để tranh luận với anh. Nhưng không thể thay đổi được quyết định của thằng con trai cứng đầu, thì bà đành phải làm mọi cách để giúp cho Đạt Bình có được vị trí kế thừa mà thôi.

“Đem công ty cho nó, con dám cá với mẹ rằng, chưa đầy một năm Bảo Lai sẽ sạt nghiệp vì kinh doanh không thuận lợi.” Không phải anh muốn hạ thấp Đạt Bình, nhưng anh chỉ nói sự thật. Một năm mới phá sản còn là nhiều, có khi còn nhanh hơn.

“Mặc kệ, dù sao con cũng không muốn kế thừa, vậy thì để Đạt Bình kế thừa.” Chu Dục Tú hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của Hạ Nhĩ Bình. “Cho dù đầu óc Đạt Bình không được nhanh nhạy cho lắm, nhưng cũng có thể từ từ học hỏi mà, có ai ngay từ đầu đã giỏi đâu.” Tóm lại, công ty cũng đã gần về được tay mẹ con bà rồi, không thể đánh mất cơ hội chiếm đoạt ngàn năm có một này.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ muốn nhìn thấy Bảo Lai phải đóng cửa?”

“Vậy con hãy tốt bụng một chút đi, chỉ dẫn Đạt Bình cách quản lí công ty.”

“Mẹ...”

“Nếu không muốn thì hãy kế thừa đi.”

Hai mẹ con đối đầu với nhau, Hạ Nhĩ Bình không thể to tiếng được, “Mẹ, mẹ phải hiểu vì sao con không muốn tiếp nhận công ty chứ, không phải sao?”

Bà tất nhiên là biết lí do anh muốn rời đi, nhưng mà....”Nhĩ Bình, con không thể cho chuyện đó là chưa từng xảy ra được sao?”

Anh không trả lời, nhưng nhìn theo nét mặt, Chu Dục Tú biết rằng, anh vẫn còn để tâm.

Bà bắt đầu dĩ thử dãi, “Nhĩ Bình, mẹ cầu xin con, nếu con thực sự muốn rời đi, mẹ không ngăn cản, nhưng ít nhất cũng phải nghĩ cách giúp Đạt Bình kế thừa được công ty được không? Mẹ chỉ có điểm này muốn nhờ con giúp đỡ, chẳng lẽ con không đáp ứng sao?”

Hạ Nhĩ Bình vẫn im lặng.

“Nhĩ Bình...”

“Con hoàn toàn có thể cung cấp một cuộc sống đầy đủ ẹ và hai em.”

“Không phải ý đó.” Bà không phải là một kẻ ham vinh phú quý, “Luôn luôn bị người khác nói là vợ thứ hai, vợ thứ hai, mấy đứa nhỏ của bà vợ thứ hai. Cảm giác khi nghe những câu nói như vậy, chắc hẳn con phải biết rõ nhất chứ? Thế nên, nếu bây giờ Đạt Bình của chúng ta kế thừa công ty, chắc chắn bọn họ sẽ phải mở to mắt mà nhìn.”

Hạ Nhĩ Bình không nói gì.

“Nhĩ Bình, mẹ xin con, hãy giúp Đạt Bình trở thành người kế nhiệm ghế tổng tài tiếp theo của công ty.”

Anh nhìn mẹ của mình, “Con biết rồi, con sẽ làm theo lời mẹ.”

Thuyết phục được Hạ Nhĩ Bình nhận lời, Chu Dục Tú mới an tâm, sau đó rời khỏi văn phòng của anh.

Nhìn theo bóng mẹ mình khuất sau cánh cửa, Hạ Nhĩ Bình mệt mỏi kéo lỏng caravat, sự tự tin thường ngày nhất thời biến mất. Hai hàng lông mi nhú chặt, khuôn mặt anh tuần mang vẻ nghiêm trọng.

Nhớ tới lời của mẹ, bà muốn anh coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu anh làm được việc đó, thì đến bây giờ tâm trạng của anh đã không phải khó chịu như thế này.

Sự việc hôm đó, là một bí mật không thể nói ra.

Chính anh cũng muốn quên cái bí mật chết tiệt ấy, nhưng không thể nào vứt ra khỏi đầu được, làm cho anh phải dấn dằng lâu dài...

Anh đã định sẽ rời khỏi đây sớm, nhưng không ngờ rằng Hạ Tuấn Bình lại rời đi trước cả anh. Quả thật là một tin xấu, có thể sự ra đi của Hạ Tuấn Bình sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của anh, lẽ ra anh nên rời đi trước mới phải.

Vì tình yêu mà từ bỏ tất cả, chắc chắn Hạ Tuấn Bình phải biết rằng không nhất thiết phải rời khỏi công ty, hoàn toàn có cách giải quyết khác tốt hơn, vậy tại sao anh ta lại làm như thế? Chẳng lẽ còn có ý định khác?

Tạm thời mặc kệ động cơ sau lưng của Hạ Tuấn Bình, thấy được bộ dạng si tình của anh ta, thực sự rất buồn cười. Mặc dù biết rằng anh ta thật lòng yêu cô gái nhỏ bé kia, nếu không yêu thì làm sao có thể để cô ta ở bên cạnh 10 năm? Nhưng có nhất thiết phải làm to chuyện đến mức này không?

Hạ Nhĩ Bình hừ nhẹ một tiếng, rồi lại tiếp tục trầm tư...

Hạ Tuấn Bình có nói với anh, đến khi nào tìm được một nửa thật sự, thì sẽ hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh ta. Khi đó, bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp của Lí Thi Mạn bất ngờ hiện lên trong đầu Hạ Nhĩ Bình, anh cũng không thấy làm lạ hay thắc mắc, dù sao, anh cũng đã được thưởng thức cô một lần.

Anh không tự chủ lại nhớ tới cái đêm cách đây một tuần, nhớ tới Lí Thi Mạn há miệng cắn caravat của anh. Những chỗ trên cơ thể cô được anh vuốt ve hơi run rẩy, nóng bừng, đã vậy, cô còn phát ra những tiếng kêu rên rĩ “meo meo”. Ngay lúc đó, quả thật cô vô cùng gợi cảm, khiến cho anh không nhịn được cúi xuống hôn cô nhiệt tình, bởi vì cô rất quyến rũ.

Hạ Nhĩ Bình rất muốn nhìn lại bộ dạng cắn người của Lí Thi Mạn, những lúc như vậy, trông cô rất đáng yêu.

Cứ nghĩ đến việc anh hưởng thụ cô mà không thể tiến thêm bước nữa, là anh lại bực tức.

Lí Long Nguyên tại sao lại phải tìm đối tượng kết hôn cho cô con gái vậy nhỉ? Hạ Nhĩ Bình đoán, có lẽ ông muốn tìm một cậu con rể đáng tin cậy để sau này cùng Lí Thi Mạn tiếp quản tập đoàn thực phẩm Long Hoa.

Mà anh đã quyết định sẽ rời Đài Loan, nếu lúc này quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, chỉ sợ những chuyện cần anh phải quyết định sẽ càng nhiều thêm.

Thứ hai hàng tuần Lí Thi Mạn đều đến cô nhi viện để dạy mấy đứa nhỏ ở đây học tiếng Anh, bởi vậy cứ sau khi hết giờ làm, cô lại lái xe đi đến viện.

Tuy rằng nơi cô làm việc là ở công ty nhà mình, nhưng cô vẫn luôn cố làm xong hết việc rồi mới rời đi.

Không biết do đâu mà trong mấy tháng gần đây, cô nhi viện lại phải tiếp nhận thêm mấy đứa trẻ nữa, chỉ tiêu vì thế mà cũng lớn hơn. Tuy rằng Dung Chân không nhắc gì về vấn đề tiền bạc với cô, nhưng tự cô cũng nhận thấy. Xem ra hôm nào đó nàng sẽ phải tổ chức một buổi tiệc từ thiện, mà đối tượng tham gia đương nhiên là mấy cô dì chú bác của cô rồi.

Dạy xong bài tiếng Anh, cô cùng bọn trẻ ăn tối. Sau đó cô lại dành thời gian dạy bọn trẻ lớn tiếng Anh ở cấp độ cao hơn, bên cạnh đó còn kiểm tra vốn tiếng Anh bình thường của bọn trẻ, để xem có vấn đề nào cần lưu ý hay không.

Chín giờ tối, buổi học kết thúc, Lí Thi Mạn đi tới văn phòng của Phương Dung Chân – cô đang kiểm tra sổ liên lạc với người giám hộ của bọn trẻ.

“Thi Mạn, tan học rồi sao? Vất vả cho cậu quá.”

“Đừng khách khí.” Cô cảm thấy Dung Chân thật sự rất yêu quý cô nhi viện này. Cô chỉ đến đây để dạy học, hoặc là là quyền tiền, còn Dung Chân thì ngày nào cũng ở viện mồ côi làm giúp việc. Ngoại trừ lúc đi làm ở ngân hàng thì dường như cô ấy dành hết thời gian của mình cho bọn nhỏ ở đây. Thi Mạn đoán có lẽ kể cả khi Dung Chân kết hôn rồi cô ấy cũng nhất định không rời được viện mồ côi.

Dung Chân có một người bạn trai từ hồi còn học đại học, chính là một thầy giáo, cũng có lòng từ tâm giống như Dung Chân. Ngày nghỉ hai người thường hẹn nhau ở cô nhi viện. Bọn họ quả thực rất xứng đôi.

Phương Dung Chân xem hết sổ liên lạc với người giám hộ của bọn trẻ, rồi xếp gọn lại, định lát nữa sẽ đem qua từng phòng cho bọn trẻ.

“Dung Chân, cậu mỗi ngày đều làm việc bận rộn như vậy, không cảm thấy phiền sao?”

“Không phiền.” Phương Dung Chân cười. “Nhưng nhìn cậu kia, bộ dạng như kiểu sắp chết vì mệt vậy đó. Sao thế? Bác Lí lại muốn sắp xếp cho cậu đối tượng kết hôn nữa hả?”

“Haiz, bị cậu nói trúng rồi.” Dáng vẻ mệt mỏi của nàng có tới một nửa là bắt đắc dĩ.

“Không thể nào, mới nhanh như vậy mà đã muốn cậu đi xem mắt nữa sao?” Chuyện với nhà họ Hạ mới kết thúc chưa được bao lâu, không ngờ bác Lí đã muốn sắp xếp ngay hôn sự khác cho Thi Mạn, khó trách được việc Thi Mạn trông thần hồn nát thần tính như vậy. Nếu là cô thì cũng sẽ thấy rất đau đầu.

Nhìn người bạn tốt cả người uể oải dựa vào bàn, Phương Dung Chân không khỏi có chút đồng tình.

“Bác ấy lần này lại an bài cho cậu đối tượng như thế nào?”

“Cha có nói, nhưng mà tớ không nghe, tớ chỉ biết thời gian xem mắt là vào buổi tối thứ Bảy này.” Cô chỉ mơ hồ nhớ rằng hình như đối tượng là con ông tổng giám đốc công ty điện tử khoa học kỹ thuật nào đó, tóm lại là không thêm để ý xem người ta là ai.

“Thi Mạn, lần này cậu muốn làm thế nào? Chẳng lẽ giống như lần trước, tìm người đi điều tra về đối tượng của mình, sau đó thì phá?” Lần trước cô ấy đã làm chính cách này.

Lí Thi Mạn nhún nhún vai. “Không còn cách nào khác.”

“Tớ có đề nghị này, không biết cậu nghe có được không?”

“Đề nghị gì vậy?”

“Tớ thấy cậu thì cứ cố kiếm người mai mối cho cậu, còn cậu thì cứ cố tìm cách phá, vậy sao cậu không đi kiếm bạn trai đi? Như thế thì sẽ không bị ép phải đi xem mắt nữa, mà cũng được cưới người mà mình thích, dù có kết hôn trễ một chút cũng có sao đâu.”

“Vấn đề là tớ không có đối tượng ưa thích nào cả.”

“Cho dù không có đối tượng để thích, nhưng tớ nghĩ bên cạnh cậu nhất định là có đầy người con trai có điều kiện tốt, có lẽ là cậu không để ý thôi.” Thi Mạn bộ dạng rất được, hẳn là có rất nhiều người đàn ông thích cô ấy, nhưng cô lại có chút hơi vô tâm. Nếu cô ấy chú ý những người xung quanh hơn, nhất định sẽ nhanh chóng có bạn trai.

“Không có.” Lí Thi Mạn lắc đầu.

“Thật sự không có sao? Thế người con trai cậu gặp mặt gần đây nhất mà còn độc thân là ai?”

Lí Thi Mạn nghĩ lại những người đàn ông gặp mặt trong thời gian gần đây nhất, trong đầu lại hiện lên cái mặt Hạ Nhĩ Bình, làm cho tâm tình cô lại càng tệ hơn. “Miễn bàn đến kẻ tớ gặp gần đây nhất đi, đó là một tên luôn làm người ta cảm thấy ghét.”

“Rốt cuộc là ai mà có thể làm cho công chúa xinh đẹp của chúng ta phải tức giận? Tớ thật sự rất ngạc nhiên nha.”

Bị bạn tốt tra hỏi, cô đành nói: “Tên đó là Hạ Nhĩ Bình, là em trai Hạ Tuấn Bình.”

“Em trai Hạ Tuấn Bình” Chuyện này thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc, “Cậu vì sao mà chán ghét anh ta?”

Nhắc tới Hạ Nhĩ Bình, Thi Mạn không khỏi nghĩ về anh ta xấu đi. “Bởi vì tên đó là một con dê xồm!” Vừa nói hết, phát hiện bạn tốt vẻ mặt đang chờ nàng nói tiếp, Lí Thi Mạn tự thấy mình đã nói quá nhiều. “Tớ và cái tên ấy là kẻ thù, cho nên không có khả năng đâu.” Ý là muốn Dung Chân đừng có hiểu lầm rồi nghĩ rằng họ sẽ thành được một đôi uyên ương.

Quen biết Thi Mạn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được cô nhắc tới tên của một người đàn ông, tuy rằng Thi Mạn thoát nhìn có vẻ mặt thật chán ghét đối phương, nhưng vẫn làm cho Dung Chân thấy tò mò về Hạ Nhĩ Bình. “Vì sao lại mắng Hạ Nhĩ Bình là đồ dê xồm?”

“Đó là bởi vì.....” Cho dù là đối với bạn tốt, Lí Thi Mạn cũng không thể mở miệng nói ra những chuyện mà tên sắc lang kia đã làm.

“Tớ nghe người khác kể lại, có người nói anh ta là yêu râu xanh.”

“Thật vậy chẳng?” Phương Dung Chân nghi hoặc.

“Thật! Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tớ và anh ta thật sự không có gì, huống chi anh ta lại là em trai của Hạ Tuấn Bình, cậu cho rằng tớ và anh ấy có thể thích đến với nhau được sao?” Anh ta không chỉ có phẩm chất bất lương, mà lại còn là em trai của Hạ Tuấn Bình, cô suýt nữa thì thành chị dâu của anh ta rồi.

“Vì sao lại không thể đến được với nhau? Cậu không được gả cho Hạ Tuấn Bình, thậm chí ngay cả đính hôn cũng chưa, vì sao không thể với em trai của anh ta yêu nhau được?”

“Quên đi, chúng ta đừng tán gẫu những chuyện không có khả năng phát sinh nữa đi, thực không thú vị gì cả.” Lí Thi Mạn không muốn tiếp tục nói về cái người kia nữa, bởi vậy nên cô cố ý nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, có chuyện này tớ muốn giải thích với cậu, cái bản thiết kế nội y tình thú kia quả thật tớ chẳng biết sửa thế nào nữa.”

“Cô giáo ơi, hai người vừa nói muốn sửa gì thế?”

Đột nhiên có người chen vào nói, làm cho Lí Thi Mạn cùng Phương Dung Chân sợ tới mức cùng quay lại nhìn về phía người vừa nói, thì ra là cô bé tám tuổi Tiểu Quân, là một học sinh rất đáng yêu.

“Tiểu Quân, sao em lại đến văn phòng?” Phương Dung Chân hỏi. Hai người vừa rồi tán gẫu rất hăng say, hoàn toàn không hề chú ý có người bước vào văn phòng.

“Là viện trưởng nói có việc muốn tìm cô Dung Chân, bà ấy đang ở phòng viện trưởng chờ cô đó.”

Phương Dung Chân cười cười. “Cô biết rồi, cảm ơn em, Tiểu Quân ngoan.”

Tiểu Quân ngừng đầu nhìn cô giáo dạy tiếng Anh Thi Mạn. “Đúng rồi, cô ơi, cô vừa mới nói muốn sửa cái gì vậy?”

Lí Thi Mạn vẻ mặt xấu hổ, đành phải tùy tiện nói cho có lệ. “À cô vừa mới là nói muốn sửa chữa một ít quần áo.”

“Hoá ra là sửa quần áo. Thế thì rất đơn giản, không phải là mặc vào rồi sẽ biết là cần sửa như thế nào sao?” Viện mồ côi thường nhận được quần áo từ thiện do mọi người quyên góp, các mẹ thường gọi bọn trẻ đến mặc thử quần áo hoặc là đem so lên một chút, như thế có thể sửa được chiều dài hoặc kích cỡ cho hợp.

“Mặc vào?” Lí Thi Mạn khẽ hỏi.

“Đúng rồi.” Tiểu Quân cười gật đầu.

Phương Dung Chân ở một bên cười trộm, sau đó còn ra vẻ thật sự phụ họa. “Tớ cảm thấy đề nghị này được lắm, không mặc lên, làm sao mà biết muốn sửa ra sao?”

Lí Thi Mạn trợn mắt với cô bạn tốt đang cười trộm: “Lần khác tớ sẽ mời cậu mặc thử để nhìn xem.”

“Ha ha, không cần, đáng người tớ đâu có đẹp.” Phương Dung Chân cười cười từ chối.

“Không sao hết, tớ không ngại xem đâu.”

Nếu thật sự có người nguyện ý mặc lên, cô quả thật sẽ không ngại xem, bởi vì có lẽ như vậy cô sẽ biết nên sửa ra sao, sẽ làm cho cái bộ nội y tình thú kia chỉ vừa nhìn thôi đã thấy gợi cảm khiêu khích.

Lại qua mấy ngày, Lí Thi Mạn vẫn không biết nên sửa như thế nào cho tốt. Nếu đã muốn sửa, cô nhất định phải sửa cho đến khi hoàn hảo, để không bị người ta trả lại nữa. Dù sao thì khoản tiền năm vạn đô kia là cô muốn dành cho quỹ giáo dục của cô nhi viện.

Chỉ là, đến thứ Bảy rồi, cô vẫn chỉ có thể nhìn nhìn bộ nội y kia mà ngẩn người.

Từ lúc sáng sớm cho đến giữa trưa, ngay cả ngủ trưa cũng không dám ngủ, Lí Thi Mạn chỉ nhìn chăm chú cái nội y tình thú màu phấn hồng, trên đó còn có gắn vài miếng lông chim, trong đầu bỗng vang lên lời nói của Hạ Nhĩ Bình.

Cô biết không? Cái bộ nội y tình thú kia, tôi đã từng thấy qua loại tương tự. Nói thực, cái kiểu gắn lông chim ở trên hơi bị cổ lỗ sĩ, chả có gì là hấp dẫn cả.

Cổ lỗ sĩ? Lại còn thế nữa? Cô đưa tay vuốt nhẹ mấy chiếc lông chim trắng muốt, không hề thấy chúng không được ở chỗ nào cả. Thật sự là lỗi thời sao? Nhưng người bình thường không phải là vẫn thích dùng lông chim để trang trí sao.....

Ngực của con gái thì không nên dùng một tấm vải gắn lông chim để che đậy, có thể thay bằng sa mỏng thì chắc là tốt đó, như ẩn như hiện, nhất định là mức độ mê người sẽ tăng lên.

Như ẩn như hiện? Như thế nào thì là như ẩn như hiện?

Lí Thi Mạn bóp bóp trán, trầm tư. Nhưng suy nghĩ cả buổi cũng không thể có được chút khái niệm gì là như ẩn như hiện cả. Khó khăn rồi nha. Có lẽ là vì cô không được đào tạo chính quy, lại chỉ thiết kế cho vui thôi, chỉ thiết kế đồ nội y mặc ở phần trên, nên cũng khó mà đạt được mức yêu cầu cao.

Chẳng lẽ thật sự phải gọi Dung Chân lại đây mặc cho cô xem sao?

Nhưng mà Dung Chân hôm nay không rảnh. Nghe nói hôm nay vị quan chức cấp cao thay mặt ngài bộ trưởng đến thăm cô nhi viện, mà cô ấy là phát ngôn viên của viện nên xem ra cả ngày hôm nay sẽ phải bận rộn.

Dung Chân không rảnh, còn có thể tìm ai đây?

Lí Thi Mạn chậm rãi bước trong phòng, do dự mà. Chẳng lẽ cô thật sự phải mặc vào?

Cô không thể lãng phí thời gian, đối phương có thể sẽ không muốn chờ lâu như vậy, vậy nên làm cái gì bây giờ? Cô vô lực ngã nằm ngửa ra giường.

Quên đi, mặc thì mặc, dù sao cũng chỉ mặc cho chính mình xem, người khác lại nhìn không tới. Nghĩ như vậy, Lí Thi Mạn không còn do dự, đứng lên, quyết định là chính mình sẽ đảm đương công việc của model.

Cô vừa mới mặc nội y tình thú ấy vào, còn chưa kịp đi đến trước gương, đột nhiên có người gõ cửa phòng, làm cho cô hoảng sợ, vội vàng nắm lấy quần áo đang để một bên.

“Tiểu thư, lão gia nói cô nên bắt đầu đi thôi.” Là nữ phó quản gia.

Đi? Lí Thi Mạn sững sốt, lập tức nhìn lên cái đồng hồ báo thức trên tường. Trời ạ, thời gian sao lại trôi quá nhanh như vậy, hiện tại đã năm giờ rưỡi rồi! Nếu cô nhớ không nhầm thì giờ hẹn đi xem mắt của mình là sáu giờ.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, nên nữ phó quản gia lại gõ cửa. “Tiểu thư, cô không nghe thấy sao?”

“Tôi, tôi nghe thấy rồi.” Lí Thi Mạn kích động một hồi. “Chờ tôi một lát, tôi sẽ xuống ngay.”

Trong phòng, cô vội vàng cởi bộ nội y ra, nhưng lại phát hiện nó rất khó cởi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Vừa rồi rõ ràng là mặc vào rất đơn giản mà.....

“Thi Mạn, còn chưa chuẩn bị xong sao?”

Lần này là cha của cô, làm cho Lí Thi Mạn càng hoảng sợ, thiếu chút nữa là kéo hỏng luôn cái nội y. Không được, nếu cứ cố gắng giật, khẳng định là sẽ đứt luôn, mà cô chỉ có một cái hàng mẫu này thôi, lại còn chưa nghĩ ra được cách sửa nữa. Xong đời rồi, tại sao lúc này cô lại không chú ý đến thời gian cơ chứ?

“Thi Mạn?”

“Cha, con nghe thấy rồi, chờ con một chút.” Cô đang muốn từ từ mà cởi ra.

“Con ở trong phòng cả một ngày rồi, còn chưa chuẩn bị xong sao?” Lí Long Nguyên hoài nghi cô con gái có phải là đang cố ý đến muộn để cho đối phương có ấn tượng không tốt về mình hay không đây. “Thì Mạn, không thể đợi được, con phải đi ngay bây giờ, nếu không sẽ đến muộn đấy.” Bởi vì lần trước ông và Hạ gia hai bên cùng nhau hẹn đi ăn để đặt vấn đề, kết quả là Hạ Tuấn Bình không hề tới, cho nên lần này ông quyết định để cho con gái tự mình đi gặp đối tượng trước. Cho hai người trẻ tuổi này quen biết nhau trước, như vậy sẽ đỡ bị áp lực hơn.

“Con.....”

“Thì Mạn, ra nhanh lên.” Bình thường biết con gái trang điểm cũng rất khéo, nên ông tin chắc là không thể có cái chuyện cô ở lì trong phòng để sửa soạn trang điểm.

“Nhưng mà con.....” Cô như thế này làm sao dám đi ra ngoài chứ!

“Thì Mạn, con mà không ra, là cha tức lên đấy.”

Cô điên mất thôi! Cô biết cha đang nổi giận thật sự.

Thật là, tại sao lại không thể cởi ra chứ? Thôi mặc kệ, cứ đi trước rồi về tính sau.

Hết sức bối rối, cô lấy trong tủ quần áo ra một chiếc áo rộng thùng thình, mặc cùng với một chiếc váy nhiều màu sắc, soi lại gương, may mắn là tóc không có rối lắm, rồi tô son một cách thần tốc, sau đó ngay trước khi cha phát hỏa, thì cô đã mở toang cửa phòng.

“Con đi ngay đây.”

Cô cố hết sức bước đi bình thường, để sao ọi người không phát hiện ra mình là kẻ quái dị, định là sẽ đến nhà hàng, cùng đối phương nói chuyện một lúc rồi sẽ kiểm soát ra về.

Lí Thi Mạn lái xe đến chỗ hẹn. Bởi vì cô quá lo nghĩ đến việc trên người mình đang mặc bộ nội y ấy, tình thần bất ổn, cho nên hoàn toàn không phát hiện ra có một chiếc xe hơi màu đen vẫn bám theo mình kể từ lúc cô vừa ra khỏi nhà.

Sắp đến đoạn hay rồi đây, hớ hớ!!! Bạn K.Bee bị hớn hớn hớn....

4. Chương 4

Hai mươi phút sau, Lí Thi Mạn đi tới gần chỗ hẹn, đỗ xe lại, kiểm tra lại quần áo, xác định rõ là không có gì khác lạ rồi mới xuống xe đi về phía nhà hàng.

Đi tới phía trước, cô thấy có chiếc xe thể thao Porsche đang dừng lại ở ven đường. Cô còn đang nghĩ rằng chủ nhân của chiếc xe này đúng là không hiểu luật giao thông, bởi vì nơi này là chỗ không thể đỗ xe, kết quả lại thấy người lái chiếc xe ấy mở cửa bước ra. Cô đứng há hốc mồm ngay tại chỗ.

Hạ Nhĩ Bình? Tại sao lại gặp anh ta ở đây chứ?

Anh ta đang đi nhanh về phía cô, không là anh ta đặc biệt xuống xe chỉ để chào hỏi cô đấy chứ? Thấy anh ta đến gần, Lí Thi Mạn hô to, “Đứng lại, anh không được tiến lại đây, đừng quên tôi đã cảnh cáo trước, về sau hãy nhìn thấy tôi, anh phải cách xa mười mét.....”

Cô còn chưa kịp nói xong, đã bị anh ta bước nhanh đến bắt lấy tay mình. “Hạ Nhĩ Bình, anh định làm gì? Mau buông ra!”

Hạ Nhĩ Bình sắc mặt rất khó coi. “Phía sau có kẻ lù lù bám theo, thế mà cô không hề phát hiện sao?”

Có kẻ bám theo cô? Lí Thi Mạn kinh ngạc quay lại nhìn, chỉ thấy có một gã đàn ông hằn là kẻ đang theo dõi cô, vừa mới quay ngoắt đầu nhìn sang chỗ khác, ra vẻ đang đợi ai đó.

Thật sự có kẻ bám theo cô? “Hắn tại sao lại muốn bám theo tôi?” Cô không ngờ mình lại bị theo dõi, mà rốt cuộc đối phương bám theo từ khi nào, tại sao cô lại không hề phát hiện?

“Nếu tôi không đoán sai, hắc hắc là thủ hạ của người đã bị cô đánh thương đêm đó–Hào ca.” Lí Thi Mạn còn tưởng rằng đêm đó bọn họ tìm không thấy mình rồi thôi, không ngờ tên Hào ca kia còn phải người lùng tìm cô. Nếu đã có kẻ theo dõi nàng như thế này, thì chứng tỏ Hào ca đã biết thân thế của cô rồi.

Tuy nhiên cái tên đi theo dõi kia vẫn chỉ bám theo ở xa chứ không tiến lại gần, thì rất có thể là hắc được Hào ca phái tới để nhằm vào Lí Thi Mạn, nhưng báo thù chỉ là phụ còn cái chính là muốn bắt cóc cô đem về!

Xem ra, anh không thể không giải quyết triệt để cái vấn đề này, dù sao chuyện này cũng liên quan đến an nguy của cô. Thật không ngờ, anh chỉ chạy ra ngoài mua mấy thứ, thế mà lại bắt gặp cô đang bị người ta theo dõi.

Anh không biết là việc mình và Lí Thi Mạn “gặp nhau” trong tình cảnh này, có thể được coi là duyên phận hay không. Lần trước là cả hai cùng bị truy đuổi, mà lần này xem ra hắc cũng sẽ rất thú vị đây.

Trong khi Hạ Nhĩ Bình trên mặt đang có chút cười thích thú, thì Lí Thi Mạn dừng nói là cười không nổi, phải nói là sợ chết khiếp mới đúng.

“Anh nói hắc là thủ hạ của Hào ca thật à?” Nỗi sợ giống như trong cái đêm bị một đám người đuổi theo kia lại nổi lên. “Tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Theo tôi lên xe.” Hạ Nhĩ Bình nắm tay cô, đi về chiếc xe thể thao đỗ ven đường của anh.

“Đi đâu?”

“Đi giải quyết cho triệt để chuyện ân oán giữa cô với Hào ca.”

Ngồi trên xe, Lí Thi Mạn vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Anh muốn giải quyết thế nào?” Cô cảm thấy đôi tay nhỏ bé của mình đang run rẩy.

Thắt chặt dây an toàn, ngẩng mặt lên, cô nhìn thấy ngay cặp mắt đen ấy, rồi cô chợt thấy anh nở nụ cười, một nụ cười rạng rỡ vừa bình tĩnh lại có nét ngạo nghễ tự tin, còn có chút gì đó giống như là dịu dàng, hơn nữa nhìn anh rất tuấn tú, làm cho cô nhất thời thấy choáng váng.

Hạ Nhĩ Bình đưa tay vuốt hai má cô, “Em yên tâm, anh sẽ không để cho có chuyện gì xảy ra với em.”

Tuy rằng không biết anh muốn dẫn mình đi đâu để giải quyết vấn đề, và làm thế nào để giải quyết, nhưng giờ phút này, lời anh nói, không hiểu sao lại làm cho cô có cảm giác an tâm, cảm thấy anh nói được thì nhất định sẽ làm được.

“Thì ra, cô đang sợ hãi như thế, thảo nào mà không hề dấy ra?”

“Cái gì?” Lí Thi Mạn đầu tiên không hề có phản ứng, lát sau mới phát hiện tay anh vẫn đang vuốt vuốt hai má mình, thậm chí còn véo véo xoa xoa, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bất chợt đỏ lên, tức giận đẩy tay anh ra ngay lập tức. Mình vừa mới làm sao thế này? Tự nhiên còn cảm thấy anh ta thật tin cậy, hơn nữa rất tuấn tú nữa chứ!

“Cuối cùng cũng hồi phục được tinh thần.”

Anh ấy đang động viên tinh thần cô đấy ư? Lí Thi Mạn ngây ngốc nhìn anh.

“Ngồi cho vững nhá,” Hạ Nhĩ Bình qua kính chiếu hậu phát hiện có chiếc xe đuổi đến, hắc là sẽ không chỉ có một chiếc thôi đâu. “Chúng ta bắt đầu đua xe.”

“Cái gì?”

Ầm ầm ầm! Ngay khi anh giẫm chân ga, chiếc Porsche thể thao màu đen giống như một con báo đen giữa đường phố, lao thẳng về phía trước.

Vừa nghe Hạ Nhĩ Bình nói muốn đua xe, Lí Thi Mạn còn tưởng rằng anh nói đùa, nhưng hiện tại, cô mới biết là nói thật. Hơn nữa cô cũng không thể không hoài nghi việc anh chính là một tay đua thứ thiệt, bởi anh có thể vô cùng nhanh gọn vượt lên hết các xe khác, hơn nữa chỗ nào rẽ chỗ nào ngoặt cũng đều rất thành thực lưu loát. Cô cũng biết lái xe, nhưng cũng biết rõ rằng cả đời này mình cũng không có khả năng lái xe với kỹ thuật siêu đẳng như anh được.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?”

“Rồi lát nữa sẽ biết.”

Xem ra cô bây giờ cũng chỉ có thể đi theo anh. Lí Thi Mạn vừa nhìn vào kính chiếu hậu, kính ngạc hô lên: “Có hai chiếc xe con đang đi theo chúng ta.” Hạ Nhĩ Bình đã muốn đi thật nhanh, bọn họ lại có thể đuổi kịp?

“Cô vẫn nhìn thiếu một cái, là ba chiếc.”

“Ba chiếc?” Thật sự có tới ba chiếc xe đuổi theo bọn họ sao? Cô định xoay người lại xem cho rõ ràng, lại bị Hạ Nhĩ Bình ở một bên ngăn trở.

“Ngồi xuống, không cần nhìn đâu.”

“Nhưng”

“Chúng ta nhanh đến nơi đã.”

Nhanh đến? Lí Thi Mạn nhìn cái nơi mà bọn họ đang đi đến, hai bên đường cái đều là quán rượu cùng quán khách sạn, đường phố đặc biệt náo nhiệt, dường như chính là Bất Dạ Thành, sao Hạ Nhĩ Bình lại muốn đưa cô đến nơi này?

Cô chợt cảm thấy anh cho xe đi chậm lại, hơn nữa dường như là đang tìm kiếm một cái quán nào đó.

“Kỳ quái, tôi nhớ rõ là cái quán kia ở gần đây chứ.”

“Bọn họ đang đuổi theo.”

“Tìm được rồi.” Hạ Nhĩ Bình quẹo phải, lái xe hướng đến một khách sạn tên là Ngân Báo, dừng lại ngay trước sân khách sạn. Ba chiếc xe con từ phía sau đuổi đến, một trái một phải dừng lại bên xe anh, bao vây chiếc xe vào giữa.

“Vì sao lại tới nơi này?” Lí Thi Mạn thấy từ ba chiếc xe con kia có không ít người lục tục bước ra, toàn bộ hướng bọn họ mà đến.

“Nghe nói nơi này là Hồ Bang tổng bộ.” Kỳ thật tổng bộ là một toà nhà lớn ở sau khách sạn này, nhưng mặc kệ, dù sao ở nơi này cũng tìm được kẻ cần tìm.

“Hồ Bang tổng bộ?” Lí Thi Mạn trở mắt. “Chúng ta đây không phải là chui đầu vào lưới sao?”

Bang bang phanh! Bên ngoài có vài kẻ dùng sức đập cửa kính xe, làm cho cô hoảng sợ.

“Các người mau xuống xe!”

Nghe được những người bên ngoài kêu gào, Lí Thi Mạn thấy khẩn trương không biết nên làm gì. Thế này thì bọn họ nhất định sẽ bị bắt thành thật vụn!

Hạ Nhĩ Bình cầm lấy tay trái của cô, đem kéo đến bên miệng, khẽ hôn xuống mu bàn tay ấy. “Đừng sợ, không có việc gì đâu.”

“Làm sao có thể không có việc gì. Nơi này là Hồ Bang tổng bộ, chứ không phải là trụ sở cảnh sát.” Lí Thi Mạn muốn thu tay về, nhưng lại bị anh cầm thật chặt.

“Em có nguyện ý trao cho anh một cái hôn không?”

“Cái gì?”

“Nếu lần này chúng ta có thể lại một lần nữa bình an thoát nạn, thì em có nguyện ý cho anh một cái hôn không?”

“Giờ là lúc nào rồi, anh lại còn muốn.....”

“Anh bằng lòng bị bắt cùng với em như thế, em cũng phải bằng lòng cho anh một cái hôn chứ?”

Anh nắm tay lại thật chặt. Cô cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ đôi bàn tay to lớn của anh truyền sang, cả người giống như bị bỏng, cô vội khẩn trương rút tay lại.

“Tôi biết rồi, nếu chúng ta bình an vô sự, tôi sẽ cho anh một cái hôn.”

“Không được quên lời em đã nói đầu đấy.” Hạ Nhĩ Bình đôi mắt dịu xuống, nở nụ cười.

Anh cười, làm cho cô cảm thấy liệu có phải mình đang bị anh đùa bỡn hay không? Bởi vì vẻ mặt anh rất tự tin, ngay cả nụ cười nhẹ kia cũng thật là quý dị. Nhưng đã bị vây ở đây như thế này, còn có biện pháp thoát nạn an toàn sao?

Nhìn thấy một chiếc xe hàng ngoại loại hiếm đang tiến vào, dừng lại ở cửa chính khách sạn, anh lại cười.

“Chúng ta xuống xe đi.”

Lí Thi Mạn cùng anh xuống xe, ngay lập tức đã bị mấy người của Hồ Bang bắt lấy. Phát hiện cô đang phát run, Hạ Nhĩ Bình liền kéo cô vào trong lòng.

Lúc này có hai người đàn ông bước xuống từ chiếc xe kia, đi phía trước là một người cao cũng chỉ bình thường, nhưng tuấn mỹ vô cùng, theo sau là một người cao lớn, mặt không có chút biểu cảm nào.

Hai đoàn người dừng trước cửa khách sạn để chào hỏi, bao gồm cả đám người vừa tóm lấy Hạ Nhĩ Bình và Lí Thi Mạn, mặc dù còn cách nhau một khoảng, nhưng bọn chúng vẫn lớn tiếng cung kính hô lên: “Thiếu gia! Trọng ca!”

Người đàn ông cao lớn cảnh giác nhìn bốn phía, ánh mắt đảo qua Hạ Nhĩ Bình, hai người bốn mắt giao nhau trong chốc lát, trên mặt hắn không có chút biểu tình gì, đi theo vị thiếu gia đằng trước vào khách sạn.

“Ê, lão Tam, người thật sự thấy chết không cứu sao?”

Hạ Nhĩ Bình bất ngờ hô to, làm ọi người tất cả nhìn về phía anh, Lí Thi Mạn cũng ngẩng mặt nhìn, chỉ có mỗi người đàn ông cao lớn kia là không có phản ứng gì, nhưng vị thiếu gia tuấn mỹ đi đằng trước kia thì phát hiện ra Hạ Nhĩ Bình, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ, sau đó đi tới.

Mấy người đang bắt giữ Hạ Nhĩ Bình và Lí Thi Mạn nhìn thấy thiếu gia vẻ mặt cười cười đi tới, như là có quen biết hai người, vội buông tay chạy sang một bên đứng.

Thiếu gia ôn nhã hướng Hạ Nhĩ Bình cười. “Hạ nhị ca, đã lâu không thấy.”

Hạ Tuấn Bình cũng cười. “Đã lâu không thấy, Bang Ngạn.”

Lí Thi Mạn ngồi ở một căn phòng xa hoa khí phái, là phòng khách, vậy thì bên kia cánh cửa kia hẳn là còn một căn phòng khác. Đây là tầng cao nhất của khách sạn, nên cô đoán đây chắc là phòng cao cấp nhất.

Cô nhìn thấy Hạ Nhĩ Bình cùng vị thiếu gia tuấn mỹ kia nói chuyện nhà của họ, cho tới tận bây giờ, cô vẫn còn kinh ngạc trong lòng.

Nghe mọi người nói rằng cậu con thứ ba nhà họ Hạ đi du học ở Mỹ về, rồi gia nhập xã hội đen, không ngờ tin đồn này lại là thật, vị Trọng ca vừa rồi chính là em trai của Hạ Nhĩ Bình-Hạ Trọng Bình.

“Hạ nhị ca, ngoại trừ một năm sau khi ở Mỹ về, thì hình như hai năm rồi chúng ta chưa gặp mặt nhau.”

“Đúng vậy.” Dừng nhìn Tề Bang Ngạn luôn cười có vẻ vô hại, tựa như một cậu bạn hàng xóm bình thường mà nhảm, hẳn tuy nhỏ hơn Trọng Bình ba tuổi, nhưng cũng như Trọng Bình, trước kia cũng đều là thiếu niên thiên tài cả. “Người và lão Tam có khỏe không?”

“Bọn ta đều rất khỏe, cảm ơn.” Tề Bang Ngạn tự mình rót rượu cho anh. “Đúng rồi, nghe nói Hạ đại ca bị đuổi ra khỏi cửa, chuyện này là thật sao? Lần trước ta thấy Trọng Bình đọc được chuyện đó trên báo, tuy rằng hẳn cái gì cũng không nói, nhưng mà ta biết hẳn vẫn thật sự lo lắng.”

“Những gì báo chí viết là thật, Tuấn Bình bị cha ta đuổi ra khỏi nhà.” Tình huống của Tuấn Bình kỳ thật có điểm giống với chuyện của Trọng Bình, ở chỗ đều là vì yêu một người mà ra đi, chỉ khác là, Trọng Bình là tự nguyện trốn nhà đi mà thôi.

Anh và Trọng Bình bằng tuổi nhau, học cùng một trường đại học, nhưng khác khoa, còn Bang Ngạn là đàn em của bọn họ. Ở trường có không ít học sinh người Hoa, bởi vậy họ thường xuyên tổ chức gặp mặt, mà

lão Tam chính là quen biết Bang Ngạn từ đó. Sau có lần Bang Ngạn gặp chuyện rắc rối, mọi người mới biết được, thì ra vị thiếu niên đẹp trai tài giỏi này chính là con trai của một đại ca xã hội đen ở Đài Loan.

Từ đó về sau mọi người vô ý cố tình giữ khoảng cách với Bang Ngạn. Dù sao họ cũng đều là đang tha hương nơi nước Mỹ, ai cũng thầm nghĩ muốn học cho tốt, không muốn gặp chuyện không may. Nhưng lão Tam lại càng thân cận cùng Bang Ngạn, thậm chí đến lúc anh biết được, mới phát hiện ra họ có quan hệ vô cùng thân thiết với nhau.

Trở lại Đài Loan sau, lão Tam tự mình đi tìm cha để ngã bài, nói rằng hắn yêu đàn ông, hơn nữa đối phương còn là con trai của đại ca xã hội đen, nói xong hắn liền rời nhà ra ngoài sống. Anh từng được mẹ ba nhờ vả, tới nơi này tìm hắn. Vừa rồi nghe mọi người cung kính hô Trọng ca, xem ra tên này sống cũng không tồi.

Lúc này Hạ Trọng Bình mở cửa đi đến, thấy Hạ Nhĩ Bình mặt mày thanh thoi cùng Tề Bang Ngạn ngồi uống rượu cùng nhau, hắn liếc mắt nhìn giận đến trắng mắt. Người này nghĩ rằng tới chỗ hắn là để nghỉ phép sao?

Nhưng thật ra Tề Bang Ngạn vừa thấy hắn tiến vào thì lập tức đứng dậy đi về phía hắn.

“Đã cùng A Hào nói chuyện?” (Beta: A Hào là cái tên Hào ca đó, bọn đàn em gọi là Hào ca, mấy soái ca này soái hơn hắn thì gọi hắn là A Hào thôi)

Nhìn lại hắn, Hạ Trọng Bình lộ ra nụ cười dịu dàng chẳng hợp với hình tượng bên ngoài chút nào. “Người không cần lo lắng, đều xử lý tốt rồi.” Hổ Bang chia làm năm chi nhánh là Hồng, Hoàng, Lam, Hắc, Lục (Beta: đỏ, vàng, xanh lam, đen, xanh lục). Kẻ có xung đột với Nhĩ Bình là A Hào, kẻ đứng đầu chi nhánh Hồng.

Hạ Nhĩ Bình nhìn hai tên trước mắt. “Đều xử lý tốt rồi” không phải là đang nói với anh sao? Nhưng tại sao vừa vào cửa liền trừng mắt với anh, còn đối với Bang Ngạn thì lại cười dịu dàng đến như vậy. Xem ra hắn hoàn toàn không thay đổi, cũng giống như hồi còn ở Mỹ, đối với ai cũng đều tàn khốc, chỉ cười với một Bang Ngạn.

Tuy rằng người ta không phải nói với anh, nhưng tốt xấu gì sự tình cũng đã được giải quyết, anh liền mở miệng nói thanh, “Cảm tạ, có muốn uống một chén hay không?”

Sự tình được dàn xếp như thế nào, lão Tam cùng tên Hào ca kia đàm phán ra sao, anh sẽ không đi thắc mắc. Dù sao bọn họ có cách giải quyết của bọn họ, nếu lão Tam nói không có vấn đề gì thì mọi chuyện là không thành vấn đề.

Thấy Hạ Nhĩ Bình rót rượu, Hạ Trọng Bình bước qua, uống một hơi cạn sạch.

“Ly nữa nhé?” Anh hỏi.

“Bọn ta còn có người hẹn ở dưới lầu, phải đi rồi.” Nói là không cần, nhưng thấy anh rót nữa, Hạ Trọng Bình vẫn phóng khoáng lại uống hết.

“Người không cần vì chuyện của Tuấn Bình mà lo lắng, người cũng biết hắn xử lý rất khá.”

Hạ Trọng Bình đang đặt chén rượu lại bàn thì tay dừng lại, ngay lập tức lại xuất hiện bộ dạng tàn khốc bất cần đời. “Không ai hỏi người chuyện này.”

Bước lên phía trước, Tề Bang Ngạn nói: “Hạ nhị ca, nếu đã đến đây rồi, hay tốt nhất là cứ ở đây chơi đùa đi. Phòng này đêm nay là thuộc về người cùng cô bạn gái xinh đẹp đó.”

“Bạn gái” là chỉ cô sao? Cô đâu có phải! Lí Thi Mạn còn chưa kịp phản bác, em trai Hạ Nhĩ Bình cùng vị thiếu gia kia đã định rời khỏi phòng.

Hạ Trọng Bình và Tề Bang Ngạn đi rồi, Lí Thi Mạn mắt hững hờ nhìn Hạ Nhĩ Bình.

Tiểu dã thú đang tức giận? “Cô trừng tôi, chính là đang dụ dỗ tôi hả?”

“Tôi chỉ đang trừng mắt với anh thôi.” Cô không khách khí nói lại.

“Tôi lại nghĩ là cô đang cảm kích việc tôi cứu cô lần nữa.”

“Hạ Nhĩ Bình, anh có em trai là người của Hồ Bang, mà anh cùng thiếu gia của bọn họ cũng có quen biết như vậy, thế tại sao đêm đó chúng ta bị bọn họ truy đuổi, anh lại không hề nhắc tới thân phận thật của mình hả?”

“Là vì tôi quên.”

“Quên?” Lí Thi Mạn nghe rằng trợn mắt kêu. “Anh là đang cố ý đùa tôi sao?” Cô không phải ngu ngốc, chuyện như thế sao có thể quên được! Nghĩ đến việc mình đêm đó bị anh xoay như chong chóng, cô vô cùng tức giận.

Không biết vì sao mà khi biết mình bị anh đùa bỡn, cô cảm thấy rất khó chịu.

“Có lẽ chúng ta nên uống rượu giải hòa.”

“Không cần, tôi muốn đi về. Mà anh, cứ làm như thiếu gia xã hội đen kia nói đi, nếu đến đây rồi thì tốt nhất là cứ ở đó mà hưởng thụ sự thống khoái đi.” Khách sạn là nơi cho bọn đàn ông đến tìm hoan mua vui, mấy cô gái trẻ như cô không thích hợp đến nơi này.

Lí Thi Mạn cầm lấy túi xách, xoay người rời khỏi.

“Quay lại đi. Có thể đem cái cô còn thiếu của tôi trả lại cho tôi không?”

Cô dừng chân lại, xoay người hỏi “Tôi còn nợ anh cái gì?”

“Một cái hôn, em nợ tôi một cái hôn.”

“Cái gì?” Lí Thi Mạn cảm thấy anh đang cười rất thích thú. “Anh còn dám nhắc tới chuyện này, nếu tôi sớm biết rằng em trai anh là đại ca ở nơi này, làm sao tôi có thể đáp ứng anh chứ?”

Thảo nào lúc ấy cô cảm thấy hơi kỳ quái, bởi vì anh ta rất bình tĩnh, mà bản thân thì lại ngây ngốc bị anh ta lừa đáp ứng cái chuyện như thế, đều do không khí lúc đó rất nguy cấp.

“Nói thì phải làm được, chẳng lẽ cô định đổi ý?”

“Anh.....”

“Mặc kệ lão Tam nhà tôi có phải người của Hồ Bang hay không, nhưng thật sự tôi lại cứu cô một lần, không phải sao?” Hạ Nhĩ Bình thâm sâu ngắm nghía, khiêu khích cô, “Chẳng qua là một cái hôn thôi mà. Lí Thi Mạn, cô đang sợ cái gì? Chẳng lẽ sợ tôi ăn cô?”

Vẻ mặt của anh ta giống nhau như là đang nhạo báng cô là cái kẻ yếu đuối, điều này làm cho Lí Thi Mạn không thể chấp nhận.

“Tôi biết rồi, anh khỏi cần nói nữa.” Thì cứ làm như lời anh ta nói, chỉ là một cái hôn mà thôi, dù sao bọn họ cũng không phải là chưa từng hôn qua.

Hơn nữa, anh ta thật sự là lại cứu cô, tuy rằng lại bị anh đùa bỡn một lần, nhưng nếu không phải gặp anh ở trên đường gặp, thì căn bản là cô không biết mình bị theo dõi. Cô không muốn thiếu tên đại sắc lang này bất cứ món nợ ân tình nào.

Lí Thi Mạn quay lại, buông cái bao da, ngồi xuống bên cạnh anh.

Vừa rồi đã nói là không sao cả, nhưng chỉ có bản thân cô mới biết, giờ phút này tim cô đang đập nhanh tới mức nào. Lúc này còn đang rất tức giận, bây giờ lại chỉ cảm thấy rất hồi hộp. Bởi cô không biết hôn con trai thì làm như thế nào, trước giờ toàn là anh chủ động hôn mà.

Phát hiện người con gái bên cạnh một hồi lâu vẫn ngồi yên không hề động đậy, Hạ Nhĩ Bình nở nụ cười. “Sao nào? Cô muốn cứ như vậy cùng tôi đối mặt cả đêm? Chắc là đang chuẩn bị nổi giận cái gì sao?”

Quả là cảm giác đáng ghét! “Anh trước tiên phải nhắm mắt lại.” Anh ta cứ nhìn cô thế sẽ làm cô hồi hộp không thể hôn được.

“Sở thích của cô thật đặc biệt.” Trên mặt anh mang ý cười sâu sắc.

“Đừng nhiều lời, nhanh nhắm mắt lại.” Cô quyết định sẽ liều mình một cái, rồi sẽ lập tức bỏ chạy.

“Tôi biết rồi.” Hạ Nhĩ Bình nhắm hai mắt lại, rồi lập tức lại mở ra, làm cho Lí Thi Mạn hoảng sợ. “Tôi thấy như vậy được rồi, cô bây giờ nhắm mắt lại, để tôi hôn.”

“Cái gì..... a!” Thân hình cao lớn ấy đem cơ thể tinh tế ép vào sô pha, nụ hôn nóng rực lập tức hạ xuống, cướp đi lời nói của cô.

Vừa rồi anh chỉ là đùa đùa cô mà thôi, xem ra cô cực kỳ hồi hộp, hơn nữa vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc, đúng là rất đáng yêu. Kỳ thật, khi nhìn thấy cô ở trước cửa nhà hàng, anh đã muốn hôn cô, bởi cô đã hại anh trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Đúng vậy, anh quả thật đã rất căng thẳng, trán vẫn còn toát mồ hôi lạnh. Nếu đêm nay anh không bắt gặp cô, thì thật không thể tưởng tượng được cô bị thủ hạ của Hào ca bắt đi sẽ phải chịu hậu quả như thế nào.

Nghĩ đến việc cô thiếu chút nữa đã gặp thương tổn thật lớn, anh không khỏi càng ôm chặt cô hơn, quên mất lúc trước mình đã tự nhủ không được chạm vào cô. Giờ phút này, anh hưng hăng thầm nghĩ muốn hôn cô để trấn an lòng đã bị cô dọa cho kinh hoàng, hoàn toàn không phát hiện bản thân càng lúc càng quan tâm đến người con gái đang ở trong lòng mình hơn.

Không giống những lần trước cố ý dùng đầu lưỡi quần quýt trên đầu, lần này anh găt gao mút lấy môi cô, như thể muốn hấp thu hết từng chút ngọt ngào trong miệng cô. Giống như con thú hoang không thể thỏa mãn được, anh cố ý đè lên cơ thể mềm mại ấy, nhẹ nhàng cọ khẽ.....

5. Chương 5

“Ừm.....”

Nụ hôn ấm áp, sự áp chế bá đạo không cho người khác được cự tuyệt, hơn nữa Hạ Nhĩ Bình còn cố ý tăng áp lực sức nặng, làm cho Lí Thi Mạn cơ hồ sắp không thở nổi.

Anh buông đôi môi cô ra, nhưng vẫn như trước áp chế cô, hoàn toàn không có ý định đứng dậy.

Bị hôn đến mức thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, Lí Thi Mạn đúng là có đồng ý hôn, nhưng không ngờ bị hôn mãnh liệt thế này. Cô gơ cánh tay có phần vô lực đẩy đẩy anh ra, hỗ hển nói: “Đã hôn xong rồi, tránh ra.” Anh nặng quá.

“Ai nói là hôn xong rồi, anh chỉ là cho em hít thở một chút thôi.” Hạ Nhĩ Bình lại lần nữa cúi xuống bao phủ lên đôi môi đỏ tươi kia, mặc cho cô kháng nghị.

Cái người kia không chỉ là tên háo sắc, mà còn là kẻ vô lại! Không muốn bị chiếm hết tiện nghi, Lí Thi Mạn muốn kháng cự. Nhưng công phu hôn của anh đúng là thâm hậu cao siêu, mấy lần liền quần quýt qua lại (nấu cháo :>), mạnh mẽ nồng nhiệt tấn công, năm lần bảy lượt mút thật sâu, rồi lại bắt đầu hôn lên vành môi cô. Tiếng kháng nghị yếu ớt của cô cất lên nghe qua lại giống như là tiếng rên rĩ.

Đó là một cái hôn ướt át ẩn chứa lửa dục nóng bỏng.

Hạ Nhĩ Bình liên tục hôn thật nồng nhiệt, đưa tay xoa lên thân thể cô. Anh vẫn còn nhớ rõ những vuốt ve trong đêm đó khi bàn tay anh to lớn ôm vòng quanh đáng ngực xinh đẹp, đầy đặn, mềm mại. Cảm xúc đang cao trào như vậy, con người đen đột nhiên trầm xuống như phát hiện điều gì khác thường, anh đứng dậy, hoang mang nhìn cô.

“Em bên trong mặc cái gì vậy?” Chẳng lẽ là.....

Đang bị hôn đến mê đắm hết cả thần trí, chợt nghe những lời này, Lí Thi Mạn có thể nói là hoàn toàn tỉnh táo lại, hai gò má nóng lên. Cô khản trương nói, “Em nào có mặc cái gì..... Anh muốn làm gì?”

Bàn tay to lớn cầm lấy gấu áo cô đem kéo lên cao, lọt vào mắt anh là chiếc nội y tình thú màu phấn hồng anh đã thấy đêm đó. Trong sâu thẳm con người anh ánh lên vẻ vừa kinh ngạc vừa hân hoan, anh đưa tay khẽ vuốt lên chiếc áo.

“Hoá ra em thật sự đam mê cái này.”

Hai má bị thiêu nóng đến độ có thể đun sôi được nước lạnh, Lí Thi Mạn vừa xấu hổ vừa vội vã kéo áo xuống. “Không phải như anh nghĩ vậy đâu. Không cho phép xem.”

Hạ Nhĩ Bình không chịu buông tay ra, ánh mắt nóng rực vẫn như trước gieo trên người cô. Anh thậm chí muốn xem toàn bộ kia. “Hắn là em biết nay có thể gặp được anh, cho nên muốn mặc cho anh xem chứ gì?”

“Không phải, không phải, không phải.” Cô đỏ bừng mặt lắc đầu nguầy nguậy, “Là bởi vì em không biết nên sửa như thế nào, cho nên mới muốn mặc thử vào, có lẽ sẽ biết vấn đề nằm ở nơi nào.” Cô cũng không hiểu sao mình lại phải giải thích nhiều như vậy với anh.

Cô kéo nhanh góc áo, lại phát hiện Hạ Nhĩ Bình cứ nhìn chăm chăm mình, cô nhin không được đưa tay lên muốn che đi đôi con ngươi đen không hiểu gì là phi lễ chó thị kia. Nhưng cô vừa duỗi tay ra, quần áo liền không giữ được, anh ngay lập tức dễ dàng cởi luôn cái áo ngoài rộng thùng thình của cô ra.

Lí Thi Mạn sợ hãi kêu một tiếng, vội che hai tay trước ngực. Lần này cô không dám lại lộn xộn, chỉ sợ duỗi tay ra là bị nhìn thấy hết, đôi mắt đẹp rưng rưng trừng lên nhìn anh.

“Hạ Nhĩ Bình, anh là kẻ háo sắc, mau đem quần áo trả lại đây!” Nửa thân trần của cô run lên, không biết là do tiếp xúc với không khí lạnh hay là do tiếp xúc với ánh mắt của anh. Ánh mắt anh lúc này nóng rực, theo như cô nghĩ thì quả thực ánh mắt ấy giống như là muốn đem ngay cô ra ăn.

Nếu Hạ Nhĩ Bình có khả năng nghe được suy nghĩ của người khác, hẳn là lúc này anh sẽ cho Lí Thi Mạn một tràng vỗ tay, bởi vì, anh quả thật đang có ý nghĩ muốn đem cô ra ăn.

Nhờ chiếc nội y tình thú màu phấn hồng trên người khiến da thịt trắng như tuyết của nàng giống như tươi thêm màu hồng nhạt, từng sợi lông tơ mềm mại tinh tế, gợi cảm mê người, hơn nữa còn có gương mặt mỹ lệ tưởng như trong vắt và đôi môi đỏ tươi. Giờ phút này nàng trông ngon miệng tới mức có thể làm ọi người đàn ông đều phát điên, máu trong cơ thể họ sẽ vì nàng mà điên cuồng lưu chảy.

Trong căn phòng xa hoa này không khí đủ quý dị ám muội rồi, lúc này lại giống như bị quăng thêm một quả bom nguyên tử vào.

Cái người rõ ràng đã rời đi từ nãy rồi là Hạ Trọng Bình, giờ tự nhiên lại quay về, theo thói quen không cần gõ cửa đã bước vào phòng. Sau đó thì cô gái đang nằm trên ghế sofa kêu lên một tiếng, còn chàng trai ở bên cạnh thì rất nhanh ôm lấy cô, ghì chặt vào trong ngực, rồi cũng nghiêng thân đi, muốn che cho người con gái để không ai có thể nhìn thấy người cô.

Hạ Trọng Bình sợ run mất một giây, rồi lập tức thản nhiên vừa đi vào vừa nói chuyện: “Bang Ngạn nói hắn hình như đánh rơi cái bút quen dùng ở trong này, ta quay lại đây tìm thử xem.” Nói xong, hắn thấy cạnh chân bàn có chiếc bút cao cấp màu bạc sáng lấp lánh. “Tìm được rồi.”

Hắn nhặt chiếc bút của người yêu lên, rồi không lưu lại thêm chút nào nữa đi ra phía cửa.

Mở cửa phòng ra, trước khi rời đi hắn quay đầu lại nói: “Ta sẽ khoá cửa phòng lại hộ các người, nhưng mà, cái nội y tình thú màu phấn hồng kia là mua ở đâu ra thế?”

Nhìn thấy có cái gì bay vụt đến, Hạ Trọng Bình vội nhanh chóng đóng ngay cửa phòng lại.

Lí Thi Mạn hai tay bưng mặt. Xong đời, cô không muốn gặp mặt ai nữa! Rồi cô cảm thấy bàn tay to lớn của Hạ Nhĩ Bình đang dịu dàng ôn nhu vuốt ve đầu mình.

“Đừng thẹn thùng, em rất đẹp.”

Cái gì chứ, lúc này khen cô đẹp thì cô sẽ cao hứng sao? Hơn nữa, anh ta làm sao có thể cảm thấy cô đẹp được, anh ta không phải luôn luôn đùa bỡn cô sao? Cảm thấy anh hôn lên mu bàn tay của mình, Lí Thi Mạn ngẩng mặt lên, nhận ra đôi con ngươi đen huyền kia đang chăm chú nhìn mình, không hề đùa cợt, cũng không hề có gì xấu xa bậy bạ. Giây phút này, ánh mắt ấy nhìn thật điềm tĩnh, làm cho cô không khỏi nhìn mà ngây người.

Anh ấy thật sự cảm thấy cô rất đẹp sao?

Thấy vẻ mặt cô hoang mang nhìn mình, Hạ Nhĩ Bình ôm hai gò má của cô rồi hôn lên trán, “Đừng hoài nghi, em thật sự rất đẹp, đẹp đến mê người.”

Anh lúc này dịu dàng đến lạ, mà cô cũng không cảm thấy ghét nụ hôn ấy.

Vừa rồi Hạ Trọng Bình đột nhiên tiến vào khiến cô hoảng sợ, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nhảy vào lòng Hạ Nhĩ Bình là vì sao?

Chẳng lẽ ở trong lòng cô đã có tồn tại một ý niệm rằng anh nhất định sẽ che chở cô sao?

Có lẽ là do hai người gần đây đã trải qua nhiều chuyện rất đặc biệt, người con trai này tuy rằng đáng ghét, nhưng mà cũng rất đáng tin cậy, làm cho cô cảm thấy an tâm.

Còn nữa, cô không thích bị anh trêu đùa, cô thích anh giờ phút này dịu dàng hôn cô.

Không còn chút dích ý nào nữa, hai đôi môi lại lần nữa quấn quýt kề sát. Những đoá hoa lửa đầy nhiệt huyết tự nhiên bùng nổ, cộng hưởng với âm thanh phách phách ta ta, càng trở nên mãnh liệt bùng cháy, cháy thành ngọn lửa ham muốn dục vọng.

Lí Thi Mạn không còn nhớ được cuối cùng thì hai người làm thế nào mà đến được giường lần qua lần lại. Cô chỉ biết là anh hôn cô thật ôn nhu, hôn một đường kéo xuống dưới, hôn đến mức toàn thân cô như nhũn ra. Hơn nữa cô đang mặc nội y tình thú, thân thể trở nên đặc biệt mẫn cảm, thân nhiệt nóng ẩm đầy nam tính của anh không ngừng truyền sang, kích thích niềm khát vọng khó hiểu trong con người cô, rồi anh vừa hôn vừa ôm cô mang vào trong phòng.

Nỗi đau đớn khiến cô muốn chảy cả nước mắt cũng đồng thời mang lại cảm giác kích thích mãnh liệt làm cho thân thể anh càng thêm nóng rực. Nhìn gương mặt anh tuấn điểm những giọt mồ hôi, mái tóc đen hơi rối có mấy sợi buông xuống trán, và dáng vẻ cuồng dã phóng túng của anh, giờ phút này cô chợt cảm thấy anh thật gợi cảm, khiến cho cô kinh hoàng.

Đột nhiên tim cô đập nhanh hơn, khiến cô có chút không biết phải làm sao. Cô đưa tay ôm lấy người con trai trước mắt. Giống như đêm đó cô để anh tùy ý dặt mình chạy, hiện tại cũng vậy, đi theo anh, đem sự hoan ái đẩy đến cực điểm.....

Tắm rửa xong, Hạ Nhĩ Bình không mặc áo ngủ do khách sạn cung cấp, mà chỉ tùy ý cầm lấy chiếc khăn tắm lớn giắt quanh vòng eo gầy gò. Anh ra khỏi phòng, sang phòng khách tìm nước uống. Đang cầm bình nước khoáng chuẩn bị trở về phòng, anh chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động truyền đến từ chiếc túi da đang đặt trên bàn của Lí Thi Mạn.

Hạ Nhĩ Bình nhíu mày lại. Nếu anh không nghe lầm, thì hình như không lâu sau khi anh ôm Lí Thi Mạn vào phòng trong, di động đã đổ chuông cho tới giờ, tính ra đã hơn nửa tiếng rồi mà vẫn tiếp tục kêu, không biết là ai gọi đây?

Anh lấy di động trong túi cô, nhìn tên người gọi báo trên màn hình: Cha.

Anh đem điện thoại vào phòng trong cho cô.

Trong phòng, Lí Thi Mạn còn đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hơi thở đã dần dần chậm lại, nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại màu phơn phớt hồng của sự hoan ái, trông rất là đáng yêu.

“Em muốn uống một chút nước không?” Anh ngồi xuống mép giường, rót nước khoáng ra, nhưng người nằm trên giường nhân dáng vẻ biếng nhác, không có trả lời, “Đúng rồi, điện thoại của em vừa mới kêu, hình như là cha em gọi.”

“Cha em?” Lí Thi Mạn đột nhiên ngồi bật dậy trên giường, tay giữ lấy tấm chăn mỏng, sau đó kêu to: “Chết rồi, em quên mất tối nay phải đi xem mắt.”

Cô vội cầm lấy điện thoại trên tay anh, không để ý thấy nét mặt thâm trầm của người đó. Cô đang định gọi cho cha, không ngờ ông lại gọi tới trước.

“Ôi, cha.”

“Thi Mạn, con rốt cuộc đang làm cái gì, vì sao không nghe điện thoại? Con có biết cha gọi bao nhiêu cuộc điện rồi không? Thiếu chút nữa cha đã đi báo cảnh sát rồi.”

Quả đúng như dự đoán, cha cô ở đầu dây bên kia đang tức giận gào thét.

“Cha, cha không cần tức giận như vậy, con xin lỗi.”

“Con cho rằng nói xin lỗi là xong rồi sao? Bản thân thì không đi tới như đã hẹn, di động cũng không nghe, làm người ta ở nhà ăn đợi hai giờ liền, con có biết không?”

“Cái gì, người kia ở nhà ăn đợi những hai tiếng sao?” Lí Thi Mạn quả thực không thể tin được, “Anh ta thật đúng là có tính nhẫn nại.”

“Thì Mạn!” Cô con gái vô tâm, làm cho Lí Long Nguyên rất tức giận.

“Cha, con biết sai rồi. Thế này vậy, cha hẹn lại đối phương lúc khác đi, lần này con nhất định sẽ đến, sau đó sẽ giải thích cho rõ với người ta.” Đột nhiên, cái người ngồi bên cạnh một tay nắm lấy cằm cô, gương mặt tuấn mỹ lập tức gần sát. Anh giúp cô uống nước khoáng, bằng miệng.

Hạ Nhĩ Bình đột nhiên mớm nước (ta không biết dịch cái chữ “u” thế nào, hãy rộng lượng với việc dùng từ “mớm” rất là ba chấm ấy của ta) làm cho Lí Thi Mạn ngẩn mặt ra, sát khóe miệng còn dính chút nước, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được mà đỏ lên, hoàn toàn không nghe thấy cha đang nói gì.

“Thì Mạn?”

“Cha, làm sao vậy?”

“Cái gì mà ‘làm sao vậy’, cha hỏi con vì sao không đi đến chỗ hẹn?”

“Cái kia..... Con.....” Cô thật sự không biết nên giải thích nguyên nhân thất hẹn như thế nào với cha, “Con lái xe được một lúc, đột nhiên rất muốn đi toilet, cho nên liền lái xe tới công ty bách hóa để đi, sau đó công ty bách hóa rất là đông người, chờ thật lâu, sau lại lái xe, rồi bị tắc đường.....” Lý do này, chỉ sợ ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không thêm tin.

“Thì Mạn, cha muốn biết nguyên nhân thật sự.”

Thật sự là không thể nói được mà. “Cha, cha đừng hỏi nữa, tóm lại, chuyện tối hôm nay đều là lỗi của con, lần khác con nhất định sẽ giải thích rõ với đối phương..... A!”

“Thì Mạn, làm sao vậy?”

“Con, con không sao.” Cái kẻ ngồi ở bên giường không biết từ khi nào thò tay vào trong chăn, lại còn sờ loạn khắp nơi. Lí Thi Mạn qua tấm chăn, néo vào cái bàn tay xằng bậy kia, không cho nó tiếp tục trò đùa dai. Cô chu miệng lên, ý nũng nịu mà trừng mắt với Hạ Nhĩ Bình.

“Không có chuyện gì sao lại kêu to?”

“Con chỉ la hoảng thôi mà.”

“Thật là, con hiện tại ở nơi nào? Mau về nhà.”

“Cha, con hôm nay có lẽ sẽ về nhà trễ một chút, cha ngủ trước đi, không cần chờ con.” Lúc này Hạ Nhĩ Bình tới gần, ghé vào tai nói nhỏ rằng muốn cô hôm nay ngủ lại đây, rồi cắn cắn vành tai cô, làm cho Lí Thi Mạn phải sợ run lên.

Nhưng cô lại lắc đầu, bởi vì đêm nay đã chọc cha giận lắm rồi, nếu còn nói muốn ở bên ngoài qua đêm, ngày mai mới về nhà, thì nhất định sẽ bị mắng đến rất cả tai.

Còn nữa, nghĩ đến việc cùng anh qua đêm với nhau, Lí Thi Mạn hai má từng trận nóng rực lên.

Chợt thấy cái tên kia lộ ra vẻ mặt cười cười xấu xa, đúng là điệu cười tuần mị đen tối, làm cho cô không hiểu sao lại căng thẳng cứng cả người. Anh ta liền nhấc luôn cái chăn mỏng trên người cô lên, rồi cả người đều chui vào trong.

Sợ mình như thế này sẽ la hét, làm cho cha nghi ngờ, bởi vậy Lí Thi Mạn vội vã nói: “Cha, con hiện tại không nói chuyện được, có, có tên nhóc ương ngạnh đang lại gần con, nói chung là, tối nay con ở lại nhà bạn, sáng ngày mai sẽ trở về nhận tội, cứ như vậy nha, bye bye.”

Đóng lại di động, cô cảm thấy ngực bị liềm mút, ngay sau đó Hạ Nhĩ Bình từ trong chăn chui ra, dáng vẻ bá đạo ngông cuồng, làm cho cô tim đập như muốn rơi ra ngoài.

“Em nói tên nhóc tương ngạnh, là chỉ anh sao?”

“Ai bảo anh đáng ghét, tại sao không cho em nói chuyện vớ cha?” Vừa rồi thật là mất mặt quá.

Anh không nói gì, chỉ ngẩng mặt lên cho cô một cái hôn nồng nhiệt, rồi bất ngờ vừa hôn vừa đưa cô nằm lại trên giường. “Em lại đi xem mắt? Vì sao?”

“Cha em sắp xếp, em còn biết làm gì.” Cô cũng thật bất đắc dĩ mới phải như vậy.

Phát hiện thân thể trần trụi của Hạ Nhĩ Bình đang ép sát, cô còn đang mải nghĩ anh vừa rồi không phải là có khăn tắm dắt quanh hông sao, thì anh đã chậm chậm cọ sát, đem cái chỗ cứng rắn cố ý đụng vào nơi mềm mại giữa hai chân cô, rồi đột nhiên mạnh bạo lặp đi lặp lại, khiến cho thân thể vừa mới nếm mùi vị tình dục của cô khẽ run lên, cái miệng bật ra tiếng rên khe khẽ.

“Nhĩ Bình.....” Nơi riêng tư của cả hai không ngừng ma sát, nhiệt độ không ngừng tăng lên, làm cho Lí Thi Mạn cảm thấy bản thân như bị thiêu đốt, giống như vừa rồi lúc lên đến cao trào cô đã kêu tên anh, giờ phút này lại khẽ gọi, khát khao ham muốn.

“Làm người yêu của anh nhé.”

“Cái gì?”

Lí Thi Mạn còn chưa kịp xác nhận xem vừa rồi có phải là anh nói muốn xác lập quan hệ yêu đương với mình, thì anh bất ngờ tiến vào trong cơ thể cô, khiến cho cô không khỏi phải kêu lên.

Hạ Nhĩ Bình vứt chiếc chăn vướng víu ra, bàn tay to nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, chậm rãi rút ra đứng lên, nhìn khuôn mặt kiêu diễm xinh đẹp kia, anh lại không nhịn được mà cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy.

“Chúng mình yêu nhau, về sau không cho phép em được đi xem mắt nữa.”

Lí Thi Mạn đã nghe rõ, trong lòng rất sung sướng, trái tim đập loạn liên hồi, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói, “Em còn phải suy nghĩ đã.”

“Thật không?” Bên môi anh nhếch lên nụ cười khẽ tự tin đến mê người, “Xem ra anh phải càng ra sức một chút, làm cho em vừa lòng gật đầu mới thôi.”

“Vậy anh phải thể lực thật tốt mới được.” Cô tiếp tục khiêu khích.

“Được lắm, giữa chừng sẽ không cho phép em kêu ngừng!”

Trên giường, hai người quấn quýt, giống như là hai dã thú đối đầu đòi phân cao thấp, ai cũng không nhường ai, nào cắn nào đâm nào liếm, cả một đêm, trong phòng, nam nhân thì hỗn hển thở dốc cùng nữ nhân kiêu mỹ rên rỉ không dứt bên tai.....

Hạ Nhĩ Bình và Lí Thi Mạn yêu nhau, bởi vì hai người không có ý muốn giấu diếm, hơn nữa tình yêu cuồng nhiệt thì giấu sao được lửa tình, nên chuyện này rất nhanh được truyền rộng ra. Sau khi cha mẹ hai bên đã biết thì hai người cũng bắt đầu tự do qua lại.

“Vâng, em biết rồi, tối nay gặp nhé.”

Lí Thi Mạn ngọt ngào cất máy điện thoại, nhìn cô bạn tốt đang hoang mang.

“Sao vậy, có vấn đề muốn hỏi tớ sao?” Hôm nay là thứ Ba, cô đến cô nhi viện dạy tiếng anh, vừa mới tan lớp, đang định về thì Hạ Nhĩ Bình gọi điện nói muốn cô hôm nay sang chỗ anh.

“Thi Mạn, cậu không là đã sống chung với Hạ Nhĩ Bình rồi đấy chứ?” Kể từ lúc cô ý công bố chuyện tình cảm, đến nay còn chưa được một tháng nha.

Cô cười cười, nụ cười ngọt ngào kèm theo một chút ngượng ngùng. “Không tính là ở chung, nhưng tớ sẽ sang chỗ anh ấy qua đêm.” Anh ấy sống một mình ở nhà trọ, bởi bọn họ muốn có chỗ tiện qua lại.

“Hai người bọn cậu có phải là tiến triển qua nhanh rồi không?”

“Quá nhanh sao?” Lí Thi Mạn cũng biết rõ hai người phải yêu nhau bao lâu thì mới có thể sống chung được. “Cậu biết không? Cha tớ hôm qua đề nghị tổ chức đính hôn cho tớ và Nhĩ Bình đấy.”

Cô còn nhớ rõ lúc thông báo việc mình và Nhĩ Bình yêu nhau cho cha biết, ông bị dọa cho nhảy dựng cả lên, vẫn còn hỏi lại là thật sao? Kết quả ngày hôm qua ông lại nói với cô, nếu cô và Nhĩ Bình là thật sự yêu nhau, thì có muốn đính hôn luôn không? Ông còn nói rằng đã cùng bác Hạ bàn bạc cả rồi.

“Đính hôn?” Phương Dung Chân quả thực không thể tưởng tượng được.

“Kỳ thật tớ cũng hiểu được là mọi việc diễn ra quá nhanh, cho nên tớ vẫn chưa trả lời cha.” Đương nhiên là cô muốn bàn trước với Nhĩ Bình rồi mới có thể trả lời cha.

Cô không biết được liệu chuyện của mình và Nhĩ Bình như thế có phải là tiến triển quá nhanh không, nhưng mà, không biết tại sao, mỗi ngày cô đều rất muốn được nhìn thấy anh, một ngày không gặp thì sẽ cảm thấy rất muốn anh. Cô biết thực ra bản thân mình như vậy có nghĩa là đã thích anh ấy, chỉ muốn ngày ngày được ở bên anh.

Sau khi yêu anh, cô mới biết được mình và Nhĩ Bình hoá ra có rất nhiều điểm chung, như thế có phải giống như mọi người vẫn thường gọi là ăn nhịp với nhau không nhỉ? Bọn họ quả thật rất hợp.

Tuy rằng cảm thấy việc hai người được ở cùng một chỗ rất là thích, nhưng gần đây có rất nhiều lời đồn đãi không tốt về anh được truyền ra, bà chị họ thân thiết của cô còn đặc biệt gọi điện hỏi cô xem có phải thật sự là đã cùng với Nhĩ Bình yêu nhau hay không.

Có người nói Hạ Tuấn Bình bị buộc phải rời khỏi Bảo Lai, là do người con của bà vợ lẽ – Hạ Nhĩ Bình bày mưu hãm hại, sau đó hấn lại còn theo đuổi đối tượng kết hôn ban đầu của Hạ Tuấn Bình – chính là cô, mục đích là muốn kế thừa tập đoàn Bảo Lai, thuận tiện cũng thu tóm luôn tập đoàn thực phẩm Long Hoa, người con thứ này muốn ra tay rồi.

Đương nhiên, cô không hề để ý tới mấy lời đồn đại này. Dù sao Hạ Tuấn Bình bị đuổi ra khỏi nhà thật ra là do cô bày trò, mà cô cùng Nhĩ Bình yêu nhau là do tự nhiên mà đến, như là chuyện gì phải đến thì đến thời cơ nó sẽ đến thôi, anh cũng không có đặc biệt cố ý theo đuổi cô.

Cô cảm thấy những lời đồn đại này đều là giả. Cũng như trước khi quen Nhĩ Bình, cô cũng nghe không ít lời đồn về anh, rằng anh là kẻ cao ngạo càn rỡ, không coi ai ra gì. Cái này chính là cây to đón gió thôi, có lẽ là có kẻ nào đó đổ kị vì anh quá ưu tú cho nên mới cố ý vu khống hãm hại.

Chỉ là những gì mà chị họ nói thực sự khiến cô dễ tâm.

Chị họ cô khẳng định rằng Nhĩ Bình tiếp cận cô là do có kế hoạch từ trước, chứ không phải thật lòng yêu. Cha anh vì chuyện Hạ Tuấn Bình quyết định kết hôn với bạn gái mà tức giận, nên bây giờ Hạ Nhĩ Bình qua lại với cô là muốn làm cha vui lòng, để ông tuyển anh làm người nối nghiệp. Chứ nếu không thì trước kia giữa cô và anh chả có gì đáng nói, sao giờ đột nhiên lại yêu nhau?

Không biết có phải do thời gian tìm hiểu nhau của cô và Nhĩ Bình ngắn quá hay không, mặc dù cô đã không thêm để ý đến những lời đồn đãi, nhưng dù ít dù nhiều vẫn cứ bị ảnh hưởng, đã không muốn bận tâm nhưng lại cứ miên man suy nghĩ. Hơn nữa anh dường như cũng chưa từng nói qua là thích cô.

Anh không thật sự yêu cô sao? Bằng không thì vì sao lại chẳng nói yêu cô? Cô không biết tại sao bản thân lại để ý cái chuyện này làm gì, lại ngượng ngùng không dám mở miệng hỏi, bởi vì cảm giác cứ như là mình đang ép buộc anh phải nói điều đó. Bọn họ sống chung hoàn toàn không do bị ràng buộc, nếu thật sự không thích nhau thì sẽ không ở cùng nhau.

Tóm lại, cô muốn cùng anh vĩnh viễn bên nhau.

Bà chị họ vẫn có ý nghi hoặc, hy vọng cô có thể dẫn anh cùng đi tham dự tiệc sinh nhật vào tháng sau, để thử thăm dò xem anh ta có thật sự yêu cô hay không. Nhưng cô không muốn làm như vậy, và cũng không muốn nghe thêm những lời đồn đại.

Nhìn cô bạn vừa rồi còn cười ngọt ngào, giờ lại hơi nhíu mi, khiến cho Phương Dung Chân cảm thấy buồn bực. “Thi Mạn, làm sao vậy, là vì tớ vừa mới nói hai cậu yêu nhau quá nhanh sao? Cậu đừng để ý, đó chỉ là phản ứng tự nhiên thôi mà.”

Bất kể người nào khi mà nghe đến việc ai đó vừa yêu được một tháng đã sống chung hoặc là đính hôn, thì đương nhiên sẽ rất là kinh ngạc, đặc biệt là Thi Mạn trước kia còn la hét rằng mình không có bạn trai, mình không muốn lập gia đình.

“Không phải do những điều cậu vừa nói đâu, tớ chỉ là đang nghĩ đến chuyện khác thôi.” Không cần lại suy nghĩ lung tung nữa.

“Thi Mạn, khi hai người yêu nhau, chỉ có cậu và Hạ Nhĩ Bình mới biết rõ được tình cảm của nhau. Nếu hai cậu đã sớm quyết định lựa chọn nhau rồi, thì thời gian yêu nhau ngắn dài ra sao cũng không phải là điều quan trọng nữa đâu.”

“Quyết định lựa chọn?”

“Tớ chưa nói với cậu một chuyện, đó là thật ra một thời gian trước gia đình bạn trai tớ cũng đưa ra đề nghị muốn cho bọn tớ đính hôn trước.”

Chuyện này Dung Chân chưa từng nói cho bất cứ ai, kể cả với viện trưởng, người vẫn thân thiết với cô như mẹ ruột.

“Thật sao? Sao trước kia chưa từng nghe thấy cậu nói tới chuyện này?”

“Tớ chưa từng nói với cậu, là bởi vì bạn trai tớ đã từ chối đề nghị này. Anh ấy biết tớ hiện tại công việc bề bộn, không có thời gian bàn đến hôn sự.” Được bạn trai săn sóc như vậy lại làm cho cô cảm thấy uất ức. “Anh ấy nói rằng, ngay từ lần đầu tiên nhìn vào mắt tớ, anh cũng đã quyết là sẽ chọn tớ.” Đính hôn hoặc kết hôn chẳng qua chính là một hình thức mà hai người có thể được ở bên nhau mãi mãi.

Lí Thi Mạn không hiểu mấy những gì cô bạn tốt nói. Khi cha cô đưa ra ý kiến muốn hai người đính hôn, tuy rằng cô không trả lời ngay, nhưng kỳ thật là trong lòng đang vui sướng nhảy nhót, như vậy có được tính là quyết định lựa chọn rồi không? Cô thậm chí còn cảm thấy rằng nếu ai đó muốn ngày mai bọn họ phải kết hôn thì cô cũng sẽ gật đầu ngay.

Nhưng Nhĩ Bình thì sao? Anh có cùng ý nghĩ như vậy không?

Có lẽ là do quá để ý lời nói của người bạn tốt, lại cũng có thể do cô thật sự muốn biết liệu Hạ Nhĩ Bình có cùng ý nghĩ với mình hay không, cho nên lúc đến nhà trọ của anh, ngồi ăn mỳ anh nấu cho, cô cố ý nhắc tới chuyện đính hôn.

“Nhĩ Bình, anh có biết không, cha em hôm qua hỏi xem em có muốn đính hôn trước với anh hay không?”

“Hôm nay cha anh cũng nhắc tới chuyện này.”

Bác Hạ đã nói với anh rồi, vậy ý của anh là gì? Lí Thi Mạn cảm thấy bản thân mình đang rất căng thẳng.

“Anh cảm thấy quá nhanh, để sau một thời gian nữa hãy nói, em chắc cũng thấy như thế mà!”

“..... Vâng.” Cô gật đầu có chút cứng ngắc.

“Em ngoan ngoãn ăn mỳ đi, anh đi tắm rửa một cái đã.” Hạ Nhĩ Bình hôn lên hai má cô rồi mới đi vào phòng trong.

Là ảo giác sao? Vì sao vừa rồi kia trong nháy mắt, cô cảm thấy Nhĩ Bình không muốn cùng mình đính hôn, chẳng lẽ anh không muốn hai người được vĩnh viễn ở bên nhau sao?

Vậy chắc là anh không có quyết định chọn cô? Như vậy anh có thật lòng yêu cô không?

Mới hơn hai giờ sáng, Hạ Nhĩ Bình bị một cú điện thoại dài gọi từ Mỹ đánh thức. Anh cúi xuống hôn Lí Thi Mạn vừa bị đánh thức, rồi đứng dậy đi vào văn phòng để nghe điện.

Đó là trợ lý ở bên Mỹ của anh gọi tới. Do có việc khẩn cấp nên mới gọi về Đài Loan cho anh vào lúc khuya như vậy. Anh từ trước kia đã có quyết định muốn rời đi, cho nên đã đầu tư sự nghiệp ở bên nước Mỹ.

Nửa tiếng sau, anh trở lại phòng.

Người trên giường nằm nghiêng, quay lưng về phía anh mà ngủ. Anh khẽ nằm xuống, vòng tay ôm cô từ phía sau.

Lúc này nghe điện, trợ lý hỏi anh khi nào sẽ đến nước Mỹ? Anh không trả lời, cũng không nói trước thời gian, bởi ngoại trừ vì chuyện Tuấn Bình mà chậm trễ, còn vì người con gái đang nằm trong lòng anh.

Đêm đó, ở trên tầng cao nhất của khách sạn Ngân Báo khách sạn tầng cao nhất, anh bế cô lên, bởi vì khi ấy cô thật sự rất đẹp, hơn nữa lại còn mặc cái bộ nội y kia làm anh thiếu chút nữa phải chảy máu mũi rùng rùng.

Sau đó, anh biết được rằng cha cô an bài cho cô đối tượng để đi xem mắt, cô lại còn ngậy ngốc nói muốn gặp lại người ta, làm cho anh bốc hỏa mà không biết là vì sao, thế là bật thốt nên lời muốn yêu cô.

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy không phải là anh bất ngờ thốt ra, mà là bởi vì anh thật sự thích người con gái này, thật sự bị cô ấy hấp dẫn, không muốn cô đi gặp gỡ bọn đàn ông khác, cũng không muốn mấy chuyện hôn nhân chết tiệt nào đó.

Mặc dù biết rõ không nên có quan hệ gì với cô, nhưng anh lại không kiềm chế được ý muốn chiếm hữu cô. Biết là như vậy sẽ khiến anh khó khăn trong việc rời đi, nhưng anh vẫn liều lĩnh muốn có được cô ấy. Người con gái này, quả thật làm cho anh mất hết bình tĩnh, toàn thân sôi sục cũng chỉ vì cô.

Sau khi yêu nhau, anh thường gọi cô đến qua đêm ở đây, bởi vì muốn được ôm cô ngủ như vậy. Anh không hề cảm thấy hai người phát triển quá nhanh. Bọn họ cũng không phải kiểu người thích chấp nhận tiểu tiết, chỉ là cứ yêu thôi, không gây áp lực cho đối phương, mà cái sự hợp nhau ở trên giường là nguyên nhân quan trọng nhất thúc đẩy mối quan hệ của hai người tiến triển nhanh đến thế.

Sau khi quen cô, anh mới biết được rằng hoá ra mình cũng có thể rung động, có thể đắm say một ai đó.

Nhưng liệu cô có thể hoàn toàn thuộc về anh không?

Nếu nói với cô rằng anh muốn cô đi Mỹ cùng anh, thì cô sẽ vứt bỏ hết tất cả ở Đài Loan, kể cả người thân cùng công việc, để đi với anh sao? Anh rất sợ cô sẽ nói không nói không, càng sợ rằng mình sẽ làm cho cô lâm vào khó xử hoặc là phải đau khổ.

Cha cô đưa ra đề nghị muốn hai người đính hôn, anh đương nhiên là rất thích, nhưng vấn đề là, nhờ xảy ra trường hợp hai ở trên, thì anh lại không thể chịu đựng được sự tra tấn tàn nhẫn ấy.

Chẳng lẽ muốn chia tay? Điều này thì anh càng không thể chấp nhận, bởi vì tự anh hiểu rằng mình không thể không say đắm người con gái ấy. Mỗi lần nhìn thấy cô, anh chỉ muốn xông tới hôn ột cái.

Anh biết bản thân mình thật ích kỷ. Biết rõ là không nên làm cho cô càng ngày càng yêu anh, để sau này nếu cô quyết định ở lại Đài Loan thì hai người sẽ đỡ thấy khổ tâm, nhưng thật sự anh lại không thể buông tay. Anh chỉ muốn làm cho tiểu dã thú xinh đẹp này phải yêu anh sâu đậm rồi phải cùng anh đi Mỹ (H: âm mưu nha, gian quá).

Ôm nàng, nghe hương thơm ngọt ngào của nàng, anh không khỏi than nhẹ, “Anh nên bắt em làm gì bây giờ?”

Hạ Nhĩ Bình ôm lấy Lí Thi Mạn, nhắm mắt lại, hoàn toàn không phát hiện ra người đang nằm quay lưng lại trong lòng mình vẫn còn tỉnh, vẻ mặt mờ mịt.

6. Chương 6: Chương 6

Hạ Nhĩ Bình làm theo ý của mẹ, để cho cậu Tứ (là Đạt Bình, em trai cùng mẹ của anh Nhĩ Bình) tiếp quản vị trí của Hạ Tuấn Bình, sau đó anh mặc kệ không thèm quan tâm tới. Quả nhiên như anh dự đoán, công ty nảy sinh vấn đề tài chính. Anh vốn nghĩ là đại khái phải nửa năm mới có thể phát sinh chuyện, không ngờ kết quả là hai, ba tháng đã vậy rồi.

Việc điều hành tài chính của công ty có vấn đề, làm cho cha nổi giận, quở trách lão Tứ vì tội ký ước rồi bội ước loạn bậy khiến cho công ty gặp chuyện. Lão Tứ quýnh cả lên, chạy tới tìm anh, hỏi xem nên làm gì. Anh không thèm để ý, nhưng cũng gợi ý hần rằng nếu như công ty có sụp thì nên đi tìm Tuấn Bình.

Buổi sáng vừa mới xui lão Tứ đi tìm Tuấn Bình, buổi chiều mẹ đã đến công ty tìm anh. Chẳng cần hỏi cũng biết, nhất định là lão Tứ đã về nhà khóc lóc với mẹ.

“Nhĩ Bình, Đạt Bình nói rằng con không chịu giúp nó, cố ý để nó bị cha quở trách. Cha con còn nói nếu nó xử lý không tốt thì ông ấy sẽ đuổi nó ra khỏi công ty.” Hồi sớm nhận được điện thoại của con trai thứ, Chu Dục Tú rất cuộc ngồi không yên, lập tức đến công ty tìm người con lớn.

Hạ Nhĩ Bình cảm thấy buồn cười. “Ha, cha vừa mới đuổi đi một thằng con, ông ấy rốt cuộc có bao nhiêu thằng con để đuổi đi vậy?”

“Hiện tại không phải lúc thảo luận vấn đề này, con mau giúp em đi.” Nhĩ Bình không chịu kế thừa, giờ nếu Đạt Bình bị đuổi đi, thì bà nên làm cái gì bây giờ?

Anh thu hồi tiếng cười. “Mẹ, con đã đáp ứng yêu cầu của mẹ rồi, làm cho Đạt Bình tiếp quản công việc của Tuấn Bình, làm cho nó chuẩn bị được làm người nối nghiệp tương lai rồi đấy thôi.”

“Mẹ biết, nhưng là hiện giờ tài chính có vấn đề, con không thể nghĩ biện pháp giúp nó sao?”

“Mẹ, nó không thể mỗi lần xảy ra chuyện, gây họa, đều tìm người giải quyết hộ chứ. Nếu con không có ở công ty, thì về sau nó sẽ làm thế nào? Tìm ai giúp hần đây?”

Chu Dục Tú không nói gì. Bà hiểu được ý của Nhĩ Bình. Từ nhỏ đến lớn, Đạt Bình chỉ cần gây ra chuyện gì, cũng đều có bà giúp giải quyết vấn đề. Có lẽ bà đã nuông chiều Đạt Bình quá rồi. Nhưng mà có người mẹ nào lại thấy con mình không tốt, không bằng người khác đâu.

“Mẹ mặc kệ, con phải giúp em.”

“Mẹ, mẹ còn không nhìn ra sao. Đạt Bình chỉ thích hợp làm thiếu gia nhà họ Hạ, chứ không thích hợp làm chủ tịch công ty.” Không phải anh cố ý chê bai người em cùng mẹ sinh ra, chỉ là tên Tứ ấy thật sự không có khả năng.

“Không cho nó thử lại, con làm sao có thể khẳng định là nó không làm được.” Cho dù trong lòng biết chắc, nhưng Chu Dục Tú vẫn không chịu buông tha. “Chẳng lẽ con chưa từng nghe câu “thiết xử ma thành tú hoa châm” sao? (là có công mài sắt có ngày nên kim) Con tốt nhất là hãy kèm cặp giúp đỡ cho Đạt Bình đi, nó nhất định là có khả năng làm được.”

“Mẹ, gỗ mục thì không thể chạm trổ, chỉ có thể đem đốt đi. Mẹ hãy để cho Đạt Bình rời khỏi vị trí nó đang ngồi, như vậy mới là tốt nhất đối với cả nó và công ty, bởi vì như vậy thì ít nhất nó vẫn được làm Tứ thiếu gia của tập đoàn Bảo Lai. Chứ nếu nhỡ ngay cả công ty cũng không còn thì mẹ muốn nó làm cái gì đây?”

“Vì sao con cứ không tin tưởng Đạt Bình như vậy?”

“Mẹ, vậy mẹ thật sự tin tưởng lão Tứ sao?”

Bị con lớn chất vấn, Chu Dục Tú không có cách nào trả lời ngay được, nhưng mà vẫn không nghĩ rằng mình hoàn toàn không tin tưởng người con thứ, bởi vì nếu không tốt vẫn có thể học mà.

Giá như Đạt Bình cũng vĩ đại giống Nhĩ Bình thì có phải đã tốt rồi không! Bà thở dài than vãn.

“Nhĩ Bình, hôm qua cha con đến chỗ mẹ. Mẹ thấy tâm tình ông ấy không tốt. Tuy ông ấy không nói ra, nhưng mẹ biết đối với việc phải đuổi Tuấn Bình ra khỏi nhà cha con rất khó chịu, chỉ là, với cá tính của cha con thì muốn ông ấy phải mở miệng kêu Tuấn Bình trở về là chuyện không thể xảy ra.” Cũng như chuyện của Trọng Bình, đã qua nhiều năm như vậy rồi, ông ấy cũng không hề đề cập đến hần nữa.

Chu Dục Tú nhìn con, tiếp tục nói: “Ông ấy nói hiện tại chỉ có thể mong đợi ở con, vậy mà con còn muốn ra đi. Con thật sự muốn làm cho cha thất vọng như vậy sao?”

“Mẹ, vấn đề này chúng ta đã thảo luận rất nhiều lần rồi, không cần phải nói nữa.” Chính bởi vì không muốn cha thất vọng, cho nên anh mới phải rời khỏi. Nếu lão Tứ đủ thông minh, thì hần hần sẽ phải đi tìm Tuấn Bình.

“Được, mẹ không thể khuyên con, vậy Thi Mạn thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ con muốn con bé bỏ lại cha nó và tập đoàn Long Hoa để theo con sang Mỹ sao? Lúc con đưa nó về ra mắt, con bé có vẻ rất cao hứng, còn tưởng rằng con đã bỏ cái ý nghĩ muốn rời đi, hoá ra lại là không phải sao?”

Anh bị mẹ nói trúng tâm sự. “Đây là chuyện giữa con và Thi Mạn, con sẽ tự mình giải quyết.”

“Con sai rồi. Con hẳn là biết, chuyện con và con bé yêu nhau là việc chung của hai nhà. Hay là, con không định cùng nó kết hôn?” Lúc trước cha của Nhĩ Bình đã có ý kết thông gia với nhà họ Lí, nên khi biết Nhĩ Bình và Thi Mạn yêu nhau, ông đã cao hứng nói rằng ngay từ đầu mình đã thấy Nhĩ Bình có vẻ thích hợp với Thi Mạn, cả ông trời cũng đem hai đứa ghép thành đôi.

“Mẹ, chuyện tình cảm, tự con sẽ xử lý.”

Cho dù chuyện anh và cô yêu nhau là chuyện của cả hai nhà, nhưng anh cũng không hy vọng các vị trưởng bối nhúng tay vào, dù sao anh cũng không muốn bắt cô phải miễn cưỡng làm một việc gì. Đó chính là lý do vì sao anh chậm chạp chưa nói với cô về chuyện mình sẽ rời Đài loan.

Anh biết chuyện này dù sao cũng sẽ phải nói ra, chỉ là anh mong muốn mình có được cô thêm một ít ngày nữa thôi.

“Hôm qua cha con nói muốn con dẫn Thi Mạn đến để nói chuyện. Ông ấy còn nói cha của Thi Mạn đã hỏi con bé về chuyện đính hôn, nó cũng không có phản đối gì, có thể thấy là nó thật sự thích con. Chẳng lẽ con muốn bỏ rơi con bé rồi rời Đài Loan sao?”

Người con gái ấy đáp ứng chuyện đính hôn? Cô ấy chưa từng nói với anh, đã đáp ứng thật rồi sao? Như vậy cô có nguyện ý cùng anh sang Mỹ hay không?

Sau đó anh cùng mẹ nói chuyện của Đạt Bình, vẫn là những chuyện cũ, không có gì mới.

Hạ Nhĩ Bình cảm thấy đêm nay Lí Thi Mạn có chút thờ ơ, nói rất ít, không giống với bình thường. Thực ra không chỉ đêm nay mà mấy ngày nay cô ấy đều kỳ lạ như vậy.

Còn nữa, cô lại trở nên đặc biệt yêu dính lấy anh, ăn cơm cũng dựa vào anh, còn như lúc này, anh vừa mới tắm xong, ngồi ở trên giường, cô liền lập tức dính lại bên anh. Tuy rằng anh thật sự thích cô cứ như con mèo nhỏ bám lấy anh như vậy, anh đi đâu cô đi đấy, nhưng lại vẫn cảm thấy không thích hợp.

Hơn nữa, cô còn luôn mang một bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi.

Anh vuốt ve cô. “Em làm sao vậy? Có phải là có chuyện muốn nói với anh không?”

“Em.....” Cô muốn hỏi, vì sao đêm đó anh lại muốn nói nên làm gì với cô bây giờ? Anh không thật lòng yêu cô sao? Vì sao giọng anh lại có chút bất đắc dĩ như vậy?

Nhưng cô không dám hỏi, sợ rằng sẽ phải thấy anh gật đầu, thì lúc ấy mình sẽ khó mà chịu đựng được.

Ngẫm lại trước kia lúc còn chưa sống chung, vì sao cô lại ghét việc bị anh trêu đùa đến thế? Thì ra ngay từ lúc ấy cô đã rất để ý đến anh, cho nên không thích bị anh đùa bỡn.

Mấy ngày nay cô vẫn cứ nghĩ đến cái chuyện quyết định chọn lựa kia, cho dù anh không đủ yêu cô, thì ít nhất là muốn chọn cô cũng được. Bởi vậy cô luôn dính lấy anh, để anh tùy lúc đều có thể nhìn thấy mình, thì như vậy anh có thể sẽ nhìn nhận cô.

Ngẫm lại trong lúc bọn họ yêu nhau, tuy rằng mọi chuyện phát triển tự nhiên, nhưng giống như mọi người nói, chẳng lẽ anh lại có thể yêu cô từ trước sao?

“Muốn hỏi thì hỏi đi.”

“Không có gì đâu.”

“Có phải là em lại có linh cảm gì mới không?” Anh biết cô là nhà thiết kế nội y tình thú, tuy rằng cảm thấy không thể tưởng được, lại có chút buồn cười, bởi chuyện ý nghe có vẻ chẳng thể nào liên quan được đến cô, nhưng anh không hề phản đối, anh thích xem cô làm những chuyện cô muốn làm.

“Không có.” Lần trước đã sửa chữa tốt lắm rồi.

“Có vấn đề gì thì có thể nói với anh, có lẽ anh có thể cho em một vài ý kiến.”

“Anh còn dám nói nữa. Chiếc áo hàng mẫu lần trước kia, em còn chưa kịp sửa cho tốt, đã bị anh làm hỏng rồi.” Chiếc áo nội y màu phấn hồng ấy, đêm đó đã bị cái tên đang ngồi bên cạnh cô đây xé rách mất. Không,

chính xác mà nói thì là bị tên này cắn hỏng, thật là dã man (H: đúng, quá là dã man đó, làm ta tưởng tượng linh tinh).

Nhưng nhớ đến cái bộ dạng cắn cắn lúc ấy của anh, cô lại bật cười.

Hạ Nhĩ Bình nâng mặt của cô lên hỏi: “Em đang cười cái gì?”

“Em đang nghĩ đến bộ dạng cắn nội y của anh, thật quá buồn cười, đúng là chả khác gì dã thú cả.” Lí Thi Mạn cười mới chỉ có vài giây, đã lập tức vì động tác của anh mặt đỏ tím đập.

Anh kéo tay cô lại, thừa nhận. “Đúng đó, anh là dã thú. Hiện giờ anh lại đói bụng rồi, em bảo nên làm gì bây giờ?” Anh kéo ngón tay tinh tế của cô lên, con người đen lầy ngưng đọng nhìn cô, rồi khẽ cắn lên đầu ngón tay ấy.

Chưa kể đến việc hình ảnh một người con trai cắn cắn ngón tay của cô gợi lên bao nhiêu tình sắc ái muội, đã đủ làm cho tim cô đập nhanh hơn rồi, cô lại còn cảm thấy nhiệt độ của anh từ đầu ngón tay mình truyền đến khắp người, càng khiến cho cảm xúc thêm mãnh liệt, chỉ đơn giản là làm bùng lên khát vọng nào đó trong cơ thể, khiến hô hấp của cô đột nhiên rối loạn.

Cái người này rõ ràng là cố ý. Tên này nhìn vào mắt cô, ánh mắt tà ác lại khiêu khích hơn nữa.

“Đừng có tưởng rằng chỉ có anh biết cắn ngón tay, em cũng cắn được.” Cô không chịu nhận thua, kéo bàn tay to lớn của Hạ Nhĩ Bình qua, học theo anh, cũng cắn lấy ngón tay, định hung hăng cắn cho thật đau, nhưng lại luyến tiếc.

Lúc này anh cắn ngón tay cô là hình ảnh hướng dẫn, cô cứ như thế làm theo, cũng cắn ngón tay anh, nhưng tuyệt đối chỉ ở mức hạn chế. Gương mặt nhỏ nhỏ, cái miệng cũng nhỏ xinh, cắn cắn ngón tay anh, nhìn thật khêu gợi. Ngay lúc cô lộ ra chiếc lưỡi nho nhỏ hồng hồng, lại đổi ý dùng nó liếm lên tay anh, khiến cho anh nhiệt huyết sôi trào.

Cả thân hình cao lớn của anh hoàn toàn căng thẳng, đem cô ngã xuống giường. Đáy mắt anh không còn lấy một tia bình tĩnh, chỉ còn dục hoả phừng phừng. “Em sao lại biết làm như thế chứ?”

Cảm thấy anh đang cố gồng mình giữ người cho thẳng, Lí Thi Mạn chột e lệ, hơn nữa không biết vì sao còn có chút sợ sệt rất kỳ lạ.

“Anh cũng đã học ở Mỹ rồi, thì chắc là biết xem mấy cái phim tình cảm chỉ là chuyện bình thường thôi mà.” Cô có lần tình cờ biết được bạn cùng phòng của mình thường xem phim tình cảm để gia tăng lạc thú trong khi làm chuyện đó với bạn trai. (@K.Bee: Ha ha, tình hình là bạn Hàn Liễu đã chú thích ở đây là nghi ngờ phim tình cảm đc nhắc đến ở đây là not good for children =)))

“Anh muốn em đáp ứng với anh, mấy chuyện như thế này từ giờ về sau chỉ được làm với anh thôi, nghe chưa?”

Đây là ý gì vậy? Ý của anh là cô từ nay về sau chỉ có thể có anh là bạn trai thôi sao? Cô vui tới mức đuôi lông mày khẽ nhếch lên, nhưng lại không lập tức đồng ý ngay. “Để em nghĩ đã.”

Cái người con gái này, vừa rồi rõ ràng còn ngoan như vậy, thế mà giờ đây lại bắt đầu hỏng rồi! Anh đã quên mất rằng, cô chỉ là một dã thú nhỏ, chỉ giỏi làm cho người ta tức giận đến ngứa ngáy, bị dục hoả thiêu đốt.

Hạ Nhĩ Bình vươn tay cởi áo ngủ của cô, dục vọng cứ thế mà tăng vọt, khiến cho tay dùng lực quá mạnh, xé rách luôn bộ đồ ngủ bằng ren. Bộ đồ coi như đã bị hỏng rồi, anh cũng không ngại ngần, chỉ đơn giản là xé tan luôn.

“A, anh thật là dã man” Cái áo ngủ này của cô đắt lắm đó, hôm qua vừa mới mua, đêm nay đặc biệt mặc lên cho anh xem. Kết quả là anh cũng chẳng hề nhìn, vậy thì cô mặc làm gì chứ, lãng phí tiền quá.

Nghĩ đến cái áo ngủ kêu gợi đẹp đẽ cứ như thế mà bị giật mất, Lí Thi Mạn đã tỉnh cũng bị kích khởi.

“Chưa gì đã xé cả áo ngủ của người ta sao? Em cũng làm thế.”

Thật đáng giận, cái gã này tuyệt đối không biết thế nào là lãng mạn, phải cắn chết hần đi!

Hai người cùng nhau cởi quần áo của đối phương, như thể đang đấu xem ai làm nhanh hơn. Cuối cùng Lí Thi Mạn thành công đẩy được anh ngã trên giường, mà anh thì trần như nhộng, còn cô thì vẫn còn một cái quần lót nữa. Cô biết Nhĩ Bình có lẽ mặc cho cô hơn anh một chút, nhưng dù sao người thắng vẫn là cô, khiến cho cô cao hứng toét miệng cười.

“Ha ha, anh thua rồi.” Ngồi ở trên người anh, cô thốt lên tuyên ngôn của người thắng cuộc.

Hạ Nhĩ Bình cũng cười, anh đưa tay vuốt khuôn mặt của cô. “Em xem ra đã lên tinh thần hơn rồi, đẹp quá.”

Cứ như vậy, một câu thôi, anh đã đánh cho Lí Thi Mạn nằm úp sấp xuống (H: đánh lén kia, gian quá). Cô mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, mắt hứng trừng mắt nhìn cái tên đang ở trước mặt.

Rõ ràng cô mới là người thắng.....“Anh phạm quy!”

Anh bày ra bộ mặt cười tuấn mị “Được, vậy cho em trừng phạt.” rồi dang cả chân cả tay ra, điệu bộ như thể mặc cho cô xâm lược.

Biết chính mình bị thua, lại còn thua thảm, Lí Thi Mạn hô lên: “Không thèm chơi nữa.” Cô trèo xuống khỏi người anh, nhưng lại bị anh ôm gọn lấy từ sau lưng, đồng thời cái quần nhỏ cũng bị trộm mất. (:”>)

“Này lại đây chơi đùa chút đi.” Hạ Nhĩ Bình ôm lấy cô, đem chỗ ấy cọ vào giữa hai chân Thi Mạn, bàn tay to (gan) ở đằng trước ôm lấy hai bầu ngực mềm mại đầy đặn, lại cắn mút vành tai cô đến mức đỏ ửng lên.

Những chỗ mẫn cảm đều bị người ta khống chế, khiến cho Lí Thi Mạn chỉ cảm thấy khoái cảm mãnh liệt xuyên thấu toàn thân. Cả người cô như nhũn ra mà rơi vào sự khiêu khích nhiệt tình của anh.

Tiếp theo cô cảm thấy anh từ phía sau chậm rãi tiến vào trong cơ thể, khi thì ôn nhu, khi thì điên cuồng tới lui, so với ngày thường có vẻ kích động hơn. Rồi anh gia tăng tốc độ, sự khoái cảm mãnh liệt kéo tới, khiến cho ai đó ý loạn tình mê.....

Trong ngày sinh nhật của Lục Khả Nhân, chị họ của cô, Lí Thi Mạn cùng người cô đang yêu thăm thiết là Hạ Nhĩ Bình đến tham dự. Không phải cô muốn làm như lời chị họ nói là muốn thử xem Nhĩ Bình có thích mình thật hay không, mà là cô muốn ọi người biết rằng, cô sẽ không thèm để ý tới những lời đồn đại, cô vẫn sẽ suốt đời yêu Hạ Nhĩ Bình.

Tiệc sinh nhật của những người trẻ tuổi, nên không có các bậc trưởng bối, cũng đỡ phải câu nệ, thậm chí có người còn đùa cợt, cố ý mặc quần áo quái dị đến dự.

Hạ Nhĩ Bình nhìn người yêu đứng bên cạnh mặc một bộ váy hội đơn giản màu tím, là người con gái đẹp nhất ở đây. Cô không đeo nhiều trang sức, chỉ điểm nhẹ những món đồ trang nhã, khiến cho nét xinh đẹp của cô vừa gợi cảm lại vừa hồn nhiên ngây thơ.

Chị họ của cô, cũng chính là nhân vật chính trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay – Lục Khả Nhân, có quen biết với anh. Không biết cô ta có từng đề cập qua với Thi Mạn chuyện mình và anh từng có lần gặp mặt đi chơi với nhau hay không.

Chuyện xảy ra khi anh vừa trở về Đài Loan không lâu. Một lần anh cùng đám bạn đến quán bar, và anh gặp Lục Khả Nhân ở đó. Cô ta bề ngoài lạnh lùng, bên cạnh không hề thiếu đàn ông vây quanh. Bạn anh giới thiệu rằng đây chính là Nhân Nhân công chúa trong “truyện thuyết”, còn khoa trương nói rằng cứ thử hỏi cả quán bar này thì sẽ biết có ít nhất một nửa số khách nam ở đây từng là tình nhân của cô ta. Anh nghe qua, cho rằng dù sao những lời đồn đại quả nhiên cũng là những chuyện ấu trĩ.

Lúc sau Lục Khả Nhân đi tới chỗ anh. Vừa mới nghe anh bạn kể về thành tích của cô ta đã bị cô nàng này xoắn lấy, làm cho anh cảm thấy chỉ buồn cười. Cô ta đưa tay vuốt đùi anh làm ám hiệu, bị anh cự tuyệt, nhưng cô nàng lại khoa trương dính cả người vào anh định tiến tới. Cuối cùng anh không thể không đẩy cô gái này ra, nói cho cô ta biết rằng cô làm anh thấy không thoải mái chút nào.

Anh học ở Mỹ đã nhiều năm, không phải là chưa từng có tình một đêm với ai đó, nhưng mà ít nhất hai người cũng phải thấy vừa mắt lẫn nhau, hoặc là có chút cảm giác gì đó. Còn Lục Khả Nhân này, từ đầu tới cuối đều làm cho anh thấy thật ngán. Khuôn mặt cô ta thật giả dối, anh không có hứng thú muốn trở thành nhạp mặc chi tân của cô ta.

Có lẽ khi đó anh nên tỏ ra quân tử một chút, kêu cô ta rời đi, chứ không phải trực tiếp kêu cô ta cút ra xa. Nhưng cũng không thể trách anh có thái độ không tốt được, bởi vì cô ta thật sự làm anh chịu không nổi.

Còn nhớ cô nàng lúc ấy tức giận đến mức mắng ầm ĩ lung tung rằng anh là cái đồ tự cao tự đại càn rỡ, ngạo mạn vô lễ. Anh không thêm để ý, dù sao anh cũng chính là loại người như vậy, không cần quan tâm xem ai đúng ai sai, xem ra anh thật sự đúng là kẻ tự đại.

Bị cự tuyệt như thế đúng là loại chuyện mất mặt. Nhìn cô nàng vừa mới ra vẻ nhiệt tình chào hỏi mình, anh xác định cô ta không nói cho Thi Mạn biết bọn họ đã từng “đi chơi” với nhau. Cũng tốt, dù sao chuyện đã quá lâu như vậy rồi, không cần để ý nữa. Nhưng xoay người, lại thấy cô gái kia trừng mắt với mình, khiến anh không khỏi cho rằng ý nghĩ này là sai.

Anh gặp mặt mấy cậu bạn, nên cùng họ trò chuyện. Thi Mạn nói rằng muốn đi vào phòng để trang điểm, anh gật đầu, lại tiếp tục cùng đám bạn nói chuyện phiếm.

Sau khi rời khỏi chỗ đám bằng hữu, anh đi ngắm nghía cấu trúc xung quanh của toà biệt thự. Thật không hổ danh là Nhân Nhân công chúa, một bữa tiệc sinh nhật mà có thể làm cho giống như đại tiệc gì đó, vô cùng long trọng. Chỉ có điều là thành phần khách khứa không được đồng đều, long xà hỗn tạp. Xem ra, lát nữa khi Thi Mạn quay lại, anh và cô về trước vẫn là tốt hơn.

Anh định đi đến bên ban công, lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ ở phía dưới có tiếng người nói chuyện, làm cho anh thấy tò mò bởi hình như họ có nhắc đến tên Thi Mạn. Anh vốn có sẵn tính phiến diện, nên khi nhìn thấy Lục Khả Nhân ở trong đó thì khẳng định ngay rằng bọn họ không có ý gì tốt.

“Chuyện của Hạ Tuấn Bình khẳng định là đã bị kẻ nào đó âm mưu sắp đặt, chứ chuyện hắn có bạn gái không có gia thế ở bên ngoài cũng không phải là to tát gì lắm, thật sự không đến mức phải đoạn tuyệt quan hệ với cha hắn, đến cả chức vụ ở công ty cũng không còn.”

“Nhất định là khả năng này, chỉ cần là người thông minh đều muốn kết hôn với em họ của Khả Nhân.”

“Tôi thấy Hạ Nhĩ Bình căn bản chính là cố ý tiếp cận em họ của tôi. Tên đàn ông phong tình kia rất là thói tha, tự đại ngạo mạn, lại thật âm hiểm, chỉ có Thi Mạn ngu ngốc kia mới bị hắn ta lừa gạt.”

Hạ Nhĩ Bình không giận mà lại cười. Anh ngẫu nhiên cảm thấy Thi Mạn nói chuyện thế là cũng văn nhã, chứ như Lục Khả Nhân thì thật là dung tục thấp kém, may mắn là bảo bối của anh không bị làm hư, trước giờ vẫn hồn nhiên đáng yêu.

“Tôi thì quen biết Nhĩ Bình rất nhiều năm rồi, tôi cảm thấy anh ta không phải như mấy người nói, là kẻ âm hiểm đâu. Tôi chỉ cảm thấy anh ta rất lợi hại, ít nhất cũng vực dậy được cả công ty đang gặp nguy. Về điểm này, anh ta quả là rất giỏi.”

“Đúng, tôi cũng thấy anh ta là một tên lợi hại.” Có người tán đồng. “Cho dù chỉ là con thứ, nhưng năng lực của anh ta hẳn là không thua gì Hạ Tuấn Bình, nên không cần phải làm cái trò ấy.”

“Các người chẳng biết gì cả!” Giọng nữ bén nhọn cất lên, “Theo ý tôi thì, tất cả mọi sự đều là Hạ Nhĩ Bình sắp đặt cẩn thận rồi. Hắn trước tiên làm cho cha đuổi cậu con cả Hạ Tuấn Bình đi, tiếp theo lại tiếp cận em họ tôi, còn cùng nó yêu nhau nữa. Người nào sáng suốt chỉ cần vừa thấy đã biết, gã đàn ông ấy chẳng những muốn tập đoàn Bảo Lai, mà còn mơ tưởng công ty của cậu tôi nữa.”

“Tôi cho rằng Khả Nhân nói cũng không phải không có lý, dù sao trước kia người được định sẵn sẽ cưới Thi Mạn là anh trai hắn, như thế nào mà lại bị hắn đuổi đi mất chứ? Nếu hắn thật sự thích Thi Mạn, thì ngay từ đầu hai người kết hôn với nhau luôn không phải là tốt sao?”

“Đúng, chính là như vậy, cái tên Hạ Nhĩ Bình âm hiểm tự đại kia muốn công ty của nhà hắn, lại còn muốn công ty của cậu tôi. Nếu không đem Hạ Tuấn Bình đuổi đi, thì đâu đến lượt đứa con thứ như hắn thừa kế?”

“Sao tôi lại không biết rằng tự nhiên lại có người hiểu rõ mình đến vậy nhỉ?”

Bởi vì thấy chuyện này rất thú vị nên Hạ Nhĩ Bình tiến lên xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ. Hiện tại anh đã biết, đây không phải là bữa tiệc sinh nhật đơn thuần, mà hẳn là hội phê đầu, hoặc có thể nói là Hồng Môn Yến. (H: Hồng Môn Yến thì chắc các bạn nghe nhiều, đọc nhiều thấy cụm từ này rồi, nhưng mình vẫn xin giải thích lại. Cụm từ này xuất phát từ chuyện Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Hồng Môn Yến,

định kể tội Lưu Bang chống đối và sau đó sẽ giết chết, đại khái là bữa tiệc này chỉ là một âm mưu để Hạng Vũ giết chết Lưu Bang. Mà thực ra âm mưu này là của Phạm Tăng, quân sư của Hạng Vũ, vì ông ta nhận ra được sự nguy hiểm của Lưu Bang, chứ thực ra Hạng Vũ đâu có ý sát hại công thần. Quả nhiên sau khi Lưu Bang thoát chết ở Hồng Môn Yến thì dấy binh tạo phản, Hạng Vũ thua phải tự tử bên dòng Ô Giang (haiz, mình có hảo cảm với Hạng Vũ cơ, tại vì đọc “Tầm Tàn Ký” đó). Nói chung, Hồng Môn Yến là cụm từ chỉ những bữa tiệc ẩn giấu âm mưu của người mời và người được mời mà tới thì “lành ít dữ nhiều”)

Lục Khả Nhân xoay người, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười âm hiểm. “Hạ Nhĩ Bình, anh nói bọn tôi hiểu rõ anh, là như thế nào? Có phải bọn tôi đã nói trúng rồi, anh yêu em họ Thi Mạn của tôi là có mục đích từ trước phải không?”

“Ngoại trừ công ty của nhà tôi và tập đoàn thực phẩm Long Hoa, thì ít nhất vừa rồi cô vẫn kể thiếu một thứ tương đương.” Nếu bọn họ muốn nghe anh nói, thì anh không ngại nói cho bọn họ biết để gia tăng độ kích thích.

“Là thứ gì?”

“Em họ của cô, Lí Thi Mạn.” Anh cười lạnh. “Những cô gái khác đều làm tôi buồn nôn, chỉ muốn đuổi cho cút ra xa một chút, nhưng Thi Mạn thì khác, cô ấy rất đẹp, khiến cho tôi phải động lòng.”

Lục Khả Nhân mặt xanh mét, gân xanh hiện hết lên gương mặt xinh đẹp, đôi mắt đẹp nhìn thẳng về phía sau, tỏ vẻ tỉnh bơ. “Hạ Nhĩ Bình, mặc kệ giải thích của anh là gì, mục tiêu của anh nói trắng ra chính là tập đoàn Bảo Lai cùng hãng thực phẩm Long Hoa, đúng không?”

“Đúng thì thế nào?” Anh lạnh lùng đáp lại.

Cô ta liền nhìn đến cô em họ đã đứng ở đằng sau đã được một lúc. “Thi Mạn, em nghe thấy chưa, tên kia tiếp cận em là có mục đích đấy.”

Hạ Nhĩ Bình quay đầu, không biết Lí Thi Mạn ra khỏi phòng trang điểm từ khi nào, thái độ của cô có vẻ rất khiếp sợ, anh biết là cô đã hiểu lầm. Cô chỉ nghe thấy một nửa những gì anh nói, còn phần đầu anh bộc lộ thâm tình với cô thì lại không nghe được. Thật là, sao không đến sớm hơn một phút đồng hồ chứ.

Lí Thi Mạn nhìn anh, cứ ngây ngốc ngay tại chỗ.

“Những gì anh vừa mới nói, là thật sao?”

Hạ Nhĩ Bình nhìn người đang đứng ngẩn ra kia. “Cái gì thật hay giả, chúng ta đi về trước đã, cái khác để về nhà nói sau.” Anh không hề quên đây là chỗ nào, nơi này không phải chỗ để nói chuyện.

Anh bước về phía “thiên hạ” xinh đẹp của mình, nhưng còn chưa lại gần, đã nghe thấy cô lớn tiếng hỏi, “Hạ Nhĩ Bình, anh thật sự là vì muốn lấy lòng cha mình, muốn trở thành người nối nghiệp của Bảo Lai, lại còn muốn công ty của nhà bọn em, cho nên mới nói yêu em sao?”

Cô vẫn tự nhủ rằng anh và cô hẳn là có cảm giác giống nhau, cả hai vì hấp dẫn lẫn nhau mà đem lòng yêu, chứ không phải như lời đồn đại rằng anh tiếp cận cô vì có mục đích.

7. Chương 7

“Anh ấy yêu mình, anh ấy không thương mình, anh ấy yêu mình, anh ấy không thương mình, anh ấy yêu mình, anh ấy không thương mình.....”

Sáng thứ bảy, tại vườn hoa của viện mồ côi, bạn Lí Thi Mạn đầu đội mũ lưỡi trai, ngồi xổm trên bãi cỏ vật cỏ dại, miệng thì lặp đi lặp lại mấy chữ ấy.

“Ngừng!” Phương Dung Chân từ văn phòng đi ra la lên, “chỗ cỏ dại đã nhổ hết rồi, đổi sang bên vườn hoa kia đi.”

“Tớ biết rồi.” Lí Thi Mạn giống như du hồn đứng lên, hướng đến chỗ vườn hoa nhỏ ở trước mặt. Bên trong vườn dù không có một cọng cỏ dại nào nữa, nhưng cô vẫn ngồi xuống, vừa vật vừa lẩm bẩm, “Anh ấy yêu

mình, anh ấy không thương mình, anh ấy yêu mình, anh ấy không thương mình, anh.....” Cô cứ coi như mình đang nhỏ cổ thật vậy, đúng là ngốc.

Phương Dung Chân ở bên cạnh thay Thi Mạn hô lên, “anh ấy yêu cậu.”

Thi Mạn để rơi cọng cỏ dại trên tay, ngồi xuống chiếc ghế lạnh lạnh bên cạnh. Phương Dung Chân cũng ngồi xuống theo.

“Tại sao lại không có bộ dạng cao hứng gì hết thế, không phải vừa rồi đêm tới là anh ta yêu cậu sao?”

Lí Thi Mạn so đo với cái kết quả lúc trước. “Nhưng cái chỗ kia là anh ấy không thương tớ.”

Phương Dung được một trận cười, nhìn thấy cô bạn tốt mất hứng nhìn mình, cô lại ngừng cười, nhưng mà thật sự là đang cố nhịn. “Thật xin lỗi, tớ không phải là cố ý muốn cười chuyện của cậu.”

Một tuần trước, Thi Mạn đột nhiên xách hành lý tới nói tạm thời muốn ở nơi này, cùng Phương Dung Chân nằm chen chúc một giường, bởi vì cô đang bị thất tình. Trước kia Thi Mạn cũng thường ngủ lại ở viện mồ côi, chuyện này thì chẳng có gì, nhưng cái về sau của câu nói kia thì làm cho Dung Chân khiếp sợ không thôi.

Thất tình?

Lúc trước không phải vẫn còn ngọt ngào, còn nói muốn đính hôn ư, sao giờ lại biến thành chia tay? Nghe xong lý do chia tay, Dung Chân không biết nên làm như thế nào, đành chỉ biết tận lực mà an ủi Thi Mạn.

Một người không biết yêu là gì, thậm chí nói chuyện về tình ái cũng không muốn cho dù làm trời long đất lở, một lòng hăm sâu xuống, bất quá việc này rất giống với những chuyện mà Thi Mạn sẽ làm, cá tính của cô ấy chính là như vậy, thẳng thắn, thật tình.

“Dung Chân, tớ có thể ở luôn lại viện mồ côi này được không?” Mặc dù ban ngày đi làm, nhưng tạm thời cô không muốn ban đêm lại về nhà kéo lại bị cha truy vấn.

Cha cô hy vọng rằng hai người dừng vì mới khắc khẩu một chút hoặc bất đồng ý kiến một tẹo mà đã nói muốn chia tay.

Nếu việc giữa cô và Hạ Nhĩ Bình chỉ đơn thuần là sự khắc khẩu của đôi tình nhân thì còn có thể dễ dàng giải quyết tốt đẹp. Vấn đề là, chuyện của bọn họ lúc này cũng không phải là cãi nhau, thì biết giải quyết thế nào? Đành phải tạm thời ra đi trước đã.

Nhưng cha vẫn muốn chuyện của cô và Hạ Nhĩ Bình nhanh nhanh trở lại tốt đẹp, cho nên ông mới có thể phiền lòng cho cô đến viện mồ côi, nhắm mắt làm ngơ, như thế cô cũng có thể suy nghĩ kỹ càng một chút.

“Cậu vẫn nghĩ tới chuyện ở lại đây?” Phương Dung Chân kinh ngạc.

“Không thể sao?”

“Đương nhiên có thể, viện trưởng nói, cậu muốn ở bao lâu đều được.” Chẳng qua là nhiều hơn một bộ bát đĩa, hơn nữa Thi Mạn buổi tối còn phụ đạo các em nhỏ học bài, giúp được không ít việc. “Chỉ là..... Tớ cảm thấy cậu cứ trốn tránh như vậy, liệu có được không?”

“Tớ không có trốn tránh, chỉ là có một việc còn nghĩ chưa được thông suốt.”

“Thi Mạn, tuy rằng tớ chưa từng gặp qua Hạ Nhĩ Bình, nhưng đó là dạng người cậu thích, nên tớ nghĩ anh ta nhất định rất xuất sắc. Cậu cũng nói anh ta có cá tính rất tự đại, phóng đảng, không phải sao? Người như vậy, tớ cảm thấy đó sẽ không phải là một kẻ âm hiểm đâu.”

Dung Chân đã công tác ở ngân hàng nhiều năm, mỗi ngày đều qua lại với nhiều khách hàng như vậy, các ngành các nghề, đủ loại kiểu người cô đều đã gặp qua, chính là cảm thấy Hạ Nhĩ Bình hẳn không phải người giỏi về tâm kế. Anh ta có thể thật sự bởi vì muốn kế thừa công ty mà quan hệ với Thi Mạn sao?

“Tớ cũng không biết.” Lí Thi Mạn có chút mờ mịt bất lực.

Thật ra ngay sau hôm sinh nhật của chị họ, một người bạn của Thi Mạn cũng tham gia bữa tiệc đó đã gọi điện cho cô, ngoài việc khen thích pháp (H: chính là mấy cú đá lộ hết “hàng” của chị ý à) của cô rất soái,

rất đẹp (H: soái có nghĩa là đẹp trai tuấn tú), cũng nói cho cô biết rằng cô đã hiểu lầm Hạ Nhĩ Bình, bởi vì Hạ Nhĩ Bình lúc ấy nói anh ta muốn, ngoại trừ Bảo Lai, Long Hoa, còn có Thi Mạn, anh ấy nói rằng mình thật sự rung động đối với cô.

Cái kẻ tự đại kia có thể thật sự ở trước mặt mọi người mà nói rằng mình yêu cô sao?

Tâm tình của cô thật phức tạp, cao hứng vì anh có lẽ thật sự thích mình, nhưng là về phương diện khác lại rất để ý việc anh nói rằng anh quan hệ với cô là do có mục đích, như vậy cô nên tin tưởng rằng anh thật lòng yêu cô sao?

Nhớ tới những lần cô nhắc chuyện đính hôn, trên mặt anh chẳng những không có một chút vui mừng nào, còn nói là quá nhanh, anh không phải là không thích cô như cô thích anh sao? Liệu có thể nào anh chỉ đang diễn cho cha anh xem, chờ khi anh chính thức ngồi vào vị trí chủ tịch rồi, sẽ lập tức vứt bỏ cô?

Cô gơ tay cào đầu, càng nghĩ tâm càng phiền, suy nghĩ càng loạn.

“Thi Mạn, tớ cảm thấy là một đôi yêu nhau khi xảy ra vấn đề xích mích, thì hẳn là đôi bên cần ngồi xuống nói chuyện cẩn thận, nghe ý của đối phương một chút, trừ phi là cậu không còn muốn yêu anh ấy nữa.” Chỉ là, cứ xem Thi Mạn mấy ngày nay giống như là không có hồn nữa, còn bạt hết cả đám cổ đại của viện mồ côi, thì cũng biết rằng cô vẫn rất yêu Hạ Nhĩ Bình.

Về mặt Lí Thi Mạn có chút dăm chiêu. Cô ấy còn đang phải nghĩ, xem nên quyết định làm như thế nào.

Nước Mỹ · New York

Ở văn phòng tại tầng cao nhất của tập đoàn Đế Nhĩ, Hạ Nhĩ Bình vừa cùng trợ lý George trở về từ khách sạn, về mặt hai người xem ra đều có chút mệt mỏi. (@Hàn Liễu: các bạn có thấy cái tên Đế Nhĩ quen không? Hắc hắc)

“Cuối cùng cũng giải quyết xong.” Hạ Nhĩ Bình đem hiệp ước vừa ký kết cùng thân vương Abi vút lên trên bàn. Mười ngày trước, anh phải bay tới Newyork để tự mình xử lý chuyện của thân vương Abi cùng con của ông ta.

Năm ấy, vừa mới học xong ở Mỹ, vốn chỉ xuất phát từ sự thích thú nhất thời, anh đã dùng tiền kiếm được từ cổ phiếu để đầu tư, mua một câu lạc bộ kinh doanh cao cấp sắp đóng cửa. Anh và bạn bè từng vào câu lạc bộ đó chơi, cảm thấy dù là thiết bị cùng dịch vụ phục vụ gì cũng đều là phi thường cao cấp nhất, vốn dĩ việc kinh doanh không có gì sai cả, sở dĩ nó chống đỡ không nổi, thuần túy là do khả năng kinh doanh của ông chủ có vấn đề.

Có lẽ anh thật sự có khả năng thiên phú trên phương diện kinh doanh buôn bán, nên chỉ cần hơi sửa lại sách lược kinh doanh, nâng ức tiêu chuẩn thành viên, nếu không phải kẻ siêu cấp giàu có thì không được tham gia, kết quả thật không thể tưởng được, nhóm đại phú hào cảm thấy rất thích thú. Cứ như vậy, câu lạc bộ cao cấp của anh từ một biến thành hai, sau đó thành mấy cái, cuối cùng anh thành lập tập đoàn Đế Nhĩ, đem nghiệp vụ mở rộng tới cả các quốc gia châu Âu.

Đến nay tập đoàn Đế Nhĩ có đến hơn hai mươi câu lạc bộ cao cấp cùng ba khách sạn. Quán bar N.T nổi tiếng ở Đài Loan cũng là sản nghiệp của Đế Nhĩ, tiêu chí phục vụ nhấn mạnh sự cao cấp cũng rất được hoan nghênh ở Đài Loan.

Năm kia anh bắt đầu chuyển sang đầu tư vào ngành công nghiệp gạch đá hóa chất, tuy rằng trước mắt chuyện được mất là ngang ngửa nhau (H: ý là khả năng thành công là 50-50, chưa nắm chắc được), nhưng trong tương lai chỉ cần giá dầu thế giới ổn định, thì lợi nhuận là vô cùng khả quan.

Năm đó khi đầu tư vào câu lạc bộ đầu tiên, bởi vì anh vẫn còn là sinh viên, nên khi đó anh giao phó cho trợ lý kiêm phát ngôn viên của mình là George đảm nhiệm vị trí chủ câu lạc bộ, còn anh lui về phía sau làm ông chủ đưa ra những quyết sách cuối cùng. Hai người hợp tác với nhau đến nay đã gần mười năm.

Kỳ thật mấy năm trước anh cũng đề nghị George có thể tự mở công ty rồi đứng ra làm ông chủ, dù sao anh ta hàng năm đã lĩnh không ít tiền lãi, coi như đã thuộc vào hàng trùm phú hào, hơn nữa đã trải qua nhiều kinh nghiệm phong phú, nhưng George đã trả lời một cách thần kỳ rằng anh ta không thích làm ông chủ, chỉ cần đi theo Nhĩ Bình kiếm tiền là đủ rồi.

Thân vương Abi hy vọng có được một lượng lớn cổ phần công ty gạch đá hoá chất của anh, nên cố tình ở phía sau cho con của ông ta bị thương tại câu lạc bộ. Hai sự kiện trùng hợp thật sự làm cho người ta không thể không hoài nghi là có quan hệ, dù sao thân vương Abi năm trước cũng đã từng gửi thiệp mời tới anh, nhưng anh đã cho George thay mình cự tuyệt, bởi vì anh không muốn bị bại lộ thân phận.

Nếu thân vương Abi trở thành cổ đông lớn nhất, như vậy nguồn cung dầu thô sẽ không hề thiếu, điều này đối với sự phát triển lâu dài của công ty là cái lợi lớn nhất. Vấn đề là thân vương Abi là lão hồ li, ông ta muốn mua được trên 30% cổ quyền công ty với giá thấp, anh lại không thể chấp nhận điều kiện hợp tác của ông ta, cho nên hai bên mãi giằng co.

Cứ như vậy, mười ngày trôi qua, sau nhiều lần họp thảo luận, cuối cùng song phương cũng có chung quan điểm. Anh chấp nhận hoan nghênh thân vương Abi đầu tư, để ông ta có thể có được 20% cổ quyền, trong tương lai, khi công ty đã đứng vững trên thị trường thì ông ta có thể có được 35% cổ quyền.

“Hôm nay cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.” George nói xong, “Đúng rồi, chủ tịch, ngài hôm nay không có gọi điện thoại sao?” Mười ngày nay, ông chủ hề rảnh là gọi điện thoại, chỉ là hình như chẳng có lần nào là thông máy, sau này anh ta mới biết là hình như ông chủ bị cô gái mình thích hiểu lầm.

“Không cần gọi, bởi vì ngày mai tôi sẽ trở về Đài Loan.” Anh đến nước Mỹ đã mười ngày, cũng là mười ngày gọi điện thoại, nhưng Lí Thi Mạn vẫn cứ tắt máy.

Nhớ tới chuyện xảy ra ở bữa tiệc sinh nhật của Lục Khả Nhân đêm đó, cho tới bây giờ, anh vẫn còn tức giận, mà cô lại dám tắt máy, không tiếp điện thoại của anh, khiến cho cơn tức giận trong lòng anh không có một ngày nào biến mất.

Vì sao cô lại cho rằng anh tiếp cận cô là do có mục đích, thậm chí cho rằng anh không yêu cô? Cho dù nghe xong lời đồn đại, nhưng bọn họ có thể nói là gần như mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, cô hẳn phải biết anh thích cô nhiều như thế nào mới đúng, chẳng lẽ lần này cô không có tí tinh thần nào, là vì nguyên nhân kia sao?

Bởi vì không biết mà đoán lung tung, lại càng làm cho anh nóng nảy thấp thỏm. Chỉ sợ còn chưa thấy được cô thì tâm tình anh đều sẽ như thế này, lại còn thêm thân vương Abi cứ cố tình trì hoãn chuyện ký ước lâu như vậy nữa.

Ngẫm lại đêm đó cô ấy cũng thật hung hăng, đá anh tới mấy phát, phát nào cũng như muốn lấy mạng anh, hoàn toàn không lưu tình, làm cho anh phải thở hổn hển. Nhưng ngay lúc đó, cô cũng thật sự là cực kỳ xinh đẹp, dữ dội hoang dã mà sáng ngời mỹ lệ, tươi tắn tràn đầy sức sống. Anh vừa giận cô, nhưng lại vừa nhìn không được mà bị cô hấp dẫn sâu sắc, chỉ hận không thể ngay lúc ấy chụp lấy cô rồi hung hăng mà hôn.

Con thú nhỏ xinh đẹp hoang dã của anh (@Hàn Liễu: nói thật, mình muốn để nguyên cụm “tiểu dã thú” ở đây lắm><) hết=“” lần=“” này=“” đến=“” lần=“” khác=“” lại=“” càng=“” khiến=“” anh=“” thêm=“” say=“”>

“Nói thật, tôi rất muốn nhìn xem cô gái nào lại có thể làm cho chủ tịch thích như vậy, ngay cả khi đang làm việc cũng cố bớt chút thời gian để gọi điện cho cô ấy.” Trong đó còn có vài lần ngài chủ tịch đang họp cũng trở nên thất thần nữa. “Cô ấy sẽ cùng ngài tới nước Mỹ sao?”

Đối mặt với vấn đề mà George hỏi, Hạ Nhĩ Bình không có trả lời.

Cô ấy sẽ cùng anh đến Mỹ sao? Anh không biết.

Bỏ lại cố hương thân quen cùng những tình cảm chân thành của người nhà để đến nước Mỹ sống hết đời, thật ra là một chuyện rất khó chịu. Chuyện này không giống như trước kia đến nước Mỹ du học, bởi về sau bọn họ có lẽ sẽ vĩnh viễn định cư ở nước Mỹ. Chỉ có điều nếu tình cờ lại quay về Đài Loan, cô ấy hẳn sẽ khó kiềm chế được nỗi lưu luyến người nhà và hết thảy mọi thứ ở quê hương

Thi Mạn tuy rằng có cá tính đơn thuần, nhưng lại rất thông minh. Có lẽ cô đã nhận thấy được có những điều anh còn đang che giấu, thậm chí khi cô nhắc tới chuyện đính hôn, anh đều không muốn nói đến, bởi vậy mới ý nghĩ cho rằng anh không hề thương cô. Chính tâm tư do dự của anh đã ảnh hưởng tới Thi Mạn.

Xem ra, đã đến lúc anh nên cùng cô nói chuyện thật rõ ràng.

Tuy rằng anh muốn ngay lập tức đi tìm Lí Thi Mạn, đem mọi chuyện ra nói rõ ràng, nhưng lúc Hạ Nhĩ Bình vừa trở lại Đài Loan, liền nghe tin cha anh lúc chiều bị ngã, hiện tại đang nằm trong bệnh viện, nên anh vừa buông hành lý xuống đã vội lái xe đi thẳng tới bệnh viện thăm cha.

Hơn tám giờ tối, anh bước vào phòng bệnh tư nhân, chỉ thấy có vị quản lý trong đó. Người quản lý nói hai vị phu nhân vừa mới rời đi, còn cô ấy cũng sẽ ra ngoài trước đứng chờ, nếu có việc anh có thể gọi cô vào.

Hạ Chính Đức nghe thấy tiếng quản lý nói chuyện cùng với ai đó, ông còn chưa ngủ hẳn nên liền mở mắt, thấy được người con thứ đang ở đây.

“Nhĩ Bình, con đã về rồi.” Ông ngồi dậy.

Hạ Nhĩ Bình định đi qua. “Cha, cha thế nào rồi?”

“Cha không sao, chiều này là bị Đạt Bình làm tức giận đến nhất thời không thở nổi, hiện tại cũng không có việc gì.” Hạ Chính Đức xoa xoa ngực. Đạt Bình chỉ biết hành động theo cảm tình đã bội ước với khách hàng, lại còn chối rằng mình hủy bỏ hợp đồng là do lúc ấy hợp đồng đã hoàn thành xong cả rồi.

Khó trách được cha lại tức đến mức phải nằm viện. Chuyện cậu Tứ gây họa, anh đã biết được qua thư ký lúc còn ở bên kia, quả thật là làm cho người ta rất tức giận.

“Đúng rồi, sao con lại có thể cứ đột nhiên chạy tới nước Mỹ nhiều lần như vậy chứ?”

“Không có gì.”

“Còn nữa, cha nghe nói rằng con và Thi Mạn chia tay, chuyện này là như thế nào? Là thật sao?” Con đi nước Mỹ, ông cũng không có biện pháp tìm anh để chứng thực chuyện này.

Hạ Nhĩ Bình trầm mặt xuống. “Chia tay?”

“Là chính Thi Mạn cho bác Lí, nói rằng cô ấy muốn chia tay với con, không còn giữ mối quan hệ gì nữa.” Ông cũng là do nghe thấy ông Lí bên kia nói.

Cái người con gái này, anh phải bắt đến, để rồi xem anh sẽ xử phạt cô như thế nào. “Con và Thi Mạn không hề chia tay.”

“Như vậy là tốt rồi. Con biết không, làm người thừa kế tập đoàn thì người vợ của con phải xuất thân từ danh môn mới tốt. Con làm như vậy là rất đúng. Kẻ làm chuyện đại sự phải biết suy xét đúng mực, trăm ngàn lần đừng giống như Tuấn Bình, tùy tiện tìm một đứa con gái về, chưa gì đã đòi kết hôn.”

Lời nói của cha khiến Hạ Nhĩ Bình khẽ sững lại. Cha anh nghĩ rằng anh vì phải làm người thừa kế nên mới đi yêu Thi Mạn sao? Ngay cả cha cũng có ý nghĩ đó thì khó trách được cô ấy cũng nghĩ như thế.

Nhưng anh thật sự là không phải như vậy.

“Cha, con không phải vì muốn là người thừa kế tập đoàn gì đó nên mới có quan hệ với Thi Mạn.” Mà là anh hoàn toàn bị con thú hoang nhỏ xinh đẹp kia mê hoặc.

Hạ Chính Đức cũng không để ý tới cách nói của người con thứ. “Dù sao cha cũng muốn con cứ như vậy, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế mới có tư cách làm người nối nghiệp của Hạ Chính Đức này.”

Hạ Nhĩ Bình hiểu rất rõ rằng cha anh không thềm để lời giải thích của anh vào tai, vẫn cho rằng anh yêu Thi Mạn là có mục đích. Điều cha anh muốn chính là quyền tối thượng của người cha, chứ nếu không cũng sẽ không cãi nhau với Tuấn Bình, cha con bất hoà tới mức muốn đoạn tuyệt quan hệ.

“Cha, con không thích hợp làm người nối nghiệp của cha đâu.”

“Vì sao?” Hạ Chính Đức kinh ngạc, “Chẳng lẽ con cũng như Tuấn Bình, có bạn gái khác nên mới chia tay với Thi Mạn sao?” Bằng không vì sao lại nói rằng mình không thích hợp làm người nối nghiệp?

Xem ra muốn thay đổi quan niệm của cha anh là rất khó, bởi nó đã trở thành thâm căn cố đế.

“Nhĩ Bình, cha vừa mới khen con hiểu biết đại thể, như thế nào mà bây giờ con lại đi học Tuấn Bình như thế chứ!” Hạ Chính Đức nghĩ rằng người con thứ hai này cũng giống như người con cả, yêu phải người con

gái không có gia thế mất rồi. “Nếu con có người yêu khác, thì cũng đừng ngại mà cưới về làm vợ bé, dù sao con vẫn phải cưới Thi Mạn.” (H: xin ông, thời đại nào rồi??)

Đầu tiên là dấu cho gia thế anh có tốt thế nào đi nữa, thì nếu anh mở miệng nói muốn cưới tiểu dã thú xinh đẹp kia về làm vợ lẽ, thì khẳng định là ngay lập tức sẽ bị cô ấy cắn ỉnh đầy thương tích.

Anh đại khái có thể hiểu được cảm nhận của Tuấn Bình rồi. Đó là không thể nào làm cho người con gái mình yêu phải chịu bất công được, và có lẽ anh và cái tên Tuấn Bình kia cũng có ý nghĩ giống nhau, rằng suốt đời này bên mình sẽ chỉ có một người con gái mình thích mà thôi, chứ nhất định sẽ không có thêm vợ bé gì nữa.

“Cha, con sẽ đi Mỹ.”

“Cái gì?”

“Con thực sự muốn cuộc sống ở Mỹ. Từ khi con còn đi du học, con đã nghĩ về sau sẽ tới Mỹ sống.”

“Nước Mỹ có cái gì tốt chứ?” Hạ Chính Đức bỗng nhiên nhớ tới việc người con thứ này cứ đột nhiên lại chạy tới nước Mỹ. “Con lần này đi Mỹ là vì đã tính tới cuộc sống về sau ở đó, nên tới bên ấy sắp xếp các thứ sao? Vậy còn công việc của con thì sao? Con muốn vứt bỏ hết tất cả ở bên này, kể cả công ty sao?” Năm đó vì muốn tương lai các con được ra nước ngoài học tập, nên mấy người vợ của ông đều sang Mỹ dưỡng thai, sau đó những đứa trẻ sinh ra đều được cấp thẻ xanh.

“Ở nước Mỹ bên kia con đã có công việc rồi.”

“Là cái dạng công việc gì? Chẳng lẽ so với làm ở tập đoàn Bảo Lai nó còn tốt hơn sao?” Hạ Chính Đức không ngờ rằng người con thứ lại không muốn làm người nối nghiệp của ông, khiến ông kinh ngạc mãi không thôi.

“Đó là những chuyện mà bản thân con muốn làm.” Còn về vấn đề có tốt hay không tốt, thì đó chỉ là chuyện thứ yếu mà thôi (H: đoạn này mình rất ngưỡng mộ anh Nhĩ Bình, dám nghĩ dám làm, dám sống vì lý tưởng của mình, tiền tài vật chất đối với anh cũng không là gì cả)

Hạ Chính Đức nhìn người con thứ. So với Tuấn Bình trầm ổn tự tin, thì Nhĩ Bình tự tin giống như hơn ở chỗ can đảm cùng bá đạo. Từ nhỏ người con thứ hai này cũng chưa từng làm cho người khác phải lo lắng vì mình, bởi vì nó luôn biết chính mình đang làm cái gì, muốn làm cái gì. Ngay từ rất sớm trước kia ông đã biết bản thân mình cũng không có khả năng không quản nổi nó.

Hiện tại nhìn thái độ của Nhĩ Bình, giống như chỉ chờ hiệu lệnh sẵn sàng, đã muốn chuẩn bị xông ra bên ngoài. Ông nhìn ra được rằng anh thật sự không hề muốn tiếp nhận vị trí của ông. Tại sao trước đây ông không hề chú ý rằng con mình có ý nghĩ như vậy nhỉ?

“Cha, gọi Tuấn Bình trở về đi.”

“Làm sao có thể được!” Hạ Chính Đức kêu lên. “Hơn nữa, gọi nó trở về, thì cái thằng ấy sẽ trở về sao?”

“Nhưng cha hẳn là rất rõ ràng, anh ta quả thực thích hợp, hơn nữa có năng lực tiếp quản tập đoàn Bảo Lai.”

Ông không trả lời, xem ra là cũng có chung ý kiến với những gì người con thứ vừa nói. Nhưng ông làm sao có thể hạ cái mặt già nua này xuống mà đi gọi chính người con đã bị mình đuổi đi kia trở về đây?

Hạ Nhĩ Bình nhìn người cha vẫn đang trưng ra vẻ mặt cứng rắn kia. Có lẽ, anh nên đi tìm anh ta, thế này xem như anh thể hiện chút lòng hiếu thảo với cha anh vậy.

Ngồi trên ghế ở trong phòng, Hạ Tuấn Bình có chút dăm chiêu nghĩ tới việc lúc ban ngày Hạ Nhĩ Bình đã tìm đến mình. Anh nghĩ đến mức nhập thần, ngay cả khi Vu Tâm Lăng vợ anh mở cửa định vào phòng, anh cũng không hề phát hiện.

Lúc trước Đạt Bình cũng từng tìm đến anh, hy vọng anh có thể về công ty giúp cậu ta xử lý một sự tình, nhưng anh không đáp ứng, bởi vì anh đã muốn rời bỏ công ty, vừa lòng với cuộc sống “trạch nam” bây giờ (H: trạch nam, nghĩa là chàng trai chỉ ru rú ở nhà, không ra ngoài kiếm việc làm hả? =)) khái niệm này mới à nha)

Kết quả, anh không ngờ là cái tên Hạ Nhĩ Bình kia hôm nay lại tự mình tới nhà tìm anh, muốn anh quay trở lại công ty khắc phục hậu quả.

Giải quyết mấy cái loại chuyện này, Nhĩ Bình hoàn toàn có thể xử lý, bởi năng lực của cái tên gia hỏa này có lẽ còn trên cả anh. Lần trước khi Đạt Bình tìm đến, anh cũng nghe ra được rằng, Nhĩ Bình tựa hồ là cố ý không xử lý mọi chuyện. Anh còn nhớ rõ là cậu Tứ rất tức giận nói rằng Nhĩ Bình chỉ lạnh lùng đứng nhìn, ý định muốn cậu ta phải gặp khó khăn, muốn xem công ty đóng cửa.

Tên kia tuyệt đối sẽ không là muốn công việc quan trọng tư đóng cửa, nhớ tới người yên ổn như thường lui tới lãnh liệt về mặt, nói hẳn không có rảnh xử lý, bởi vì hẳn muốn đi trao đổi chỉ đào tẩu tiểu dã thú, hẳn biết, Nhĩ Bình là chế tạo cơ hội làm cho hẳn hồi công ty.

Chẳng lẽ là cậu ta.....

“Anh Tuấn, làm sao vậy, anh đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Hạ Tuấn Bình hơi giật mình nhìn người vợ đang đứng ở trước mặt. Cô quay vào phòng từ lúc nào vậy?

Vu Tâm Lăng tắm xong về phòng đã được một lúc lâu, ngay cả nhũ dịch cũng đều đã lau kỹ rồi (H: nhũ – ngực, dịch – chất lỏng. @Hàn Liễu: Amen, đây là tác giả viết thế, ta k hiểu, ta k chịu trách nhiệm!), nhưng anh chồng yêu lại giống như là không hề phát hiện ra cô bước vào, bởi vậy cô mới lại gần anh hỏi. “Anh có tâm sự gì sao?”

“Không có chuyện gì, anh chỉ đang nghĩ mấy chuyện này nọ thôi.” Anh lười kéo vợ ngồi xuống bên mình. Cô vừa tắm xong, người thật là thơm quá.

Cô không tin là không có việc gì xảy ra. Vừa rồi trên mặt chồng cô có vẻ rất ngưng trọng (H: ngưng trọng – suy nghĩ chăm chú về vấn đề gì đó). Cô liền hỏi: “Anh Tuấn, anh đang nghĩ không muốn quay về tiếp quản công ty nhà mình, chỉ tại bọn em đều cho rằng anh nên trở về, cho nên anh mới chịu đáp ứng phải quay về có đúng không?”

Lúc tối, Tuấn Bình lúc ăn cơm có nói rằng Nhĩ Bình tìm đến mình, muốn gọi anh quay lại công ty, anh muốn biết ý kiến của mọi người. Mẹ và bà của cô đều cảm thấy là khi công ty gặp vấn đề, anh hẳn là nên quay về giúp xử lý. Cả cô cũng bỏ phiếu tán thành, bởi vì cô biết rõ chồng mình thích công việc cũ ở công ty đến chừng nào.

“Không phải. Nói thực ra, anh cũng có chút lo lắng cho công ty.” Mấy năm nay anh đã bỏ ra cho công ty bao nhiêu tâm huyết. Nhìn người vợ đang vì mình mà lo lắng, anh cúi xuống hôn cô một chút.

“Là như vậy sao?” Vu Tâm Lăng nhìn chồng gật đầu với mình. “Kỳ thật lúc nghe được rằng Nhĩ Bình hôm nay tới tìm anh, em thật sự bị dọa cho nhảy dựng lên. Em tưởng rằng hai người có cảm tình không tốt lắm.”

Lần trước cô cùng chồng đi tới quán bar T, đã gặp qua Nhĩ Bình vài lần, đều cảm thấy rằng tình cảm anh em của bọn họ không được tốt lắm, ngay cả nói chuyện cũng đều đối chọi nhau gay gắt.

Hạ Tuấn Bình cười thừa nhận, “Anh và cái tên kia quả thật là tình cảm không được tốt.”

“Vậy vì sao cậu ta lại tìm anh quay lại công ty?” Cô thật sự là không hiểu nổi điểm này.

Từ khi Tuấn Bình vẫn còn là bạn trai cô, cô đã từng nghe anh nói qua rằng cha anh sẽ chọn một trong hai người, anh và cậu em trai cùng cha khác mẹ Hạ Nhĩ Bình, làm người nối nghiệp của ông. Nếu như chồng cô ra đi, vậy không phải là Nhĩ Bình cũng vừa vận thừa kế vị trí của cha luôn sao, vì sao lại còn muốn đến tìm chồng của cô?

Nhìn đôi mắt mở tròn xoe của vợ cùng dáng vẻ nghĩ ngợi trên khuôn mặt, Hạ Tuấn Bình khẽ nhéo đôi má đáng yêu của cô. Anh đang rất hoài nghi, có lẽ mình cho đến lúc già vẫn cứ thích véo véo mặt cô đấy, bởi vì rất là đáng yêu mà.

“Em cảm thấy Nhĩ Bình vì sao lại tìm anh quay về công ty?”

“Em không biết.” Vu Tâm Lăng lắc đầu. “Vì sao?”

“Nói thật, anh cũng không biết.”

“Cái gì chứ! Anh nhất định biết, chỉ là không muốn nói, đúng không?” Cô cho rằng anh chồng mình nhất định là biết điều gì đó, mà cô thì thật sự muốn biết có tin tức gì hay không. “Anh mau nói ra nghe coi.” (H: khổ, máu bà tám đang sôi sục)

Hạ Tuấn Bình không phải là không muốn nói, mà là không biết nói từ đâu. Có rất nhiều chuyện không thể nói được hiểu được. Cho dù bây giờ anh có nói, anh cũng biết cô vợ có chỉ số thông minh không được cao lắm của mình có nghe cũng không hiểu được. Dù sao tình cảm giữa anh và Nhĩ Bình cũng rất vi diệu (H: vi diệu – kỳ lạ, khó nói thành lời). Nói rằng tình cảm hai người là tốt thì mọi người nhất định không tin, nhưng tuyệt đối là không thể nào là không tốt.

“Anh mau mau nói đi.”

“Được, vậy anh nói. Em biết không, Nhĩ Bình hiện tại đang yêu Lí Thi Mạn.”

“Thật vậy chẳng?” Không hề phát hiện ra anh chồng đang nói lảng sang chuyện khác, Vu Tâm Lăng vẻ mặt kinh ngạc.

Cô đã gặp qua Nhĩ Bình nhiều lần. Ấn tượng mà anh ta để lại là bộ dạng đẹp trai, nói chuyện thẳng thắn bộc trực. Mà tiểu thư Lí Thi Mạn cô cũng gặp qua một lần, ngoại hình rất được, rất cá tính. Bọn họ hai người đang yêu nhau? Chỉ mới tưởng tượng hình ảnh hai người đứng chung ở một chỗ, cô đã cảm thấy bọn họ thật xứng đôi.

“Là chính miệng Nhĩ Bình nói.”

“Em cảm thấy hai người bọn họ thật sự rất xứng đôi, thật là người ta hâm mộ quá.”

Nhìn cái điệu bộ hâm mộ của cô ấy kìa, “Chúng ta đây thì lại không xứng đôi?”

Vu Tâm Lăng nhìn nhìn anh chồng, không trả lời.

“Làm sao đột nhiên lại không nói lời nào?” Chẳng lẽ cô cảm thấy bọn họ không xứng đôi sao? Nếu cô mà dám nói như vậy, thì được lắm, tối nay cô không cần ngủ.

Nói thực, Vu Tâm Lăng rất muốn gật đầu. Cô và chồng thật ra là không xứng đôi với nhau. Dù là gia thế hay bề ngoài, bọn họ dù thế nào cũng là không xứng. Cô còn cảm thấy ban khoản không hiểu vì sao anh lại yêu thương cô nữa.

Nhưng nhìn thấy đáy mắt anh chồng có một vạt tia u lệ, cô biết chồng đang tức giận, hơn nữa thái độ trên mặt anh nói cho cô biết rằng, nếu như cô đáp sai, thì cái mặt cô sẽ bị trừng trị biến thành đầu heo to.

Bọn họ đã ở cùng nhau đến mười năm, chỉ cần một ánh mắt, một cái biểu tình, cũng biết đối phương đang suy nghĩ cái gì.

“Em đột nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc, lên giường đi ngủ đây.” Lòng bàn chân như được bôi dầu, Vu Tâm Lăng chạy thật mau.

“Em còn chưa có trả lời đâu.” Hạ Tuấn Bình đuổi ngay theo.

Trong phòng đầu tiên là một trận âm thanh vui đùa ầm ĩ, sau là âm thanh triền miên thở hắt ra.

8. Chương 8

Tan tầm, Lí Thi Mạn lái xe quay trở lại viện mồ côi. Ra khỏi xe, thấy bọn trẻ trong viện nói rằng cô có khách tới thăm.

Có khách?

Còn đang suy nghĩ xem là ai tới tìm mình, cô liền thấy Hạ Nhĩ Bình đang đi về phía này. Sau nhiều ngày không thấy, người này tóc có vẻ đã dài hơn một chút, hình tượng phóng đảng có điểm bùng nổ, thoạt nhìn đã thấy gợi cảm chết người, làm cho lòng cô kinh hoàng.

Cô còn suy nghĩ cái gì? Tóc người ta dài như thế nào cũng đâu có quan hệ gì với cô. Bọn họ đã chia tay rồi.

“Hạ Nhĩ Bình, anh làm sao có thể ở trong này?”

“Đương nhiên là tới tìm em, còn nữa, anh vừa mới quyên góp một chút tiền.”

“Anh làm sao có thể biết tôi ở trong này, cha tôi nói với anh sao?”

“Mọi chuyện của em anh đều biết, không cần bác Lí nói.” Hạ Nhĩ Bình nhếch miệng cười. Nhiều ngày không gặp, tiểu dã thú xinh đẹp của anh thoát nhìn tinh thần cũng không tệ.

“Anh còn tìm tôi làm cái gì, tôi đã quyết định chia tay với anh.”

“Anh không đồng ý?”

“Cái gì?” Anh ta quả quyết cự tuyệt, làm cho Lí Thi Mạn cảm thấy buồn cười. “Mặc kệ anh có đáp ứng hay không, tôi đều quyết định chia tay.” Một ngày nay, cô vẫn không nghĩ ra nên quyết định như thế nào, bởi vì nghĩ đến là đầu rất đau, nên dứt khoát không nghĩ nữa.

“Anh cũng không quan tâm em ra quyết định gì, anh cũng không muốn chia tay.”

“Anh”

“Kìa cô giáo Mạn, bây giờ cô đang cãi nhau với bạn trai sao?” Trong đám trẻ đang đứng vây quanh để xem trò, có đứa đột nhiên mở miệng hỏi.

Lí Thi Mạn xấu hổ cười cười. “Không phải, chúng ta không phải là cãi nhau, hơn nữa, chú này cũng không còn là bạn trai cô.” Cô đặc biệt cao giọng nhấn vào hai chữ “không còn”.

“Anh rốt cuộc có còn là bạn trai em hay không, anh nghĩ chúng ta nên đổi địa điểm để thảo luận vấn đề này thì hơn.” Dù sao nếu như lại động tác bạo lực gì xuất hiện, dọa sợ mấy đứa nhỏ này thì cũng không tốt.

Nhìn thấy Hạ Nhĩ Bình đang hướng về phía mình, Lí Thi Mạn lù lù về sau. “Anh đừng lại đây, anh đã quên chuyện đêm đó sao? Anh còn qua đây nữa, thì đừng trách tôi đây đối xử không khách khí.”

“Nhắc đến chuyện đêm đó, là anh giúp em kiếm giày cao gót về nhà nha.”

Mặt cô nóng lên. “Ai... ai cho người làm cái chuyện này.”

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút đã.”

“Không có gì hay ho để nói cả.”

“Mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta về nhà trọ của anh trước đã, ngồi xuống nói chuyện cẩn thận, nhưng nếu em muốn ở trên giường nói chuyện, anh cũng không phản đối.” Hạ Nhĩ Bình nhìn Thi Mạn cười ái muội, mười ngày không thấy, anh thật sự rất nhớ cô.

Cái điều ám chỉ trong lời nói này làm cho Lí Thi Mạn vừa tức vừa thẹn. Grừ, anh ta làm sao có thể ở trước mặt mấy đứa nhỏ mà nói cái loại chuyện hạ lưu này! Còn chưa kịp mắng chửi người ta, cô chợt nghe bọn trẻ ở một bên hô –

“A, cô Thi Mạn đỏ mặt.”

“Đúng nha, cô giáo mặt đỏ.”

Năm, sáu đứa nhóc đều nhìn về phía cô giáo Thi Mạn, mọi người đều nở nụ cười.

Lí Thi Mạn xấu hổ đến cực điểm, hai gò má hồng rực, chỉ thấy ai kia giờ ngón trỏ đặt trên môi, cười cười nói:

“Hừ, các em không cần cười nữa, các em xem, cô Thi Mạn mặt càng đỏ hơn kia.”

Anh ta nói chưa dứt lời, tiếng cười của bọn trẻ đã càng lớn hơn.

“Cô giáo Thi Mạn mặt thật sự rất hồng, ha ha a.”

“Đúng vậy, cô giáo thẹn thùng đó.”

Cái gã chết tiệt, tôi sẽ không tha cho anh! Lí Thi Mạn tức đỏ mặt nhằm thẳng phía trước. Hôm nay cô mặc quần, là cực kỳ tiện lợi, liền một cước nhằm hướng cái mặt cười đến phát chán mà lại rất mê người kia, thật sự muốn đá cho bở tức.

Hạ Nhĩ Bình cười tiếp chiêu, thân thể cao lớn động tác gọn gàng né tránh, vừa né tránh, đồng thời cầm lấy tay cô, phản công đem cô ôm vào trong lòng.

“Hà Nhĩ Bình, anh mau mau buông ra, mọi người đều đang nhìn.” Thấy bọn trẻ đứa nào đứa này vẻ mặt then thùng nhìn anh đang ôm cô, mắt cô càng thêm đỏ bừng.

“Như vậy tiện thể dạy cho bọn trẻ biết cái gì được gọi là tương thân tương ái.” Anh ôm chặt lấy cái người đang giãy dụa này, cúi xuống bên tai cô nói nhỏ, “Nếu em lại lộn xộn, anh liền ngay tại chỗ này hôn em.”

Lời anh nói làm ặt Lí Thi Mạn càng thêm nóng hồng, mặc dù rất tức giận, chỉ muốn đá bẹp cái tên háo sắc ở phía sau, nhưng cô chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên, bởi vì cô hiểu rõ rằng cái gã sẽ thật sự làm như vậy. Cô không muốn mình mất mặt thêm nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ỹ, Phương Dung Chân từ văn phòng chạy ra, liền thấy Hạ Nhi Bình đang ôm lấy Lí Thi Mạn. Cái dáng ôm của hai người bọn họ, nếu Thi Mạn không có vẻ mặt giống như muốn ăn thịt người, sau đó lại mở hai tay ra, thì quả thực đã đúng như là cái ôm lãng mạn kinh điển của Jack và Rose rồi. (H: trong phim Titanic ý >”<)

“Cô Phương, Thi Mạn đã trở lại, chuyện giữa tôi và cô cũng đã xong rồi, thôi hẹn gặp lại nhé.” Hạ Nhĩ Bình ôm lấy con thú hoang nhỏ đang liềm mình giãy giụa đi về phía xe của anh. Anh phải về dạy dỗ một phen mới được, nếu không thì cứ nhốt lại ba ngày ba đêm, hẳn là Thi Mạn sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Ai muốn đi theo anh? Hạ Nhĩ Bình, anh mau buông tôi xuống.” Lí Thi Mạn hô, giẫy trợt xuống, quay mặt về hướng cô bạn tốt để xin giúp đỡ. “Dung Chân, mau tới cứu tôi!” Cô bạn tốt này cho đến lúc đi học đại học vẫn tập luyện Taekwondo mà.

“Này.....” Dung Chân muốn nói nhưng lại thôi, cười trừ. “Vừa rồi anh Hạ đây đã quyên cả một năm tiền học phí cho bọn trẻ, cho nên.....”

“Phương Dung Chân!” Lí Thi Man tức chết mất thôi. Đúng là cái đồ thấy tiền thì quên cả tên bạn bè!

Dung Chân thiếu chút nữa thì cho tay lên che tay. “Ai nha, Thi Mạn, cậu hãy cùng ngài Hạ đi nói chuyện vui vẻ nhá.”

Nhìn Thi Mạn bị Hạ Nhĩ Bình ôm vào trong xe như ôm một con thú nhỏ, Dung Chân cũng không quên chào tạm biệt bọn họ một tiếng, bọn trẻ ở một bên cũng giơ tay hươu hươu chào.

Hy vọng là sẽ không có việc gì! Phương Dung nghĩ như vậy.

Tuy rằng Thi Mạn ngoài miệng không nói ra, nhưng theo như Phương Dung Chân thấy thì, kỳ thật trong thâm tâm, Thi Mạn đang vô cùng khổ sở. Vừa rồi tiếp chuyện Hạ Nhĩ Bình, cô đã đại khái biết được tại sao Thi Mạn lại thích anh ta như vậy. Người đàn ông này phát ra vẻ tự tin cùng khí phách, ngoài ra cũng không thể bỏ qua sự tính cách mãnh liệt của anh ấy, hơn nữa với cái gương mặt đẹp trai như thế kia, chỉ sợ là không có cô gái nào có thể chống lại được sức hấp dẫn của anh.

Mặt khác, qua ý nghĩa trong lời anh nói, cô cảm giác được rằng anh thật lòng thích Thi Mạn. Ngẫm lại thì có ai ở trước mặt đối thủ của mình, bị bạn gái quăng giày cao gót vào người rồi bị mọi người giễu cợt, xong rồi vẫn còn tìm đến cô ấy chứ? Mà cũng chỉ có anh ta mới có thể chế phục được Thi Mạn, bởi vậy nên cô không nhúng tay vào, cho hai người bon ho tự nhiên nói chuyện.

Đương nhiên, việc quyên tiền cũng là một nguyên nhân nhỏ. (H: thiết là nhỏ không?)

Chẳng qua là lần sau mà Thi Mạn đến, cô nếu có thể trốn thật xa thì sẽ nhất định trốn đi thật xa, cho nó an toàn.

Hai người về tới nhà trọ của Hạ Nhĩ Bình, Lí Thi Mạn đi thẳng vào trong phòng, cầm lấy túi du lịch nhỏ cô để ở đây hồi trước, bắt đầu tự mình thu dọn đồ đạc.

Cô không muốn cùng anh nói chuyện, bởi vì cô không biết phải nói chuyện gì với anh.

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh thật sự có một chút thích cô, dù sao hơn hai tháng nay bọn họ ở chung cũng thật sự vui vẻ, hơn nữa, lúc ở trên giường cũng thực hợp.

Thế nhưng, đêm hôm đó anh cũng đã tự thừa nhận rằng anh tiếp cận cô là do có mục đích. Cho tới bây giờ, ngực cô vẫn còn âm ỉ đau, nội tâm khó chịu bởi nghi ngờ việc anh thích mình, không biết trong đó có bao nhiêu là thật, hay thuần túy chỉ là do sự khoái lạc của thân thể mà thôi?

Cô hiểu rằng, cho dù bây giờ anh có nói thích cô thì trong lòng cô vẫn sẽ nghi ngờ. Chẳng lẽ cô muốn cả đời này đều như vậy, mỗi ngày đều nghi ngờ anh có thật sự thích mình hay không sao? Như vậy sẽ có một ngày cô phát điên lên mất.

Cô không muốn đến cuối cùng cô và anh lại biến thành kẻ thù của nhau, hay thậm chí là cô sẽ hận anh, điều này đối với cô bây giờ càng khó khăn hơn. Nếu như giờ đây cô ra đi, thì có lẽ sau này bọn họ vẫn có thể làm bạn của nhau.

Lí Thi Mạn thu thập quần áo của mình. Rốt cuộc là từ khi nào thì cô lại cảm nhiều đồ này nọ tới đây như thế chứ? Cô phát hiện Hạ Nhĩ Bình đang dựa mình vào cửa phòng, vẻ mặt như thể đang xem kịch vui, nhưng anh ta chỉ nhìn thôi chứ cũng không nói gì.

Cô thật sự không biết anh đang suy nghĩ cái gì nữa. Không phải anh nói muốn cùng cô nói chuyện sao? Làm sao giờ lại không hề hé răng? Ít nhất thì nhìn thấy cô thu thập hành lý, anh cũng phải mở miệng giữ cô lại một chút chứ, chẳng lẽ anh tuyệt đối không nghĩ tới việc muốn cô ở lại? Nhưng mà vừa rồi ở viện mồ côi, không phải là anh còn lớn tiếng nói rằng tuyệt đối sẽ không chia tay với cô sao?

Đoán không ra Hạ Nhĩ Bình đang suy nghĩ cái gì, làm cho Lí Thi Mạn trong lòng nóng nảy, trừng mắt liếc anh một cái, rồi tiếp tục sửa sang lại hành lý.

Cô không biết bản thân mình tức cái gì nữa. Dù sao thì mặc kệ anh nói cái gì, cô đều sẽ quyết định chia tay, cho dù anh có giữ lại, cô cũng sẽ cự tuyệt. Nhưng anh lại không nói lời nào, khiến cho cô cảm thấy tức giận.

Rốt cuộc, Hạ Nhĩ Bình cũng mở miệng.

“Đồ đạc của em thoát nhìn không ít đâu, có muốn anh giúp đóng gói không?”

“Cái gì?” Đã không giữ cô lại, còn muốn giúp cô đóng gói hành lý? Lí Thi Mạn tức điên, ném đồng quần áo trong tay lên giường, tức giận hô: “Hạ Nhĩ Bình, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trước đó một giây còn nói là không đáp ứng chuyện chia tay, giờ lại nói giúp cô đóng gói hành lý, thái độ của anh làm cho Thi Mạn không biết làm sao, tâm tình thoát lên thoát xuống, thật làm người ta phát điên.

“Em rốt cuộc cũng chịu quay mặt lại nhìn anh.” Từ lúc trên đường về, cô hoàn toàn không nhìn anh, thậm chí lúc này khi đã trở lại nhà trọ, cô cũng chỉ có trừng mắt liếc anh một cái lúc nãy, như vậy thì anh nói chuyện tử tế với cô thế nào được?

“Hạ Nhĩ Bình, anh đang trêu đùa tôi sao?” Biết rõ cô không có tính nhẫn nại, bởi vậy nên anh mới kích cho cô mắc mưu sao?

“Em không nhìn anh, anh nói với em thế nào đây?”

“Được, anh muốn nói cái gì, tôi chăm chú lắng nghe đây.”

“Anh yêu em.”

Lí Thi Mạn không ngờ được câu đầu tiên anh nói lại là ba chữ này, trong lúc nhất thời làm cho lòng của cô giống như đang bay giữa mây xanh, từ bên dưới thật nhanh phi thẳng lên trời. Nhưng liệu có phải là anh chờ cho cô lượn trong không trung hết vài vòng, cuối cùng mới nói rằng anh lại đang trêu đùa cô thôi?

“Sao thế, không tin ư?”

“Đúng.”

“Vì sao?”

“Anh trước kia chưa hề nói gì, bây giờ tôi đã muốn chia tay với anh, thì anh mới nói yêu tôi, như vậy không phải rất là kỳ quái sao?” Lòng của cô thật sự đã bị anh đảo tung lên.

“Em mới kỳ quái, anh không nói thì em sẽ không biết được rằng anh yêu em sao?” Nỗi phiền chán tích lũy suốt nhiều ngày, thật sự làm cho trong giọng nói của Hạ Nhĩ Bình có một tia tức giận.

“Anh làm gì mà hung hăng như vậy?”

“Đó là bởi vì có người nào đó quá ngu ngốc, nghe xong vài câu đồn đại, tin đó là thực, còn nói muốn chia tay..... Em rốt cuộc là thấy chuyện chúng ta yêu nhau là như thế nào? Làm sao có thể tùy tiện nói chia tay là chia tay luôn chứ!”

Anh tự nhiên lại mắng cô là ngu ngốc chứ. Nhưng lại còn oán giận một đồng như vậy, thật là, người nên nói lời oán hận phải là cô mới đúng! “Tôi thừa nhận, lời đồn đại ấy thật là có một chút ảnh hưởng với tôi, nhưng mà chính anh cũng đã tự thừa nhận rằng là có mục đích nên tiếp cận tôi, không phải sao?” Chính tai mình nghe được so với lời đồn đại thì càng đau lòng hơn.

“Nếu như anh nói rằng anh và cô chị họ Lục Khả Nhân của em có ân oán cá nhân, có lần ở quán bar cô ta đã ve vãn anh nhưng lại bị anh cự tuyệt, cho nên đêm ấy mới cố tình thiết kế cho anh nói những lời ấy, thì em tin anh hay tin chị họ?”

“Cái gì? Chị Khả Nhân đã từng tiếp cận anh?” Lí Thi Mạn thật khiếp sợ, cô chưa từng nghe chị họ của mình nhắc tới anh.

“Anh đâu cần nói dối.” Là do cô gái kia đã buộc anh phải nói ra chuyện này.

Thái độ của Hạ Nhĩ Bình giờ phút này quả thực không giống như là đang nói dối, đặc biệt là cặp con ngươi đen láy kia, ánh mắt thật sự thâm trầm. Hơn nữa cô cũng không phải là không biết được cô chị họ Khả Nhân của mình quả là có chút mê (giai^^).

Đợi chút! Chẳng lẽ là bà chị họ tiếp cận Hạ Nhĩ Bình không thành, hận anh, nên mới không muốn trông thấy bọn họ được vui vẻ hạnh phúc, cho nên mới cố ý nói nhiều điều vớ vẩn như vậy với cô, mục đích chính là muốn làm cho cô và anh phải chia tay?

Cẩn thận ngẫm lại thì những gì Nhĩ Bình đang nói không phải là không có khả năng. Trước kia cô cũng cảm thấy chị họ mình có vẻ như là nói xấu Nhĩ Bình rất nhiều, hướng chỉ việc chuyện xấu của Hạ Tuấn Bình bị sáng tỏ, toàn là do cô ban tặng, là do cô đã đem tư liệu điều tra về Vu Tâm Lăng cung cấp ấy toà báo.

Nếu chuyện này là thật, thì như vậy chị Khả Nhân thật là quá đáng rồi. Chỉ là dù cho đêm đó Khả Nhân cố ý nói như vậy, nhưng mà.....

Phát hiện vẻ mặt của Lí Thi Mạn vẫn không tin như cũ, Hạ Nhĩ Bình giống như bị ăn một cú buồn bực. “Em lựa chọn tin tưởng chị họ của em?” Có lẽ là lúc bình thường bọn họ đã quá mức thân thiết, nên anh không nhận ra giữa hai người lại có quá nhiều vấn đề như vậy.

Giọng điệu của anh cứ như cho rằng cô là kẻ ngu ngốc vậy, làm cho Lí Thi Mạn cảm thấy mất hứng. “Vấn đề của chúng ta, không liên quan đến lời đồn đại, cũng không liên quan đến chị họ của tôi, mà là anh khiến tôi cảm thấy anh không phải thật lòng thích tôi.”

“Em rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

Nếu đã nói, vậy thì một lần nói cho xong đi. “Anh đừng tưởng rằng tôi là cái loại ngu ngốc. Tôi không ngu ngốc, tôi tự có mắt xem. Tôi nhận thấy anh không muốn cùng tôi đính hôn.” Không để cho Hạ Nhĩ Bình bác bỏ, cô tiếp tục nói: “Anh đừng tưởng có thể phủ nhận. Đêm đó, khi tôi nói cha tôi cố ý làm cho chúng ta phải đính hôn, tuy rằng anh không cự tuyệt rõ ràng, nhưng chính cái nhử mày của anh đã thay anh trả lời rồi. Anh không muốn cùng tôi đính hôn.”

Hạ Nhĩ Bình khẽ kinh ngạc. Người con gái này cá tính thích náo loạn, nhưng tâm tư thật tinh tế. Nhớ tới mấy ngày cô có tâm tình không được tốt lắm, là do nguyên nhân này sao?

Có lẽ anh nên nói cho cô biết sớm một chút.....

Mà Thi Mạn cũng thật là, còn nói mình không phải kẻ ngốc, vậy có vấn đề là sẽ không hỏi anh sao? Làm cho tự mình phiền não, mà anh cũng phải bị giống như vậy, không phải sao? Bọn họ chẳng lẽ chính là một đội gồm hai kẻ ngốc?

Thấy anh không phủ nhận, trong nháy mắt, cảm xúc của Lí Thi Mạn tụt xuống chạm đáy.

Tuy rằng đã sớm biết chuyện sẽ như thế, nhưng khi đã có được bằng chứng rồi, thì vẫn thật khó để mà chấp nhận.

Cái gì cũng không muốn dùng nữa.

Lí Thi Mạn nhấc cái túi hành lý đầy một nửa ở trên giường sửa sang lại một lần. Đã bị anh vứt bỏ rồi đấy, giờ phút này cô thầm nghĩ chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh thôi.

Cô vừa mới động tay định xách cái túi lên, Hạ Nhĩ Bình đã bắt lấy tay cô. “Em không muốn nghe lý do sao?”

Lý do rất đơn giản, anh ta có mục đích mà tiếp cận cô, cuối cùng mặc dù có chút gì đó thích cô, nhưng vẫn chưa đạt đến độ thích để mà kết hôn. Cô đoán đại khái lý do chính là như vậy, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận việc anh ta ngay từ đầu tiếp cận cô là do có mục đích.

Hai người quay mặt nhìn vào đối phương, ánh mắt giao nhau, trong đó có bất đắc dĩ, cũng có sự không đành lòng.

Cuối cùng người đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, mở miệng nói chuyện trước là Hạ Nhĩ Bình.

Vẻ mặt anh thiếu đi phần ương ngạnh, mang nhiều hơn vẻ u buồn, tầm tối mà Lí Thi Mạn chưa từng gặp qua. “Anh không muốn đính hôn cùng em, đó là bởi vì anh không biết được em có thể hay không cùng đi Mỹ với anh.”

“Anh muốn đi nước Mỹ?”

“Đúng, đã quyết định trước từ rất lâu rồi. Hơn nữa anh ở bên kia còn có sự nghiệp, cho nên anh sẽ không kế thừa công ty của gia đình mình, lại càng không kể đến tập đoàn thực phẩm Long Hoa.” Hít thở thật nặng nề, Hạ Nhĩ Bình đã thổ lộ bí mật mình đã ẩn dấu gần mười năm. Vì sao lại muốn nói cho cô ấy biết? Là bởi anh thật sự hy vọng rằng sau này trong cuộc sống của mình sẽ có cô bầu bạn.

Bị dọa cho kinh hãi rồi, suy nghĩ của Thi Mạn giờ đang loạn thành một đống, nhất thời không còn biết nên hỏi cái gì nữa?

Anh không muốn kế thừa công ty của nhà anh, nhưng mà theo cô biết, trước kia không phải anh vẫn cùng với Hạ Tuấn Bình, vì muốn trở thành người nổi nghiệp mà vẫn thường tranh cao thấp với nhau sao? Sao anh có thể nói rằng mình không muốn kế thừa?

“Anh nghĩ em nhất định là có nghi hoặc rằng sau khi Tuấn Bình rời đi, vị trí người nổi nghiệp đối với anh đã dễ như trở bàn tay, vì sao còn muốn buông xuôi phải không?”

Lí Thi Mạn gật đầu, đại khái là cô có ý này.

“Anh không có tư cách để trở thành người nổi nghiệp của tập đoàn Bảo Lai nhà họ Hạ,” con người đen mặt mờ chứa đựng sự thần nhiên bất đắc dĩ. “Bởi vì anh không phải là con ruột của cha.”

Lí Thi Mạn lúc này còn đang khiếp sợ, giờ phút này nghe thấy câu nói này của anh giống như là có chứa đạn trong lời nói, bắn cho đầu óc cô âm âm nổ vang. Cô mở to mắt nhìn vào anh. Là thật sao? Anh không phải là con ruột của bác Hạ?

Mười năm trước anh học ở trường bên Mỹ. Một lần trường học kiểm tra sức khỏe, anh đã kinh ngạc khi biết nhóm máu của mình không phải là B giống như từ nhỏ tới giờ, mà hoá ra lại là loại A? Anh làm sao có thể là nhóm máu A, khi làm báo cáo kiểm tra sức khỏe để xuất ngoại vẫn là loại B, sao có thể sai được?

Anh lại đi tới mấy bệnh viện để kiểm nghiệm, xác định được mình chính là nhóm máu A. Một bên là mẹ nhóm máu O, một bên là nhóm máu B của cha, sẽ không có khả năng sinh được một đứa con nhóm máu

A. Bởi vậy anh lập tức quay về Đài Loan, từ mẹ anh biết được mình chính là con ruột do mẹ sinh, nhưng không phải là con ruột của cha anh.

Nghe Hạ Nhĩ Bình kể lại chuyện đi tử nhóm máu của mình, Lí Thi Mạn rất muốn mở miệng kêu anh không cần nói đùa nữa, bởi anh là chúa hay trêu cợt cô mà, nhưng cô thật không nói nên lời.

“Chuyện này chỉ có anh và mẹ anh biết, em là người thứ ba.” Hạ Nhĩ Bình vuốt mặt của cô, cười khở. “Đó là một bí mật không thể nói. Em sẽ thay anh giữ kín, đúng không?”

“Vì, vì sao muốn nói cho tôi?”

“Em hẳn là biết nguyên nhân, nhưng hy vọng đây sẽ không tạo thành gánh nặng cho em. Anh không phải là không thương, thậm chí là yêu em, nên khiến cho anh lo lắng rất nhiều.”

Giấu một bí mật lớn như vậy ở trong lòng, có thể thấy được rằng anh phải chịu áp lực lớn đến bao nhiêu. Giờ phút này, cô lại tuyệt đối không cảm thấy có gánh nặng gì. Cô thật vui sướng vì anh đem bí mật ở trong lòng nói cho cô biết.

“Anh đã không muốn kế thừa công ty của gia đình, vậy vì sao trước kia lại muốn cạnh tranh cùng với Hạ Tuấn Bình?” Những chuyện liên quan đến việc bác Hạ muốn từ hai anh em bọn họ chọn ra một người để nối nghiệp đều là do cha trước kia nói cho cô hay.

“Nên nói như thế nào nhỉ, đó là do từ nhỏ đã trở thành thói quen.”

“Từ nhỏ trở thành thói quen?”

“Đúng.” Kia thật sự là thói quen. “Anh cùng Tuấn Bình từ nhỏ đến lớn bất luận là làm cái gì, thường thường đều bị người lớn lấy ra so sánh, hai người bọn anh thật ra cũng lên phân cao thấp,” Gương mặt vốn đang cười đột nhiên nụ cười lại biến mất. “Trên thế giới này, người anh không mong muốn bị thua nhất chính là cái tên kia, nhưng ngay cả tư cách bắt đầu anh cũng không có. Vì không muốn bản thân mình thua một cách khó coi, nên đành phải ra đi trước.”

Anh ngưng lại không nói cùng Lí Thi Mạn nữa. “Bỏ lại những người thân trong gia đình có tình cảm rất chân thành cùng với công việc của mình, lại còn rất nhiều bạn tốt nữa, đó là một chuyện làm người ta rất khó chịu. Đặc biệt em lại là con gái một trong nhà. Nếu anh nói ra là muốn dẫn em đi Mỹ định cư, có lẽ cha em sẽ ngay lập tức phản đối chuyện chúng ta yêu nhau.”

Bởi vì anh thật sự rất quý trọng cô, thật lòng muốn có được cô, cho nên mới nghĩ đến nhiều chuyện như vậy.

“Anh không xác định được em có muốn cùng anh rời khỏi Đài Loan mà tới Mỹ không. Bản thân anh còn chưa nói quyết định của mình cho em biết, thì sao có thể kết hôn cùng em được? Bởi vậy, có lẽ là bây giờ anh không biết được nên bắt em phải làm sao đây!”

Lí Thi Mạn hiểu được, đem đó lẽ ra anh nói những lời này, hoá ra là có ý như vậy.

“Trả lời của em đâu?”

“Cái gì?”

“Anh muốn biết câu trả lời của em.” Không quanh co lòng vòng, anh trực tiếp hỏi, rồi khấn trương chờ.

Nếu nói cho người khác biết rằng Hạ Nhĩ Bình giờ phút này trong lòng bàn tay đang đổ mồ hôi, thì khẳng định là anh sẽ bị người ta giễu cợt. Nhưng anh thật sự rất muốn biết đáp án của Thi Mạn, liệu có muốn cùng đi nước Mỹ với anh không?

Trả lời của cô? Lí Thi Mạn giật mình ngây ngốc nhìn anh. Sự tình phát triển vượt quá những gì cô có thể tưởng tượng, thật sự rất kinh ngạc lại làm người ta phải rung động. Cô nên trả lời anh như thế nào bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn chẳng thể tự hỏi bản thân được điều gì, tâm tình loạn hết lên, cô cảm thấy mình hẳn là nên rời đi thôi, bởi vì cô thật sự không biết mình nên làm như thế nào nữa.

Cô có chút ngớ ngẩn cầm lấy cái túi du lịch ở trên giường. “Tôi, tôi đã quyết ý trước rồi.”

Hạ Nhĩ Bình trên mặt có một khắc cứng ngắc, nhưng anh cũng không nói thêm điều gì. “Anh biết.”

Cầm theo túi du lịch, Lí Thi Mạn rời khỏi phòng.

“Anh lái xe đưa em về viện mồ côi.” Vừa rồi là anh buộc cô từ viện mồ côi tới.

“Không cần, tôi tự mình gọi tắc xi, hôm nay tôi muốn về nhà.”

“Được.”

Hai người cùng đi đến chỗ cánh cửa đen đóng chặt, Lí Thi Mạn mở cửa lớn, quay đầu, Hạ Nhĩ Bình đang đứng ở ngay phía sau cô. Cô nhìn anh, cảm xúc thật phức tạp. “Này..... Tôi đi đây.”

Anh cô đơn cười với cô. “Ừ, hẹn gặp lại.”

Anh đã nói sẽ không bắt cô làm chuyện mà cô không muốn, lại càng không nghĩ đến sẽ bắt cô phải chọn lựa sự thống khổ, nếu không anh sẽ vì cô mà cảm thấy đau lòng.

Bàn tay nhỏ bé nắm ở cửa thật lâu, Lí Thi Mạn không biết chính mình bây giờ muốn làm cái gì. Phải đi về hay là muốn ở lại? Quyết định thật khó khăn. Giờ phút này cô thật sự rất muốn khóc!

Cô biết mình đang khổ sở thay cho anh, tuy biết rằng nếu như cảm thông cho anh sẽ càng làm anh trở nên đáng thương mà thôi. Sao mẹ của anh lại có thể làm như vậy với anh.....

“Thi Mạn?”

Phanh một tiếng, cửa chính bị sập mạnh, nhìn lại quả đúng là Thi Mạn. Buông chiếc túi du lịch ở trên tay, Thi Mạn cất bước, thật nhanh nhằm thẳng về phía Hạ Nhĩ Bình, lao thẳng vào trong lòng anh.

“Em không có cách nào, em thật sự không có cách nào có thể rời đi.” Bởi vì cô không còn thấy cái tên thích đùa bốn trêu chọc mình đâu nữa, mà giờ phút này nhìn anh thật cô độc và đau thương.

Còn nữa, anh vừa rồi sao lại có thể xem nhẹ bản thân mình, còn nói cái gì mà không có tự cách để so sánh nên đành thua, đành phải đi sang Mỹ. Cô không cho phép anh thất chí như thế. Có thể thấy được rằng việc không phải con ruột của bác Hạ đã gây cho anh đã kích lớn như thế nào.

Nhưng ở trong lòng của cô, anh là người con trai cường hãn nhất, lại xuất sắc bá đạo nhất, những kẻ khác so với anh vĩnh viễn là kém hơn.

Hạ Nhĩ Bình như có được vật báu trong tay, vội ôm lấy Lí Thi Mạn thật chặt. Anh không ngờ rằng cô bỗng nhiên lại quay lại, thật sự là vừa làm người ta kinh ngạc lại vừa vui sướng! Anh thích cái ôm của cô bây giờ, mặc dù có chút hơi dùng sức, nhưng lại làm cho anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đáy mắt cô nhuốm ánh lệ. Cô không nói gì, ngẩng mặt, hôn anh, giống như là liếm miệng vết thương của người yêu. Anh bị thương, tâm của anh đang bị thương.

Mười ngày nhớ nhung lẫn khát vọng, hơn nữa hiểu lầm lại đã tiêu tan, làm ôi của hai người dường như là dính lại làm một, vội mút lấy môi của đối phương. Môi lưỡi giao nhau quấn quýt càng làm cho nụ hôn thêm đặc biệt thấm thiết hơn.

Hạ Nhĩ Bình ôm Lí Thi Mạn đặt lên cái tủ giấy cao khoảng một mét. Anh muốn cô, rất mong nhớ cô, khát vọng muốn tiến vào bên trong cơ thể ấm áp ấy, để cho anh có thể thấy mình thật thật thật thật sự có được Thi Mạn (H: là tác giả ghi 4 chữ “thật” đó nhá, k phải ta, ta đang bận xem cảnh not good for children =.=).

Ngọn lửa dục vọng hừng hực thiêu đốt, bàn tay to lớn cổ cởi được hai cái cúc trên chiếc áo sơ mi của cô đã mất đi tính kiên nhẫn, liền lấy một tay giữ chặt áo cô mà hành động một cách thô lỗ, cho nên đã rước lấy sự kháng nghị của Thi Mạn.

“Ah, anh thật sự là người điên, sao lại xé quần áo của em?”. Tuy rằng mấy cái cúc áo hơi mất thì giờ, nhưng đó là do thói quen mặc áo sơ mi đi làm của cô.

“Đúng, anh là người điên, vì em mà điên, em không biết được anh muốn em nhiều như thế nào đâu.” Anh không hề che giấu ý muốn dục vọng, thẳng thắn thẳng thắn thừa nhận, bởi vì anh thật sự điên cuồng vì cô.

Thông báo cầu hoan được đưa ra quá mức rõ ràng làm cho Lí Thi Mạn mặt đỏ ửng lên (Hàn Liễu: có hiểu cầu hoan là gì không? hắc hắc, thôi ta k giải nghĩa đâu, ai đen tối tự hiểu). Cái người này, lần nào ân ái cũng nói những lời làm cho người ta mặt đỏ tim đập, làm hại cô trong cơ thể không hiểu sao cũng nóng bỏng tăng vọt, cũng chỉ muốn hung hăng xé mở áo anh để được sờ (soạng) thân hình cường tráng ấy.

Hạ Nhĩ Bình kéo chiếc áo yếm khỏi vai cô, cúi đầu hôn nụ hoa hồng hào đầy đặn ấy, một tay vịn về nhũ hoa bé xinh còn lại. Mười ngày nôn nóng bất an nhất thời hóa thành một ngọn dục hỏa không thể khống chế được. Ngọn lửa mãnh liệt lại nóng rực, làm cho nhiệt độ cơ thể của cả hai người đều ột cách đáng sợ.

“Ah.....” Anh so với ngày thường càng thêm điên cuồng mút vào, sự khoái cảm mãnh liệt kích thích làm cho thân mình cô run rẩy mãi không thôi. Nhĩ Bình còn tà ác cố ý cắn, làm cô lại phải kêu lên.

Đối mặt với sự bá đạo như thế lại thêm bị công kích mãnh liệt, Lí Thi Mạn hoàn toàn không thể chống đỡ được, chỉ có thể ôm lấy anh, rồi dần dần lạc lối giữa những cảm giác phấn khích mà anh mang lại cho cô.

Cái tay của Hạ Nhĩ Bình không biết từ khi nào đã cởi bỏ khóa ở trên quần của cô. Lí Thi Mạn chỉ nghe thấy tiếng anh hô “Nâng mông lên một chút” (Hàn Liễu: là anh Nhĩ Bình nói, ta vô can!!!), chỉ một giây tiếp theo, quần của cô đã bị cởi, bị vứt sang một bên và anh cũng bắt đầu cởi bỏ dây lưng của chính mình.

“Anh..... Anh không phải là muốn ở đây đấy chứ?” Nơi này là cửa ra vào đó nha!

“Em giờ mới hỏi, không biết là đã quá muộn rồi sao?”

Liếc thấy lửa nóng đang dâng trào giữa hai chân anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lí Thi Mạn nóng hồng, nhiệt khí mãnh liệt bốc thẳng lên đầu cô, hô hấp cũng càng dồn dập hơn.

“Anh anh anh..... Làm sao có thể nhanh như vậy đã.....” Cô nói không nổi nữa được nữa, xấu hổ quá đi!

“Vẫn đều như vậy.” Anh cũng thở phì phò.

“Cái gì?”

“Từ lúc ở viện mồ côi nhìn thấy em, anh cũng đã rất muốn có thể trực tiếp bỏ nhào vào em.” (Hàn Liễu: e hèm, nhịn lâu thế có khổ k anh?)

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tâm cũng kinh hoàng theo. Nhìn cái vẻ nói chuyện của anh cực nghiêm túc, như vậy có phải cô nên cảm thấy may m ắn vì giờ phút này đang là ở chỗ cửa ra vào đóng chặt, chứ không phải ở trên bãi cỏ?

“Em không biết được anh muốn em nhiều đến thế nào đâu.”

Vừa nói dứt, ngọn lửa nam tính trong anh đã muốn bùng nổ, anh liền mạnh mẽ tiến thẳng đến, đem chính mình chôn sâu vào bên trong cơ thể cô vốn đã vì anh mà ẩm ướt. Nhận được sự hấp thu ngọt ngào nóng rực đầy thoả mãn, cảm giác hoà hợp đẹp đẽ quen thuộc, làm cho hai người nhịn không được trước sự kích thích cuồng dã mà kêu lên.

Anh càng không ngừng va chạm, khiến Thi Mạn phải thở gấp liên tục.

“Anh anh..... Chậm một chút.....” Yếu đuối yêu kiều, nhịp hô hấp của cô đã hoàn toàn rối loạn.

Hạ Nhĩ Bình đột nhiên tạm dừng ở bên dưới, tiếng hít thở hỗn hển, như cười như không. “Anh thích tiếng kêu của em.”

Nghe giọng điệu đúng là đang nói nhảm đùa cợt. Cái người con trai này, sao vừa rồi cô có thể nảy sinh sự đồng cảm với anh ta chứ? Liệu có phải là cô lại bị anh ta thần thần bí bí lừa gạt không đấy?

“Thật sự muốn anh chậm lại một chút sao?”

Lại còn đùa cô! Lí Thi Mạn không cam lòng yếu thế. “Em là sợ anh không đủ sức, chống đỡ không được lâu.”

Hạ Nhĩ Bình nhếch miệng cười, anh cúi đầu hôn lên gương mặt xinh đẹp đang trưng ra cái vẻ kiêu căng kia. Sao cô có thể đáng yêu đến thế chứ, rõ ràng là đang kêu gọi anh hãy trực tiếp nuốt luôn cô đi thôi!

Tiểu dã thú xinh đẹp này, thật sự anh sao có thể không thương yêu cô, không bị cô mê hoặc chứ?

Anh tự hỏi chính mình xem từ lúc nào đã yêu cô?

Hắn là lúc ở quán bar, cô mặc đồ thể thao tiến vào. Đó là lần đầu tiên anh phát hiện ra được, thì ra con gái mặc đồ thể thao cũng có thể xinh đẹp rạng rỡ đến như vậy. Lòng anh vì cô mà kinh hoàng ngỡ ngàng.....

Hai người vừa hôn thật sâu, Hạ Nhĩ Bình vừa không ngừng tăng nhanh tốc độ lẫn cường độ, làm cho cả hai cùng chìm ngập trong lốc xoáy khoái cảm kích thích không ngừng, không ai muốn kêu ngừng, chỉ thầm muốn càng lúc càng triển miên vô tận, vì ngưỡng mình yêu mà điên cuồng mất lý trí.

“Đừng đình hôn.” Hạ Nhĩ Bình gầm nhẹ.

“Ừ... a.....” Cái gì chứ?

“Chúng ta kết hôn luôn đi.”

9. Chương 9

Hạ Nhĩ Bình và Lí Thi Mạn muốn kết hôn. Tuy rằng người nào đó cầu hôn cô trong cái tình huống loại ấy, nhưng Lí Thi Mạn cũng gạt đầu. Dầu cho đi tới nơi nào, cô đều muốn được cùng anh ở cùng một chỗ.

Bọn họ quyết định cử hành lễ thành hôn ở Đài Loan, rồi sau đó đi Mỹ.

Còn nhớ khi cô nói với cha rằng muốn cùng Nhĩ Bình kết hôn, cưới xong sẽ đi Mỹ, cha cô lúc ấy thật khiếp sợ, cứ nghĩ rằng bởi vì Hạ Tuấn Bình trở về tập đoàn Bảo Lai, nên Nhĩ Bình mới bị buộc phải rời đi. Cô không trả lời cha vấn đề này, dù sao Hạ Tuấn Bình là do Nhĩ Bình tự mình đi tìm về công ty, dù sao những chuyện linh tinh bên ngoài hay nói vẫn có một đồng, chẳng nên để ý làm gì.

Cha cô hỏi, nếu cô đi Mỹ định cư, thì trong tương lai công ty sẽ do ai kế thừa đây? Thật là, cho rằng cô cái gì cũng không biết sao? Cô cười nói có thể cho “em trai con” kế thừa.

Cô biết được cha mình có bạn gái ở bên ngoài, hơn cô có mấy tuổi thôi, có lẽ là sợ cô sẽ tức giận hoặc phản đối. Lúc trước khi mẹ cô qua đời, cha đã từng nói qua là nếu cô không thích, ông sẽ không tái hôn, bởi vậy cha cô chưa từng nói với cô chuyện này. Cô hy vọng sau khi mình đi Mỹ rồi, cha cô có thể đưa bạn gái bên ngoài và cậu em của cô về nhà, nếu bọn họ muốn kết hôn cũng được, dù sao con cũng đã sinh ra rồi mà.

Tuy rằng cậu em cùng cha khác mẹ của Thi Mạn mới có hai tuổi, nhưng cũng không có vấn đề gì. Cha cô cũng mới hơn năm mươi tuổi, hai mươi năm nữa cũng chưa về hưu đâu, hiện nay không phải là có rất nhiều nhà kinh doanh đã hơn tám mươi tuổi cũng vẫn hằng ngày đều đi làm sao?

Vấn đề bên Lí Thi Mạn không lớn lắm, nhưng vấn đề bên Hạ Nhĩ Bình thì phức tạp hơn.

Hạ Chính Đức sau khi xuất viện, y theo thầy thuốc dặn, nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng. Ông không hiểu tại sao người con thứ hai của mình cứ cố ý muốn đi nước Mỹ. Anh nói rằng ở bên Mỹ đã có sự nghiệp riêng, nhưng tại sao trước kia không hề nghe thấy nói đến?

Sau khi nghe anh nói rằng đã đi tìm Tuấn Bình trở về quản lý công ty, thì ông hiểu anh đã xác định ra đi rồi, không thể nào thay đổi nữa.

Về phần Chu Dục Tú, mặc dù đám cưới của Hạ Nhĩ Bình sẽ được tổ chức ở công ty theo thông lệ xã giao, nhưng bà vẫn mua cho con đồ trang sức đính hôn bằng vàng, đây là điều duy nhất bà có thể làm cho con trai mình.

“Nhĩ Bình, mẹ muốn nói chuyện với con.” Bà đem món trang sức giao cho con. Công ty được giao cho Tuấn Bình, bà mặc dù là bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận, dù sao cũng không phải là chưa từng cho Đạt Bình cơ hội.

“Mẹ, mẹ không cần giải thích, con chưa từng trách cứ ý tứ của mẹ.”

“Nhưng là lúc trước nếu không phải do mẹ câu kinh chạy đi uống rượu thì.....” Chu Dục Tú ghen ngào. Nếu bà sớm biết rằng có một ngày như vậy, thì lúc ấy cho dù có nói cái gì cũng sẽ không chạy đi uống rượu.

Bà vốn là thư ký của Hạ Chính Đức, khi đó hai người có nảy sinh tình cảm với nhau. Năm đó, vì vợ chính thức của ông mãi chẳng có con, cho nên Hạ Chính Đức hy vọng Chu Dục Tú có thể sinh con cho nhà họ Hạ. Ông đã đáp ứng rằng chỉ cần bà có thể sinh được con trai cho nhà họ Hạ, thì có thể bước chân vào gia môn, tuy rằng không có danh phận chính thức, nhưng cả đời sẽ được hưởng thụ vinh hoa.

Bà biết Hạ Chính Đức không chỉ có mình bà là bạn gái mà còn có một người nữa, chính là mẹ của Trọng Bình. Bà rất muốn mình có thể nhanh chóng mang thai, nhưng mà vẫn là không có chút tin tức nào cả. Có một ngày bà chợt nghe được chuyện người đàn bà kia đã mang thai, nghĩ rằng mình chẳng thể nào bước chân vào nhà họ Hạ nữa, nên vô cùng khổ sở, buổi tối liền chạy đến quán uống rượu. Một đêm kia khi bà uống say, chỉ nhớ là có ai đó tới gần nói chuyện, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong khách sạn, không hề mặc quần áo. Về sau bà lại biết được rằng mẹ của Trọng Bình khi ấy không hề có thai.

Sau đó bà mang thai. Tuy vô cùng sung sướng, nhưng bà cũng không khỏi cảm thấy lo lắng. Đứa trẻ trong bụng liệu có phải là do từ cái đêm bà uống rượu mà..... Khi đó bà cảm thấy chuyện ấy hẳn là không có khả năng, dù sao thì chỉ có một đêm mà thôi, đứa bé hẳn là con của Chính Đức.

Bởi vì trong lòng lo lắng, cho nên bà đã tới bệnh viện phụ sản của một người thân để sinh con. Kết quả, chuyện bà lo lắng đã trở thành sự thật, Nhĩ Bình có nhóm máu A. Bà đành phải giấu nhóm máu của anh, kể cả trong lần anh làm báo cáo sức khỏe để đi Mỹ, đều bị bà đổi trắng thay đen.

Nhưng dù bà có sửa như thế nào, thì cũng không thể bỏ hết máu trong người Nhĩ Bình đi. Về điểm này, bà cảm thấy thật sự có lỗi với con. Nếu có thể quay ngược thời gian, bà khi đó tuyệt đối sẽ không ra ngoài uống rượu.

“Mẹ, chuyện đã qua, mẹ không cần nhắc lại, hãy quên hết tất cả đi.”

Kỳ thật trong lòng anh cũng đã có ý thích riêng từ lâu, thậm chí ngay trong năm anh biết được sự thật, anh đã có ý nghĩ muốn rời bỏ nhà họ Hạ. Nhưng bởi vì mẹ anh đau khổ cầu xin, xin anh hãy vì bà và hai cậu em trai còn nhỏ tuổi mà suy nghĩ, một khi cha anh đã tức giận, thì rất có khả năng là sẽ đuổi tất cả bọn họ đi, mặc kệ việc hai cậu em trai của anh có phải là con đẻ của ông hay không.

Hình ảnh mẹ anh khóc lóc không ngừng hiện lên trong tâm trí, khiến anh cuối cùng cũng mềm lòng.

Nhưng mềm lòng không phải là bản thân sẽ không thêm để ý nữa. Với lo lắng rằng mình có thể bị đuổi khỏi nhà họ Hạ, gặp phải con đường vô cùng khó khăn, anh cho rằng mình tự rời đi trước sẽ tốt hơn, bởi nếu một khi bị đuổi, thì anh sẽ vĩnh viễn không quay về được nữa, như vậy thì mất đi sẽ càng nhiều. Có lẽ là theo bản năng, anh vẫn muốn được làm người con của nhà họ Hạ.

“Nhĩ Bình, mẹ xin lỗi.” Nhĩ Bình tài giỏi như vậy, tại sao lại có thể không phải là con của Chính Đức chứ! Bà thật sự cảm thấy rất khổ sở.

“Mẹ, đều đã quên rồi, con hiện tại rất hạnh phúc.” Nghĩ đến việc sắp được cùng tiểu dã thú đáng yêu kết hôn, trong lòng anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Nhưng mà con là con ruột của cha, thì như vậy công ty sẽ nhất định là do con kế thừa.” Dù đã bắt đầu dĩ chấp nhận rồi nhưng trong lòng vì sao vẫn có một tia không cam lòng, vậy phải như thế nào? Tất cả nhân quả giống như đều là ở trên người bà, hơn nữa có lẽ là nhất định phải như vậy.

“Cũng không hẳn là thế.” Hạ Nhĩ Bình không cho là như vậy. “Mẹ cũng biết tính con hiếu thắng, so với việc thoái mái tiếp quản công ty của nhà mình, thì con càng thích đi sáng tạo sự nghiệp của chính bản thân mình hơn, không liên quan đến việc con không phải là con đẻ của cha, đây đều là quyết định của riêng con.”

Lời anh nói nghe thật thoải mái đến mức khiến người nghe có thể cảm thấy thật không thú vị, nhưng đây cũng không phải là anh nói tùy tiện, mà là anh thật sự thích đi khiêu chiến với những vấn đề mới mẻ, bởi điều ấy mang lại cảm giác thành tựu rất cao.

Nhìn Nhĩ Bình đã thật sự vô tư như thế, hơn nữa anh cũng không hề trách tội, nên Chu Dục Tú cũng quyết định là quên đi chuyện trước kia, sẽ không khuyên con đừng rời đi nữa, lại càng không hề nhắc lại sự kiện kia.

Hy vọng rằng con từ ngày hôm nay trở đi, mỗi ngày đều thật khoái hoạt.

Hạ Nhĩ Bình đi vào quán bar NT, Hạ Tuấn Bình hẹn anh tới uống rượu.

Anh không ngờ rằng Tuấn Bình lại chủ động hẹn mình đi uống rượu. Anh còn tưởng rằng anh ta muốn nói chuyện công việc, nhưng thật sự công việc cũng không có gì đáng nói, dù sao Nhĩ Bình cũng sắp rời khỏi Bảo Lai, hiện tại anh đang bận chuẩn bị kết hôn và lo chuyện đi sang Mỹ.

“Tôi cảm thấy lễ kết hôn của cậu có lẽ nên sửa lại, tổ chức ở đại trạch tại nhà đi. Tôi thấy như vậy sẽ có cảm giác ấm áp lại rất ý nghĩa.”

Có ý nghĩa gì anh cũng không cần biết, nhưng đề nghị của Hạ Tuấn Bình cũng không tệ lắm. Anh vốn cảm thấy tổ chức hôn lễ ở khách sạn lớn rất không thú vị. Khó có lúc hai người bọn họ lại có thời điểm có cái nhìn nhất trí với nhau như vậy.

Ngẫm lại, một căn phòng bao trùm bởi ánh mặt trời rực rỡ, chung quanh là hai vạt đoá hoa hồng, hình ảnh này nhất định là rất đẹp, mà anh thì rất muốn tặng cho Thi Mạn một hôn lễ vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc.

“Đề nghị của anh rất hay, cảm ơn nhé.”

“Cậu thật sự nhất định phải rời Đài Loan sao?” Hạ Tuấn Bình hỏi, “Tuy rằng tôi biết cậu có sự nghiệp riêng, nhưng trong những năm gần đây, bản thân cậu vẫn ở Đài Loan, không phải là cũng xử lý mọi chuyện bên đó rất tốt sao?”

“Trước kia là ‘Tiểu’ đầu tư, không cần tự tôi phải xuất hiện cũng được, nhưng công việc đầu tư thạch hóa chất gần đây được mở rộng, trong tương lai sẽ có càng ngày càng nhiều nghiệp vụ cần được xử lý, tôi phải tự mình đảm phán, nên không thể nào tiếp tục ở trong nước mà điều khiển.” Phương thức kinh doanh thạch hóa chất và câu lạc bộ hoàn toàn bất đồng với nhau.

“Thật không?”

“Sao thế? Nghe như thể anh đang luyến tiếc không muốn tôi rời đi?” Hạ Nhĩ Bình nửa đùa nửa thật trả lời Tuấn Bình.

“Chính là như vậy, là luyến tiếc.” Hạ Tuấn Bình đáp.

Hạ Nhĩ Bình trong nháy mắt chợt hoá đá. Anh không nghe lầm đấy chứ? Hạ Tuấn Bình vừa mới thật sự nói là luyến tiếc anh? “Anh không thích hợp để nói đùa trong loại vấn đề thế này đâu.” Cái người này tự nhiên còn lộ ra dáng vẻ không nỡ rời xa chứ, làm cho người khác thật sự là nhìn thấy không quen mắt.

“Tôi không cần biết cậu nghĩ như thế nào, nhưng cậu là em trai của tôi.”

“Anh phát sốt à? Sao lại có thể nói ra những câu bất thường như vậy?” Xin hỏi, có thể nào có loại anh em từ nhỏ đến lớn vẫn cứ luôn ganh đua với nhau chứ? Nghe Tuấn Bình gọi mình là em trai, khiến cho Hạ Nhĩ Bình cả người nổi đầy gai.

Hạ Tuấn Bình cười cười, từ chối cho ý kiến.

“Còn cười? Thật sự bị tôi nói trúng, bị phát sốt sao?”

“Cho dù cậu không thừa nhận, thì cũng không thể thay đổi việc cậu là thằng em trai sinh ra trễ hơn tôi một tháng.”

“Tôi muốn làm rõ ràng một chuyện này,” Hạ Nhĩ Bình tự nhiên liếc Tuấn Bình một cái. “Không phải một tháng, chỉ là hai mươi sáu ngày mà thôi.”

“Tôi cũng không biết đấy, thì ra cậu lại là người thích so đo như vậy.” Hạ Tuấn Bình phì cười.

“Anh rốt cuộc là muốn nói với tôi cái gì?” Thu hồi lại vẻ mặt ngang ngược, Nhĩ Bình nghiêm túc hỏi. Quanh đi quẩn lại, anh thật sự không biết được cái người được sinh ra sớm hơn anh có hai mươi sáu ngày đang ngồi trước mắt anh đây rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“Tôi muốn nói rằng, mặc kệ cậu có thừa nhận hay không, thì tôi vẫn luôn là anh trai của cậu.” Hạ Tuấn Bình vẻ mặt bình thản nói, “Cho dù không phải cùng một mẹ sinh ra, cho dù dòng máu bất đồng, cậu vẫn là em trai của tôi.”

Hạ Nhĩ Bình khiếp sợ. “Anh làm sao có thể biết chuyện này? Hơn nữa đã biết từ bao giờ?”

“Sáu tuổi.”

“Sáu tuổi?” Người này hoá ra còn biết sớm hơn cả anh chuyện anh không phải con ruột của cha.

“Tối hôm đó, mẹ cậu hình như là vì chuyện cha tạm thời hủy bỏ thể tín dụng của bà ấy, mà tức giận chạy tới tìm cha cãi cọ, lúc ấy mẹ cậu có uống chút rượu, cha lại không thèm để ý bà ấy, tôi cùng với mẹ mình đưa mẹ cậu đến nghỉ ở phòng khách, lúc đó chính mẹ cậu đã tự mình nói ra.”

Tuấn Bình còn nhớ rõ ngày đó đi Hai đến vào lúc khuya, bà say rượu rồi mắng rằng cha đã xử sự quá khắt khe với bà ấy, chẳng qua bà chỉ tiêu hơn chục vạn để mua này nọ, vậy mà cũng hủy thể của bà, chẳng trách được bà lại cho ông bị cấm sừng, rồi còn nói nhóm máu O và B sao có thể sinh ra con nhóm máu A gì đó nữa.

Khi đó anh và mẹ mình đều rất kinh ngạc, nhưng mẹ lại muốn anh coi như chưa nghe thấy gì, bởi vì mọi người đều là người một nhà, sau đó anh cũng đã quên chuyện này. Cho đến năm ấy, nghe bạn bè của Nhĩ Bình nói chuyện rằng cậu ta nghĩ bản thân bị nhiễm bệnh lây qua đường tình dục linh tinh gì đó, phải đi tới vài bệnh viện để làm kiểm tra, cuối cùng còn bay trở về Đài Loan. Anh đoán hẳn là Nhĩ Bình đã biết chuyện nhóm máu của mình không đúng.

“Bác gái cũng biết?” Hạ Nhĩ Bình chấn động. Không chỉ có Tuấn Bình, mà ngay cả bác gái cũng biết? Thì ra bí mật đã sớm không còn là bí mật.

“Còn có một người nữa cũng biết.” Thấy cậu ta hoang mang, Hạ Tuấn Bình chủ động công bố, “Cậu Tam cũng biết, về việc cậu ta làm sao mà biết được, thì tôi cũng không hiểu được.”

Hạ Nhĩ Bình không biết giờ phút này mình nên khóc hay nên cười. Đã qua nhiều năm như vậy, chuyện anh vẫn giấu trong lòng, dây dưa hồi lâu khiến anh thống khổ không biết bao nhiêu, hoá ra đã sớm không còn là bí mật không thể nói ra nữa.

“Anh đã sớm biết, vì sao qua nhiều năm như thế lại vẫn không nói?”

“Không phải vừa rồi tôi đã nói, cậu vĩnh viễn mãi là em trai của tôi sao?”

Hai người liếc nhìn lẫn nhau một cái, Hạ Nhĩ Bình ngửa đầu cười to. Đây là cái kiểu gì với kiểu gì thế này, anh và Hạ Tuấn Bình mãi mãi diễn một nội dung giữa hai người anh em giả tạo, tự nhiên biến thành anh và Hạ Tuấn Bình trong đoạn hội thoại trên. Thật sự bất ngờ.

Hoá ra, bọn họ cũng có thể giống như bây giờ nói chuyện phiếm, diêm dăm hoà thuận, là anh em, cũng giống như là bạn bè với nhau.

Anh vẫn nghĩ rằng mình đã thua thực phẩm, nhưng kỳ thật anh đã có được rất nhiều, không phải sao? Nhất là gần đây sẽ lập tức kết hôn cùng với người con gái mình yêu, anh cảm thấy ông trời đối xử với mình thật sự đủ nghĩa khí!

Vào lúc chạng vạng tối ngày Chủ Nhật, Lí Thi Mạn lái xe đưa bánh đến viện mồ côi, trước đó đã gọi điện thoại dặn cô bạn tốt Phương Dung Chân ra đón.

“Ba ngày sau là kết hôn rồi, còn không ở nhà mà nằm nghỉ đi.” Phương Dung Chân giúp Thi Mạn bê từ cốp xe ra rất nhiều hộp bánh.

“Cho dù ba ngày sau tớ có sinh em bé đi chẳng nữa thì tớ cũng vẫn có thể đi lại mọi nơi.” Lí Thi Mạn đùa giỡn nói. Có thể thấy được tâm trạng của cô rất tốt, toàn thân tràn ngập cảm giác vui mừng.

Phương Dung Chân thật sự là chào thua, nhưng cũng bị cô bạn làm cho tức cười.

Ngày đó sau khi Thi Mạn bị Hạ Nhĩ Bình bắt đi, Dung Chân còn tưởng rằng hôm sau cô ấy sẽ nổi giận đùng đùng tìm tới tận cửa để mắng mỏ, thậm chí còn muốn mạng của mình, sau quả thật là Thi Mạn tìm tới cửa, nhưng không phải là đến lấy mạng mình, mà là tuyên bố rằng muốn kết hôn.

Quanh co như vậy rồi cuối cùng lại hợp thành một đôi? Tóm lại, chuyển biến như vậy thật quá mức hí kịch hóa, thật sự làm cho Dung Chân hoảng sợ, nhưng mà cũng cảm thấy mừng cho Thi Mạn! Hạ Nhĩ Bình là

người đàn ông cực kỳ xuất sắc, hơn nữa không ngờ được anh ta hoá ra lại là ông chủ của George, cũng chính là chủ tịch của tập đoàn Đế Nhĩ.

Khó trách Thi Mạn chỉ sau có một lần thiết kế đồ, đã lập tức được trúng tuyển, George còn chủ động nâng cao phí thiết kế trả cho Thi Mạn, ước chừng phải gấp đôi lúc đầu, thì ra Hạ Nhĩ Bình đã biết cô ấy chính là nhà thiết kế, về sau viện trưởng có nhắc tới chuyện viện mồ cô đang cần phí sinh hoạt, cũng liền đặt bút ký tặng mười vạn đô la Mỹ quyên góp cho viện mồ cô đang gặp khó khăn.

Chỉ là sau khi nghe được rằng Thi Mạn kết hôn xong sẽ đi theo Hạ Nhĩ Bình sang nước Mỹ, Dung Chân thấy thật luyến tiếc. Cho tới nay, hai người cảm tình vẫn đều giống như là chị em thân thiết của nhau vậy.

Dung Chân không muốn để lộ nỗi sầu ly biệt, dù sao đây cũng là việc vui, cô sẽ mỉm cười chúc phúc cho Thi Mạn.

Trên thực tế cô cũng xác thực là sẽ cười, bởi vì Thi Mạn có nói cho dù mình ở nước Mỹ, vẫn sẽ tiếp tục thiết kế nội y tình thú, quả thực là so với mấy cái quảng cáo “lên tận tim” còn đáng sợ hơn. (@K.Bee: Đoạn “lên tận tim” này bạn không chắc lắm đâu nha)

Hai người bọn họ cùng đem hỉ bánh vào nhà, “Sao lại chỉ có một mình cậu chạy lại đây?” Hôm qua không phải là đã nói trong điện thoại rằng cả đôi sẽ cùng nhau đến sao?

“Trước khi ra khỏi cửa, ở bên Mỹ có người gọi cho anh ấy, nên tớ để anh ấy đi xử lý công việc, còn mình thì đưa hỉ bánh đến đây.” Cũng chỉ là đưa hỉ bánh đến thôi mà.

Thi Mạn chính là như vậy, cá tính độc lập lại có chút săn sóc người khác. “Cậu đối với ông chồng thật là tốt.”

“Anh ấy cũng đối xử với tớ tốt lắm.” Cô cười.

Đem hỉ bánh vào rồi, Lí Thi Mạn lại phải đi ngay.

“Bởi vì tớ định mua bữa tối về cho Nhĩ Bình ăn, viện trưởng mà trở về thì thay tớ nói cho bà một tiếng, mời bà ngày kia nhất định là phải tới tham dự hôn lễ của tớ đấy nhé.” Viện trưởng hiện giờ đang đi tham dự buổi tiệc quyên tiền hoạt động của viện mồ cô khác.

“Tớ biết rồi, tớ sẽ thay cậu chuyển lời với viện trưởng, nhưng mà cậu với Hạ Nhĩ Bình kết hôn, có cần thiết phải nhanh như vậy không?” Làm cho người ta có chút cảm giác luyến tiếc khó tách rời.

“Tớ nghe nói, chỉ cần trước khi kết hôn một ngày dừng gặp mặt nhau là được rồi.” Cô không biết đó là cái phong tục tập quán gì, dù sao mọi người nói như vậy, vì tương lai hạnh phúc của bọn họ, cô đành phải làm như vậy.

Lí Thi Mạn lại dặn dò cô bạn tốt ngày kia đừng đến muộn, bởi vì Dung Chân là phù dâu quan trọng nhất của cô, rồi vui vui về về lái xe rời đi.

Dùng xong bữa tối, tắm rửa sạch sẽ, Hạ Nhĩ Bình cùng Lí Thi Mạn đều giống nhau không tách khỏi đối phương lấy một giây, hai người tựa như kẹo cao su dính vào nhau, ở trên giường mà dính thành một đoàn.

Sau một phen dục tiên dục tử, hai người thân thể đầm đìa mồ hôi, nằm ở trên giường nghỉ lấy hơi.

Hạ Nhĩ Bình hôn môi người con gái nằm bên cạnh, tinh tế tê tê đại đại không ngừng hạ dần xuống, biểu hiện rằng dục vọng của anh còn chưa đạt được đến độ thỏa mãn, vẫn như trước khát vọng cô.

“Em nghĩ có một ngày em sẽ chết dưới tay anh mất.” Thể lực của anh không khỏi là quá khoa trương đi, rõ ràng là đã hơn hai mươi mấy giờ không ngủ rồi.

Ngón tay chạm nhẹ lên đôi môi đỏ mọng, Hạ Nhĩ Bình tặc cười. “Em nói sai rồi, là dưới thân chứ.”

Lí Thi Mạn mặt đỏ. “Chưa từng thấy ai mặt dày hơn anh.”

“Có nhiều sức để nói chuyện như vậy, vậy có muốn hay không.....”

“Em còn muốn nghỉ ngơi.” Cô đáp một câu, kiên quyết đem dục vọng của anh vứt đi.

Nhìn đến vẻ mặt ẩn nhẫn của anh, Lí Thi Mạn liếc trắng mắt.

Đường như là nghĩ đến điều gì, cô hỏi: “Bạn gái trước kia của anh là người như thế nào?”

“Vì sao lại muốn biết?” Hạ Nhĩ Bình bàn tay không ngoan nơi này sờ sờ, nơi đó sờ sờ.

“Không có, chỉ là có chút tò mò thôi.” Cô tin là có rất nhiều cô gái đều muốn biết bạn gái trước kia của bạn trai mình là người như thế nào, vì sao lại muốn cùng anh ấy chia tay? Nếu là cô, thì tuyệt đối không có khả năng sẽ chia tay với anh.

“Em muốn hỏi bạn gái thứ bao nhiêu?” Anh tùy tiện đáp một câu.

Lí Thi Mạn khẽ run rẩy. “Anh từng có rất nhiều bạn gái?”

“Cũng tạm, khoảng hai, ba mươi người thôi.”

“Hai, ba mươi người?” Cô giương miệng, phi thường giật mình.

“Xem em kìa, đùa em thôi, làm sao có thể có được mấy chục cái bạn gái chứ!” Tự nhiên ngay cả nói vui đùa cũng không được. “Số người yêu của anh chỉ có hai, ba người thôi.”

“Hai, ba người?” Hai, ba mươi người quả là rất khoa trương, nhưng hai, ba người cũng không tránh khỏi là quá ít ư? Nhìn vào bằng cấp, gia thế, còn có vẻ ngoài kêu gọi của Hạ Nhĩ Bình, làm sao có thể chỉ có quá hai, ba người bạn gái thôi?

Hạ Nhĩ Bình hôn cô, “Kỳ thật em căn bản là không cần để ý chuyện trước kia của anh đâu, bởi vì anh đều đã quên. Từ sau khi sống cùng em, trong mắt anh chỉ còn một người là em.”

Anh có lẽ không chỉ từng có hai, ba cô bạn gái, nhưng như thế thì sao? Anh hoàn toàn không nhớ rõ bộ dáng mấy cô bạn gái trước kia, căn bản là không cần nói tới, chỉ cần có Thi Mạn bây giờ là đủ rồi.

Lời nói của anh làm cho Lí Thi Mạn thật là cao hứng. Cô cũng không phải là muốn truy vấn chuyện bạn gái của anh, dù sao cũng đều là chuyện trước kia, cô chỉ là có chút tò mò vì sao anh và mấy cô gái đó lại chia tay mà thôi.

Nhưng nếu đã là chuyện của quá khứ, có biết cũng không có ý nghĩa gì, dù sao cô cũng biết người mà anh yêu nhất chính là mình.

Thân thể anh sát lại gần, Lí Thi Mạn không hề cự tuyệt, cả hai lại thân mật âu yếm, nồng nhiệt hôn lấy đối phương.

Đột nhiên cô lại như là nhớ tới một chuyện trọng yếu hàng đầu, mạnh mẽ đẩy ra người trước mắt ra, hô to, “Em nghĩ tới một chuyện.”

“Nhớ tới chuyện gì?” Hạ Nhĩ Bình khó hiểu.

“Anh là chủ tịch tập đoàn Đế Nhĩ, là ông chủ của George?” Mắt cô mở thật lớn.

“Ừ, đúng vậy.” Giữa anh và cô cũng không có điều gì bí mật, bởi vậy ngày cầu hôn hôm đó anh đã nói cho cô biết công việc kinh doanh ở bên Mỹ của mình.

“Cái lúc em thiết kế nội y tình thú nhưng bị trả về, George nói là bởi vì ông chủ tự mình thí nghiệm qua, cảm thấy là không đủ khơi mào dục vọng của nam nhân, cho nên muốn em phải sửa chữa, anh là làm thí nghiệm như thế nào?” Khó trách được vào cái đêm hai người bị Hào ca cùng thủ hạ truy đuổi, anh có nói rằng đã từng gặp qua nội y tình thú cùng loại, thì ra anh chính là cái tên chủ tịch biến thái ấy!

Cảm thấy tiểu dã thú bên người như là đang muốn phát tác, Hạ Nhĩ Bình vội vàng trấn an, “Thi Mạn, em trước tiên bình tĩnh một chút, bọn em có chút hiểu lầm lời George nói rồi, kỳ thật anh chỉ là –”

Lí Thi Mạn đánh gãy luôn lời giải thích của anh. “Thảo nào anh lại nói rằng mình từng có hai, ba mươi cô bạn gái. Anh không phải là mỗi cái nội y tình thú đều tìm những cô gái khác nhau để thí nghiệm chứ?” Nghĩ tới cái hình ảnh kia, cô liền cảm thấy rất tức giận.

“Không phải như vậy.”

“Anh là cái đồ háo sắc.” Cô tức giận, cho dù làm cái gì không tốt cũng còn được, nhưng đằng này anh lại luôn luôn xem ư? Mà là mỗi một cái đều xem.....

“Ngừng!” Hạ Nhĩ Bình cố ngăn cản cái ý tưởng linh tinh của Thi Mạn. “Hãy nghe anh nói.”

“Nhân chứng vật chứng đều đủ, anh còn dám nói là không có sao?” Nhân chứng đương nhiên chính là mình, vật chứng chính là bộ nội y tình thú màu phấn hồng lần trước kia.

“Thi Mạn.” Anh định giải thích, không ngờ lại bị cô gạt tay đi.

“Anh không được đụng, anh là đồ đại hảo sắc, em muốn về nhà.” Không ngờ là lễ cưới còn chưa có làm, hai vợ chồng đã cãi nhau tới mức phải bỏ về nhà mẹ đẻ.

Hạ Nhĩ Bình làm sao có thể để cho cô bỏ về, ngoại trừ bởi vì bây giờ thời gian đã khuya, vả lại, anh cũng không muốn chết không minh bạch. Anh không biết lời George nói là như thế nào, nhưng anh không hề có thí nghiệm qua.

Nhìn thấy Thi Mạn định đứng dậy xuống giường, anh không nói hai lời, lập tức ôm lấy cô. Thật là, còn nghĩ rằng mình đã muốn phục thù cô, không nghĩ là..... Chẳng lẽ thật sự muốn anh đem cô nhốt lại phạt ba ngày ba đêm?

“Buông ra, đồ hảo sắc, anh mau buông ra.” Lí Thi Mạn tức giận giãy dụa, nhưng anh quá khỏe, giãy không ra, cô đơn giản là đá loạn lên.

“Cẩn thận, nếu đá trúng chỗ không nên đá, “Tính” phúc về sau của em coi như là không có nữa đâu.” (H: Tính: tình cảm or tình dục or giống =.)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Mạn hơi đỏ lên. Anh còn tự nhiên nói cái chuyện này, rõ ràng là bị đá hỏng rồi. Cô tiếp tục đá, đá ngang, lại đá ngang, có lẽ là do ở trên giường, chiêu thức không được đẹp mắt, nhưng tóm lại là cứ đá anh ta cái đã!

Hai người chân tay động tác quá mạnh, ở trên giường không ngừng loạn choạng giãy giụa, nên trong một tình huống không hề báo trước, cả cái giường lớn đều sập xuống, giống như là đột nhiên bị chặt đứt hoàn toàn bốn cái chân, phanh một tiếng, toàn bộ mặt giường đã nằm trên mặt đất.

Có lẽ do chấn động quá mạnh mẽ, khiến cho bức tranh to lớn có khung gỗ rất nặng vốn treo ở đầu giường cũng bị rơi xuống theo, sắp sửa đè xuống hai người.

“Cẩn thận!”

Hạ Nhĩ Bình ôm lấy Thi Mạn, lăn sang một bên. Nhưng có lẽ động tác của anh vẫn chưa đủ mau, tuy rằng hai người không bị bức tranh rơi trúng, nhưng trán và nửa bên mặt của anh rõ ràng là đã bị va đập.

“Thi Mạn, em không sao chứ?” Anh lo lắng gọi người đang được mình bảo hộ trong lòng. Vừa rồi một trận hỗn loạn, không biết cô có bị thương hay không?

Lí Thi Mạn cảm thấy đầu có chút choáng, vừa rồi mặt của cô có đụng vào nệm. Cô ngẩng đầu lên, thấy trán của Hạ Nhĩ Bình đang chảy ra máu, cô kinh hoảng kêu, “Trời ạ, anh bị thương!”

“Anh không sao, em thế nào, có bị thương hay làm sao không?” So với sự đau đớn trên chính trán mình, anh càng lo lắng cho cô có bị thương hay không hơn.

“Nhĩ Bình.....” Là do cô tùy hứng giãy dụa, nên mới có thể hại hai người bọn họ bị thương, anh chẳng những không có trách cứ, ngược lại còn rất lo lắng cho cô, làm cho cô vừa cảm động vừa mắc cỡ, gương mặt đẹp trai tuấn tú kia đã bị cô phá hoại mất rồi.

“Làm sao vậy?”

“Nhĩ Bình, xin lỗi, vừa rồi lẽ ra em nên nghe lời anh nói.”

“Em thật sự là nên cẩn thận nghe anh nói, anh chưa từng cùng với những cô gái khác thí nghiệm nội y tình thú gì đó. Đừng quên lúc chúng ta ở Đài Loan, nói chung anh không thể mỗi ngày đều bay đi nước Mỹ được.”

Anh thấy cô tựa hồ cứ đụng đụng vào má bên phải, có chút đau lòng mà khẽ hôn xuống.

“Lần đó anh vừa vặn có việc đi nước Mỹ, George đột nhiên nói rằng có cái nội y tình thú mà nhà thiết kế cũng là người Đài Loan, anh rất ngạc nhiên, nhưng mà chỉ nhìn qua hàng mẫu George cho xem, anh cảm thấy là nó không đủ gợi cảm.” Thật sự mọi việc chính là như vậy, cho nên đêm đó khi Thi Mạn nói rằng cô chính là nhà thiết kế, anh mới có thể kinh ngạc đến vậy, bởi vì trong tư liệu rõ ràng ghi là họ Phương.

Sau này mới biết được, Phương Dung Chân là nhà phát ngôn kiêm người đại diện của Thi Mạn.

“George kia luôn luôn rất hài hước, có lẽ anh ta cố ý nói anh có thí nghiệm qua, nhưng anh đâu có, lần thí nghiệm duy nhất, chính là cùng với em.” Có lẽ là bởi vì anh là ông chủ của câu lạc bộ, nên cũng thường xem nhân viên của mình mặc nội y tình thú, cũng không có cảm giác nhiều lắm, nhưng khi thấy Thi Mạn mặc, anh lại mất đi lý trí mà cố giữ lấy cô.

Phát hiện thấy người nằm bên dưới không nói gì, anh hỏi: “Không tin giải thích của anh?”

“Không phải,” Lí Thi Mạn phe phẩy đầu, “Em tin tưởng, nhưng mà về sau nếu anh thật sự muốn tìm người thí nghiệm, chỉ có thể tìm em nha.”

Hạ Nhĩ Bình nở nụ cười. “Không có loại chuyện như thế này phát sinh đâu, nhưng nếu em bị mất đi linh cảm, thì anh thật rất nguyện ý lấy thân báo đáp cung cấp ý kiến cho em.”

Cô khẽ sờ gương mặt anh tuần của anh, ảo não xót xa. “Làm sao bây giờ, ngày mai chỗ này nhất định sẽ bị phủ lên, ba ngày nữa chúng ta cử hành hôn lễ rồi, cho dù phủ phẩn thật dày, chỉ sợ cũng rất khó mà che đậy.” Đều là lỗi của cô.

“Không cần lo lắng như vậy, hôn lễ cứ theo kế hoạch mà cử hành thôi.”

“Nhưng mà anh có lẽ sẽ bị mọi người cười hoặc chỉ trích.....” Cô thật sự tức giận chính mình, ai mà lại không muốn hôn lễ của mình thật đẹp chứ.

“Kia thì có quan hệ gì, người khác xem thì cứ để bọn họ xem, anh không cần.” Anh cười ngạo nghễ. “Chỉ cần em kết hôn cùng anh, không thấy anh xấu là được rồi.”

“Anh rất đẹp, em yêu anh.” Cô hôn lên gương mặt đang bị thương của anh, lần này là anh đang thật sự bị thương. (H: đề phòng bạn nào k hiểu câu này thì ta giải thích, lần trước anh Nhĩ Bình bị thương lòng, lúc mà anh nói sự thật về mình cho Thi Mạn biết)

Hai người cùng dừng lại, nhìn thấy trong đôi mắt đối phương là tình yêu sâu nặng nồng thắm, hai môi lại dán chặt, cái hôn tràn ngập ôn nhu, hỗn loạn xen lẫn hương vị ngọt đậm như mật, ngọt ngào vô cùng.

Hai người nằm trên mặt nệm nhiệt tình hôn, giờ thì đừng nói là giường sụp, cho dù trời có sụp xuống, bọn họ vẫn cứ nồng đậm say đắm yêu nhau như vậy.....

Kết thúc...

Một năm sau.

Hạ Nhĩ Bình ngồi ở trong phòng đọc sách, nhìn màn hình máy tính, nhìn bức ảnh chụp con của Hạ Tuấn Bình gửi sang, tiêu đề là:

“Con của anh đang cười.”

Nhìn gương mặt hé ra nụ cười thật ngây thơ..... một đứa trẻ, anh không biết tại sao lại đặc biệt, một đứa trẻ ba tháng tuổi đang cười, hẳn là rất bình thường mà? Không phải người ta vẫn nói có đứa trẻ vừa sinh ra đã biết cười sao?

Nhưng ông bố của đứa nhỏ thì không ngừng khen con mình có bao nhiêu lợi hại, đẹp trai, đáng yêu bao nhiêu, lần nào khen cũng phải đến hai mươi trang. Nhìn khuôn mặt trẻ con tròn tròn nhỏ nhắn, anh không khỏi muốn nói: “Bộ dạng hoàn hảo thôi, có gì mà đẹp lắm.”

Tất máy tính, anh đi về phòng.

Anh và Tuấn Bình vẫn cứ như trước, mặc dù mối quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp, nhưng luôn luôn khẩu chiến. Cũng chẳng còn cách nào khác, đã đấu đá nhau nhiều năm như vậy rồi, giờ không đấu nữa mới là kỳ quái.

Cho dù cha không nói gì đến việc nhận hay không nhận Vu Tâm Lăng là con dâu, nhưng lúc đứa trẻ mới được sinh, cha cũng đã tới bệnh viện xem đứa bé, coi như hành động này chính là việc ông tiếp nhận hai mẹ con ấy, nên khiến cho Tuấn Bình thực sự vui vẻ.

Sau đó, ngay tại lúc cha đang ở bệnh viện để xem đứa nhỏ, thì Trọng Bình cũng mang theo tình nhân Bang Ngạn của mình tới bệnh viện. Hai bên chạm mặt, còn tưởng rằng sẽ phải kiếm bạt cung giương, nhưng không ngờ là, cha lại không hề có giận dữ gì, ngược lại còn mở miệng nói rằng nếu Trọng Bình có nhiều thì giờ rảnh rỗi thì nhớ về thăm mẹ một chút.

Có lẽ là do lúc trước cả đám con lần lượt rời đi, làm cho cha thực sự cảm khái, cho nên thái độ cường ngạnh lúc đầu của ông tựa như sau khi trong nhà có thêm đứa trẻ được sinh ra thì liền có chuyển biến, tóm lại, chuyển biến này là tốt. Tuấn Bình đã hẹn trước là lần sau sinh nhật của cha, mọi người sẽ đều tề tựu một nhà.

Lại nhớ tới bức ảnh hé ra nụ cười trẻ thơ thoải mái kia, làm cho Nhĩ Bình không khỏi cũng mơ ước muốn có con trai. Làm sao có thể thua cái tên Hạ Tuấn Bình kia chứ? Anh nhất định phải sinh được một đứa nhỏ đáng yêu gấp mười lần mới được.

Anh khẳng định là nếu cô vợ xinh đẹp của anh mà sinh đứa nhỏ, thì nó nhất định cũng sẽ đẹp giống như cô. Chỉ là Thi Mạn đã nói, tạm thời cô chưa muốn sinh con.

Vợ đại nhân không muốn sinh, anh cũng không có biện pháp nào.

Mở cửa đi vào trong phòng, vừa thấy hình ảnh trước mắt, Hạ Nhĩ Bình lấy tay lau lau chỗ bên dưới mũi, xác định rõ là mình không có bị chảy máu mũi.

“Chồng yêu, anh vào đúng lúc lắm. Thiết kế lần này của em là muốn thay đổi thành nội y kiểu sa mỏng truyền thống, anh cảm thấy như thế nào?” Lí Thi Mạn mặc chiếc nội y sa mỏng đến trong suốt mua ở công ty bách hóa, nhìn vào gương trước mặt. Cô nghĩ, thay đổi này hẳn sẽ rất được hoan nghênh.

Sau khi cử hành hôn lễ với anh chồng yêu quý được mười ngày, cô và anh cùng tới Mỹ. Lúc đầu bởi vì cô thấy có chút nhàm chán, công việc của chồng thì cô cũng không giúp được gì, trong một lần thiết kế nội y tình thú, cô nghĩ rằng có thể dùng cơ sở thu mua nội y tình thú trước đây của Đế Nhĩ để mang sản phẩm bán tới thị trường tiêu thụ.

Vốn chỉ là việc làm giết thời gian, không ngờ được là việc làm ăn này thành công không tưởng được, làm cho cô cảm thấy thật thành tựu, cũng vì thế mà càng thêm đầu tư vào việc thiết kế nội y tình thú. Việc này không chỉ là để cho đàn ông nhìn mà thôi đâu, nó còn có thể làm gia tăng tình cảm giữa tình nhân hoặc vợ chồng nữa.

Đột nhiên bị ôm một cái thật chặt từ phía sau, Lí Thi Mạn cau mày. Không thể nào, lại nữa rồi.

Giây tiếp theo, cô đã nằm ở trên cái giường lớn bên cạnh rồi.

“Chờ một chút, anh à, anh không phải đã nói là muốn cung cấp ý kiến sao?” Cô vì muốn anh cho ý kiến nên mới mặc vào, không phải là anh lại giống như mấy lần trước như vậy chứ?

Quả nhiên, nói vừa mới dứt, cái nội y bằng sa mỏng của cô trong nháy mắt đã biến thành mấy mảnh vải rách vớt trên giường. (@K.Bee: OMG!!!!!!!! =))))))

Ai! Cho dù không đề cập tới việc cung cấp ý kiến, cũng đừng có xé rách nó thế chứ, như vậy cô lại phải đi mua.

Cô đã nhận rõ được cái người trước mắt này, anh ta không phải kẻ thô lỗ, cũng không phải dã man, mà cơ bản chính là thú vật.

Xem ra lần này anh lại không giúp được gì rồi, rốt cuộc thì đến lúc nào mới có một lần anh có biện pháp giúp đỡ cho tốt chứ?

Hạ Nhĩ Bình cúi thấp đầu, ngay sau đó là một cái hôn mát nhiệt tình như lửa.

Vợ anh sao lại có thể mặc như vậy để dụ hoặc anh chứ, thật quá sức rồi, cũng quá là kích thích, anh rất sợ chính mình một ngày nào đó sẽ chịu không nổi trước cái loại ma túy kích thích thị giác này mất, nhưng anh cũng yêu chết đi được cái loại vui mừng ngạc nhiên này rồi.

Ôm lấy người vợ thân ái, anh không ức chế nổi dục vọng mà mãnh liệt giữ lấy.

Đứa nhỏ sinh trễ một chút cũng chẳng sao, cho dù thua cái tên Hạ Tuấn Bình kia một tẹo cũng không việc gì, bởi vì anh vẫn còn muốn hưởng cái thế giới hai người ngọt ngào cùng với vợ yêu của mình.

Vợ à, anh yêu em.....

~*~*~ Toàn văn hoàn ~*~*

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nu-la-da-thu>